

ลิลิต ธรรมานัง ปะริปะทิต

ความลิลิตเป็นอันตรางต่อทุกสิ่ง

จรรยาบรรณ

จรรยาบรรณ

ฤทัย บ ดี

ผู้แต่ง : จรสจันทร์

พิมพ์ครั้งแรก : มิถุนายน พ.ศ. 2564

พิมพ์ครั้งที่สอง : กรกฎาคม พ.ศ. 2565

ISBN : 978-616-582-798-0

ราคา 395 บาท

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือหรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อการเผยแพร่
เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

พิสูจน์อักษร : อรสุภัตสร มณีศุภกรนนท์

ออกแบบปก : นายสุวสันต์ สุขจันทร์

จัดพิมพ์โดย : กชพรรณ กิวโรสง

ติดตามความเคลื่อนไหวหรือพูดคุย แนะนำ ติดต่อกับนักเขียนได้ที่

Email : lovely-jewel@live.com

Fanpage FB : นิยาย by จรสจันทร์

Line : @ningnovels

หากพบหนังสือไม่ได้มาตรฐานอันเนื่องจากการพิมพ์ เช่น หน้าสลับกัน หรือการเข้าเล่มไม่สมบูรณ์
ทางสำนักพิมพ์ยินดีเปลี่ยนหนังสือใหม่ โดยระบุรายละเอียดหนังสือที่เสีย และแจ้งมาที่
คุณกชพรรณ กิวโรสง เลขที่ 63/58 หมู่ 5 ถ.ติวานนท์ ต.บ้านใหม่ ปากเกร็ด นนทบุรี 11120
อีเมล lovely-jewel@live.com หรือ เพจสำนักพิมพ์กรองอักษร

คุยกับจรัสจันทร์

ฤทัยบดี เป็นนิยายพีเรียดเรื่องแรกของนักเขียนในชุด “อาณาจักรรัก” ที่วางแผนกับนักเขียนท่านอื่นที่เขียนชุดเดียวกันไว้นานมาก นานเสียจนลืม นั่งคุยกันทีไรว่าจะเขียนแต่ก็ไม่ได้เขียนสักที เพราะความเป็นนิยายพีเรียดจึงทำให้เกิดความกังวลว่าอาจจะเขียนออกมาได้ไม่ดีนัก ส่วนงานอาจจะหลุด ข้อมูลไม่แน่นพอ กลัวนักอ่านเทกลางทาง และสารพัดความกังวล

แต่ในที่สุดก็เข็นมันออกมาจนได้

นักเขียนเซตฉากในเรื่องให้คล้ายอาณาจักรล้านนาเมื่อสมัยร้อยกว่าปีก่อน แต่สภาพแวดล้อม ประเพณีวัฒนธรรม พิธีกรรมต่าง ๆ ล้วนปรุงแต่งขึ้นมาทั้งสิ้น ไม่ได้อิงกับประวัติศาสตร์ยุคไหน แม้ว่าข่าวของเครื่องใช้ หรือคำเรียกขานต่าง ๆ จะเอามาจากของจริงบ้างเพื่อให้คนอ่านเห็นภาพได้ชัดขึ้น

เชียงแสนครที่อยู่ในเรื่องจึงเป็นเมืองสมมติอย่างแท้จริง

ฤทัยบดี ผสมความแฟนตาซีนิด ๆ เพราะมีการใช้คาถาอาคม คุณไสย และแน่นอนว่าต้องมีความหวานล้ำของพระ-นางในเรื่องให้คนอ่านได้จิกหมอนกัน เป็นระยะแน่นอน ตามสไตล์ของจรัสจันทร์

นิยายชุด อาณาจักรรัก ประกอบด้วย

- ฤทัยบดี โดย จรัสจันทร์
- เทวีนาคา โดย ทิพย์ทิวา
- บ่วงนครา โดย รุ่งจิรา

นอกจากนี้ ฤทัยบดี ยังต่อยอดไปเป็นนิยายชุด “เชียงแสนคร” อีกด้วย ซึ่งชุดเชียงแสนครนี้ จะมีทั้งหมดสามเรื่องเช่นกัน ได้แก่ **ฤทัยบดี**, **หทัยไชยะ** และ **ภูผาเคียงเดือน** โดยหทัยไชยะกับภูผาเคียงเดือน เป็นรุ่นลูกจากเรื่องฤทัยบดีค่ะ

ขอบคุณนักอ่านทุกท่านที่ช่วยเป็นกำลังใจ และติดตามผลงานกันเสมอมา และขอบคุณที่อ่านมาจนถึงบรรทัดนี้

ขอให้ความรักอยู่ในใจของทุกคน

ขอบคุณจากใจ

จรัสจันทร์

ชื่อเมือง สถานที่ ประเพณี วัฒนธรรม ความเชื่อ พิธีกรรมต่าง ๆ
รวมถึงสถาปัตยกรรมศักดิ์สิทธิ์ เจ้าขุนมูลนาย กษัตริย์ ผู้ครองแคว้น
ล้วนเป็นสิ่งสมมติขึ้นมาทั้งสิ้น ไม่อิงกับประวัติศาสตร์ยุคใดทั้งนั้น

ปฐมบท

"เฮ้ยพวกมึง ค้นหาให้ทั่ว อย่าให้มันหนีรอดไปได้!"

เสียงตะโกนไล่ล่าดังกึกก้องป่าในยามราตรี คบเพลิงที่เห็นวอมแววมบ้างอยู่ไกลบ้างอยู่ใกล้ ส่งผลให้กลุ่มคนที่กำลังหลบซ่อนเร้นกายอยู่ด้วยความมืดมิดได้แต่ขบกรามแน่นด้วยความเครียดซึ่ง

สตรีนางหนึ่งนั่งซุกตัวอยู่ในดงเถาวัลย์กับบุตรชายวัยย่างเจ็ดขวบ ริมฝีปากอ้อมเฝ้มแน่นเพื่อกลั้นเสียงสะอื้น หากแต่น้ำตายังคงไหลอาบแก้มมิหยุด ในอ้อมอกมีทารกน้อยนอนหลับตาพริ้มอยู่ในห่อผ้า มืออันสั้นเทาตบห่อผ้านั้นเบา ๆ เพื่อกล่อมให้ลูกน้อยอยู่ในห้วงนิทราไปนาน ๆ อย่าเพิ่งตื่นมาเพลานี้

"อ้ายคำป็น จักทำเยี่ยงไรดีเจ้าคะ"

ปิ่นแก้วบดีกระซิบถามสามีที่นั่งอยู่เบื้องหน้าตน เขากะชับดาบในมือแน่นด้วยอากัปกิริยาที่เตรียมพร้อมรบพุ่งอย่างเต็มที่

คำป็นหันกลับมามองหน้าเมียรักกับลูกน้อยทั้งสองท่ามกลางความมืด บุตรชายคนโตยังรู้ความแลทำตามคำสั่งได้ แต่บุตรสาววัยทารกที่เพิ่งลืมตา ดูโลกได้ไม่กี่วัน ย่อมมีอาจฟังความใด ๆ รู้เรื่องเป็นแน่

"คงต้องใช้มนตร์พรางตายายหนูกับจันผามีให้พวกมันมองเห็น"

คำป็นตัดสินใจในที่สุด มีแต่วิธีนี้เท่านั้นที่จักช่วยให้บุตรของตนทั้งสองคนรอดชีวิตจากเหตุการณ์ครั้งนี้ได้

"จันผา เอ็งฟังพอให้ตี มิว่าเอ็งจักเห็นหรือได้ยินอันใด ให้เอ็งอยู่กับที่ไว้ อย่าได้ลุกเดินไปไหนเด็ดขาด เอ็งต้องอยู่ตรงนี้ รอจนกว่าอาแสงคำจักมาหา เอ็งต้องดูแลน้องให้ดี เข้าใจหรือไม่"

จันผาน้ำตาอาบแก้ม ได้แต่พยักหน้าขึ้นลงทั้งที่มีอัยยังปิดปากของตนเอาไว้แน่นเพราะมิต้องการให้เสียงสะอื้นเล็ดลอดออกไป

คำป็นถอดตะกรุดที่ห้อยคอตนออกมาใส่ให้บุตรชายกับบุตรสาว

คนละอัน แต่เพราะทารกน้อยยังนอนหลับอยู่ เขาจึงวางแทรกไว้ในห่อผ้าแทน

"ตะกรุดสองอันนี้ให้หลวงพ่อบิณฑรรพีเพ็งปลุกเสกมาให้พวกเอ็งสองพี่น้อง ในยามมีภัยมันจักสู้ถึงกัน อย่าทำหายเด็ดขาด เอ็งจำคำพ่อไว้ให้ดี"

จันผาพยักหน้ารับทั้งน้ำตาอีกครั้งโดยไร้คำพูดใด ๆ คำป็นจึงขอทารกน้อยจากอ้อมอกมารดามาอุ้ม

"ขอเอ็งลูกพ่อ เอ็งมิใช่กาลกิณีอย่างที่พวกมันให้ร้าย เอ็งต้องมีชีวิตอยู่ต่อไปให้ดีนะลูก"

เสียงของคำป็นสั้นพรวดด้วยแรงสะอื้น ส่งห่อผ้าขึ้นไปให้บุตรชายคนโตอุ้มไว้เพื่อเตรียมตัวทำพิธี ปีนแก้วตรีโบเฒ่าเข้ากอดลูกทั้งสองคนอย่างอาลัยอาวรณ์

ทั้งสามคนต่างพากันกลืนเสียงสะอื้นให้จันเจ็บหนีบไปทั้งช่องอก ความโศกอาดูรปกคลุมไปรอบกายเพราะรู้แก่ใจดีว่า จากกันคราวนี้คือการจากลาตลอดกาล

คำป็นได้แต่โทษตัวเองที่อาคมไม่แกร่งกล้าพ่อก็จักใช้มนตร์พรางตัวตนกับคูชีวิตให้รอดพ้นภัยอันตรายตรงหน้าไปได้พร้อมกับลูกทั้งสอง เพราะแค่สองชีวิตน้อย ๆ ที่เขาต้องปกป้องก็ทำให้ตนสูญเสียพลังกายไปมากโขแล้ว หากขึ้นต้นทุรังทำไป ผลที่ได้อาจพากันตายหมดทั้งครอบครัว!

ปีนแก้วดีดถอยออกมาเพื่อให้สามีได้ทำพิธีพรางตา คำป็นหยิบของคลังที่ห้อยคอขึ้นมาอมไว้ใต้ลิ้น จากนั้นพนมมือหลับตา เริ่มบริกรรมคาถาอย่างแผ่วเบา

แรงขยับตัวแลตื่นยุคยิกของทารกน้อยในห่อผ้า ส่งผลให้จันผาเบิกตากว้างด้วยความตกใจ ด้วยเพราะรู้ดีว่าหากช่อเอื้องตื่นขึ้นมาแล้วจักเกิดอันใดขึ้น เขารีบยื่นนิ้วชี้เข้าไปในห่อผ้าเพื่อให้น้องสาวคว่ำจับเอาไว้ จำได้ว่าทุกคราที่น้องน้อยแผดเสียงร้องให้จันจันสิ่งของรอบตัวลอยขึ้นแลหมุนคว้างไปมาราวกับมีผีจับโยนเล่นนั้น หากตนยื่นนิ้วให้น้องจับ ช่อเอื้องจักหยุด

ร้องให้ทันใด

แต่แล้วสิ่งที่มีคาดฝันพลันเกิดขึ้นจนได้ เมื่อมีเสียงตวาดกร้าวดังขึ้น
กะทันหัน

"คั่นให้ทั่ว! เจอเมื่อไรฆ่าทิ้งอย่าให้เหลือ!"

ทารกน้อยในอ้อมกอดพี่ชายสะดุ้งเฮือกพร้อมกับแผดเสียงจ้ำจี้ขึ้นมาจน
กึ่งไม้ไผ่หุ้มารอบบริเวณลอยคว้างไปอย่างไร้ทิศทาง ต้นไม้ไม่น้อยใหญ่โยกไหวสั่น
สะท้านราวกับมีชีวิต กลุ่มคนที่มีหน้าที่ค้นหาแลติดตามต่างพากันหวาดหวั่นกับ
สิ่งที่เห็นตรงหน้า แต่เพราะคำสั่งที่ได้รับมา จึงต้องข่มความกลัวแล้วพากันเดิน
ฝ่าพายุขนาดย่อมเพื่อเข้าไปบริเวณกึ่งกลางของลมกรรโชกรุนแรงนั้น
ด้วยเพราะรู้แล้วว่าคนที่พวกตนกำลังตามหาอยู่ตรงนั้นเป็นแน่

คำบ่นหวาดหวั่นว่าจกมิตันกาล หูได้ยินเสียงฝีเท้าเคลื่อนเข้ามาใกล้ก้าว
แล้วก้าวเล่าจนเริ่มลนลานท่องผิดท่องถูก สมาธิเริ่มแตกซ่าน เหนือจากหน้าผาก
ไหลอาบข้างแก้มลงมาทั้งที่รอบกายมีแต่ลมกรรโชก

จันผาเบิกตากว้างด้วยความตกใจ เมื่อน้องน้อยในห่อผ้าที่ตนอุ้มไว้ค่อย
รางเลือนไปที่ละนิด แรงบีบรัดที่นิ้วจากมือน้อยของน้องสาวค่อยคลายออกไป
จนในที่สุดอ้อมกอดของเขาพลันว่างเปล่า ไร้งาของผู้เป็นน้อง!

"คุณพ่อ! น้องหายไปแล้วขอรับ!"

บทที่ 1

สัญญาณเดือน

ในห้องนอนสีเหลืองอ่อน เครื่องเรือนแต่ละชิ้นล้วนเป็นสไตล์วินเทจ สีขาวสะอาดตา ผ้าม่านบนหน้าต่างถูกรวบไว้ด้านใดด้านหนึ่งจนแสงแดดยามสายส่องเข้ามาอาบไล้ให้ทั่วทั้งห้องสว่างเจิดจ้า หากแต่ดูอบอุ่นจนน่าซุกตัวอยู่ใต้ผ้าห่มทั้งวันทั้งคืน

หญิงสาวคนหนึ่งในชุดนอนลายทางแบบผู้ชาย นั่งเหม่ออยู่ตรงโต๊ะเขียนหนังสือริมหน้าต่าง สายตาทอดมองออกไปด้านนอกอย่างไร้จุดหมายราวกับครุ่นคิดอะไรบางอย่าง

แต่แล้วเสียงเล็ก ๆ ของเด็กน้อยข้างบ้านที่กำลังทุ่มเถียงกันปลุกให้เธอต้องตื่นจากภวังค์ แม่ไม่ยอมแอบฟังแต่ก็เลี้ยงไม่ได้ เพราะเสียงของทั้งคู่ดังเสียจนได้ยินไปสามบ้านแปดบ้าน

เจ้าตัวยุ่งสองคนนี่อีกแล้ว

หลังจากฟังอยู่สักพักจึงสรุปได้ความว่าทั้งสองคนมองเห็นมะม่วงสุกคาต้นอยู่พวงหนึ่ง แต่มะม่วงเหล่านี้น้อยสูงเกินไป ทั้งคู่จึงวางแผนกันว่าจะแอบปีนต้นไม้เพื่อขึ้นไปเด็ดมะม่วงพวงนั้นลงมากิน

ถ้าจำไม่ผิด มะม่วงต้นนี้อยู่ในเขตบ้านของเธอไม่ใช่หรือ

ปานฤทัยได้แต่กอดคออย่างเบื่อหน่าย เจ้าแฝดจอมซนข้างบ้านนี่ตื่นมาก็หาเรื่องขโมยมะม่วงชาวบ้านเขี้ยวหรือ หน้าซำยังส่งเสียงเถียงกันราวกับกลัวเจ้าของเขาไม่รู้ว่กำลังจะขโมยอย่างไรอย่างนั้น

แน่นอนว่าเธอไม่หวังของอยู่แล้วกับเด็กอายุแค่แปดขวบ ถ้าจะมาขอกันตี ๆ แต่ถ้าว่านเป็นขโมยแบบนี้ก็ต้องสั่งสอนกันบ้าง

คิดได้ดังนั้น หญิงสาวจึงเพิ่งสายตาไปยังกิ่งไม้ที่อยู่ต่ำสุด ทันใดนั้นกิ่งไม้ที่ว่าก็สั้นอย่างรุนแรงราวกับมีคนเขย่า และเป็นดังคาด เด็กชายตัวแสบทั้งสอง

คนพากันร้องลั่นวิ้งหนีไปด้วยกันอย่างพร้อมเพรียง

เมื่อเห็นว่าหลอกให้เด็กน้อยกลัวพอแล้วจึงมองไปยังมะม่วงที่สุกคาต้น พวงนั้นแล้วจัดการให้มันร่วงลงมาบนพื้น แต่เพราะเกรงว่าตอนถึงพื้นมันจะและเสียก่อน ปานฤทัยจึงต้องใช้พลังจิตในการพยุ่งให้มันตกลงบนพื้นในสภาพสมบูรณ์

หญิงสาวยิ้มกริ่ม เริ่มนับเบา ๆ

"หนึ่ง...สอง...สาม...สี่...นั่นไง! กลับมาจนได้ ไ้อ้แสบเอ๊ย"

ปานฤทัยรู้ว่าเด็กแฝดจอมแสบคู่นั้นจะต้องแอบดูด้วยความอยากรู้อยู่ที่ ไหนสักแห่ง ว่าทำไมถึงไม่ถึงสั่งเองได้ และพอเห็นมะม่วงตกลงมาก็จะพากันวิ่ง มาเก็บแน่นอน

เสียงเคาะประตูปังปึงแล้วเปิดพรุดเข้ามาโดยไม่รอให้ผู้เป็นเจ้าของห้อง อนุญาต ไม่ได้ทำให้ปานฤทัยหัวเสียแต่อย่างใดเพราะชินเสียแล้วกับพฤติกรรม เช่นนี้ของปานชีวา ผู้เป็นพี่สาว

"แกล้งเด็กอีกแล้วสิแก" ปานชีวาเดินมายืนด้านหลังน้องสาวแล้วมอง ออกไปนอกหน้าต่าง

"มันกวนตีนดี วันก่อนมาไปเจอเจ้าสองแสบนี้ที่ร้านปานก มายแกล้ง บอกไปว่าระวังนะ ชอบมาขโมยมะม่วงบ้านพี่ ฝีมือจะหลอกเข้าให้ รู้ไหม มันพูดว่าอะไร มันบอกว่าจะเอาผ้ายันต์ในห้องพระที่บ้านมาแปะไว้ที่ต้นเพื่อไล่ ผี พวกมันกลัวกันที่ไหนละพี่มี้ว"

ปานชีวาหัวเราะ "เด็กก็เจี้ยแหละ จริงสิ วันนี้นั่งจ่อมเพื่อนพี่มันทำตีแบด แยกไปกับพี่หน้อยนะ"

ปานฤทัยมองพี่สาวพลางยิ้มอย่างรู้ทัน "แข่งกินเงินกันอีกละสิ"

"เออสิ เพราะฉะนั้นแกต้องไปช่วยพี่ คราวนี้แข่งกันตาละสามร้อยเขียนนะแก"

"ร้อยห้าสิบ" ปานฤทัยว่า

"อืงก! เอาไปร้อยเดียวพอ คนลงแรงคือพินะไม่ใช่แก" ปานชีวาโวยวายเสียงดัง

"เฮ้า มายก็ลงพลังจิตของมายเหมือนกันนะ มันต้องใช้แรงขับจากภายใน เหมือนจอมยุทธ์ในหนังจีนไงพี่"

"จะเอาไม่เอา" ปานชีวาทำเอา

"เอาก็ได้ แต่พี่ต้องเล่นให้ได้สักสิบตานั้น มายจะได้มีเงินไปซื้อชุดนักศึกษาใหม่"

ปานฤทัยยิ้มกริ่ม เธอกำลังจะได้เป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยแล้ว ทั้งยังโชคดีสอบติดคณะวิศวกรรมศาสตร์ในมหาวิทยาลัยที่ต้องการอีกด้วย

"อีกเดือนเดียวมายก็จะได้เป็นน้องปีหนึ่งแล้วนะพี่มี้ว ตื่นเต้นจังเลย"

ปานชีวาแค้นหัวเราะ "เฮอะ! ตอนนี่ละตื่นตื่น ตอนซ้อมเชียร์ขึ้นสแตนด์ร้อน ๆ กับตอนทำกิจกรรมหนัก ๆ แล้วจะตื่นเต้นยิ่งกว่านี้อีก"

"แหม พี่มี้วอย่าชู้กันสิ...เออใช่ มายมีเรื่องจะเล่าให้ฟังละ เรื่องนี้มายไม่กล้าบอกแม่" ปานฤทัยนึกถึงเรื่องสำคัญขึ้นมาได้จึงลองปรึกษากับพี่สาวดู เห็นอีกฝ่ายเลิกคิ้วขึ้นอย่างรอฟัง เธอก็จึงพูดต่อ

"พักหลังมานี้มายรู้สึกที่ตัวเองเห็นภาพหลอนนะพี่ แบบว่าสิ่งแวดล้อมรอบตัวมันเปลี่ยนไปเหมือนมายยืนอยู่ที่อื่น แต่พอกะพริบตาอีกทีก็กลายเป็นว่ามายอยู่ที่เดิม"

ปานชีวามวดคิ้วมุ่น "ยังไงวะ! แกช่วยอธิบายให้มันเคลียร์หน่อยซิ"

"ก็อย่างเช่นว่ามายกำลังนั่งเล่นมือถืออยู่บนเตียง แล้วจู่ ๆ ก็รู้สึกว่ามีทุกอย่างรอบตัวมันเปลี่ยนไป กลายเป็นว่ามายกำลังนั่งอยู่บนเก้าอี้ไม้ยาว ๆ แบบโบราณในบ้านไม้เก่า ๆ อย่างกับบ้านร้างอะ หรือบางที่มายจะเดินไปซื้อของที่เซเว่นปากซอย เดินไปเดินมา รอบตัวมายก็เปลี่ยนไปอีก กลายเป็นว่ามายกำลังเดินอยู่ในป่าที่โหดสั๊กที่ แต่พอมายยืนหลับตานิ่ง ๆ แล้วลืมตาขึ้นมาอีกครั้ง ภาพพวกนั้นก็หายไป มันแปลกมากเลยพี่"

"เออวะ แปลกจริงด้วย แล้วแกเป็นแบบนี้มานานแค่ไหนแล้ว" ปานชีวาถามน้องสาวหน้าเครียด

"ประมาณเดือนหนึ่งได้แล้วละ เป็นเกือบทุกวันเลย ตอนแรกผายนิกว่าตัวเองตาฝ้า แต่มันเหมือนกับว่ามาได้ไปที่บ้านร้างหลังนั้นมาจริง ๆ เลยนะ และเกือบทุกครั้งมาก็จะไปแต่บ้านหลังเดิม บางทีก็ไปยืนอยู่หน้าบ้านบ้านหลังนั้นเป็นบ้านไม้แบบโบราณหลังใหญ่มากเลย แต่ไม่ใช่เรือนไทยซะทีเดียว"

"แล้วทำไมแกถึงคิดว่าได้ไปที่นั่นมาจริง ๆ" ปานชีวาถามต่อ

"ก็เวลาเรายืนอยู่ในป่า หรือสถานที่ที่มีต้นไม้เยอะ ๆ เราจะไต่กลิ่นของพวกใบไม้หรือกลิ่นดินกลิ่นหญ้าอะไรแบบนี้ใช้หมดละ มาได้กลิ่นพวกนี้เต็มจมูกเลย และที่สำคัญนะ ถ้ามาได้ไต่ไปอยู่ในบ้านแล้วไปนั่งอยู่ที่ไหนสักที่พอไต่กลับมา ผ่นจากบ้านหลังนั้นมันก็ติดเสื้อผ้ามาด้วย"

"เฮ้ย! ขนลุกวะไอ้มาย" ปานชีวายกแขนของตัวเองให้น้องสาวดูเพื่อยืนยันคำพูดของตน

"พี่ว่าบอกแม่เถอะ เผื่อแม่จะช่วยอะไรได้ เรามานั่งเดากันเองอย่างนี้ก็ไม่มีความหวังได้เรื่องอะไรหรอก"

ปานฤทัยถอนหายใจแล้ว สีหน้าหวั่นวิตก "มายรู้สึกแปลก ๆ ยังไงก็ไม่รู้ พี่มีวู ๆ ก็รู้สึกเหมือน..."

เธอครุ่นคิดว่าควรใช้คำไหนที่เหมาะสมกับความรู้สึกในตอนนีดี พอนึกได้ก็รีบพูดต่อ "เหมือนใจหายนะ"

"คงไม่มีอะไรหรอกมั้ง แกอย่าคิดมากเกินไป อาจจะเป็นเพราะดวงตกริเปล่า แต่จะว่าเป็นเพราะเบญจเพสก็ได้เพราะแกก็อายุแค่สิบแปด เอาจี๋สิ ฟรุ้งนี่แกไปทำบุญตักบาตรถวายสังฆทานสักชุดก็ได้ พี่จะไปกับแกเอง ซี่รถเครื่องไปนี่แหละ ขากลับแวะกินอาหารเวียดนามกัน"

"พี่มีวูเลียนะ" ปานฤทัยทำหน้าที่ทะเล้นจนผู้เป็นพี่สาวส่งค้อนในหัวโตน

"เออ! นังซีจี้" ปานชีวาว่าให้น้องเสรีจกัถามต่อ "แล้วจะไปวัดไหนดี ขึ้นตอยสุเทพกันดีไหม ตอนลงมาก็แวะร้านเวียดนามตรงตีนตอยเลยใจ"

"ได้เลย ถ้าข้าไปมายขี่รถเครื่องเอง ขากลับพี่ซีละกัน"

"เออ แต่ที่แน่ ๆ เย็นนี้แกเตรียมตัวไปสนามแบดกับพี่ อย่าลืมนัดคอนแท็กต์เลนส์ด้วยละ"

ปานชีวากำชับน้องสาว เพราะทุกครั้งที่ปานฤทัยใช้พลังจิต นัยน์ตาจะเปลี่ยนเป็นสีทอง เธอไม่ยอมให้คนอื่นเห็นความผิดปกตินี้เพราะไม่ต้องการให้เรื่องบานปลาย และเป็นข่าวโด่งดัง เรื่องที่ปานฤทัยมีพลังจิตมาตั้งแต่เกิดนั้นมีเพียงมารดาที่บ้นที่รู้เรื่อง และพยายามช่วยกันปกปิดมาโดยตลอด

ปานฤทัยไม่ใช่ น้องสาวแท้ ๆ ของปานชีวา และไม่ใช่บุตรสาวแท้ ๆ ของมารดาเช่นกัน เหตุการณ์ตอนที่ท่านไปเก็บปานฤทัยมาเลี้ยงเป็นลูกตนเองนั้นเธอก็จำไม่ได้แล้ว เพราะเวลานั้นตนเพิ่งอายุได้เพียงสองสามขวบ ท่านเล่าให้ฟังแค่ว่าท่านเจอปานฤทัยตอนแบเบาะอายุได้เพียงไม่กี่วัน มารดาของเธอจึงลักไก่ไปแจ้งเกิดว่าเป็นลูกของตัวเองทันที และอุปโลกน์วันเดือนปีเกิดขึ้นมาเอง เพราะวันเกิดที่แท้จริงของอีกฝ่ายนั้นไม่มีใครรู้

เมื่อถึงเวลาแข่งแบดมินตัน ปานฤทัยนั่งอยู่ริมสนามร่วมกับเพื่อนของพี่สาวเพื่อดูการแข่ง แต่เธอนั่งเฝ้ามาทางด้านหลังสุด คราวก่อนปานชีวาแข่งกับเพื่อนคนนี้แล้วชนะรวดทั้งสิบเกม วันนี้อีกฝ่ายจึงคิดมาแก้มือ และแน่นอนว่าน้องสาวที่แสนดีอย่างเธอต้องมาช่วยพี่สาวให้ชนะรวดเช่นเคย

ความจริงแล้วฝีมือของปานชีวาอยู่ในระดับปานกลางเท่านั้น แต่อาศัยการช่วยเหลือเล็ก ๆ น้อย ๆ จากปานฤทัยจึงทำให้ชนะคู่แข่ง และกินเงินอีกฝ่ายมาได้ทุกครั้ง แม้จะรู้กันดีว่าการทำแบบนี้ไม่ต่างอะไรกับการโกง ดังนั้นการแข่งครั้งนี้เธอจึงคุยกับพี่สาวว่าจะต้องแพ้สักตาหรือสองตา เพื่อไม่ให้คู่แข่งกินเบอร์มากไปจนเป็นที่สงสัยของคนอื่น

ขณะที่ปานฤทัยคอยช่วยควบคุมลูกขนไก่ให้พี่สาว จู๋ ๆ เธอก็ได้กลิ่นหอมสดชื่นอันเป็นเอกลักษณ์ของผืนหญ้าและป่าไม้ หญิงสาวจึงรู้สึกตื่นตัวขึ้นมาทันทีเพราะไม่แน่ใจว่าตนจะหายไปจากตรงนี้แล้วไปโผล่ที่เดิมอีกหรือไม่

และความคิดของเธอก็เป็นจริง เมื่อภาพเบื้องหน้าแปรเปลี่ยนจากสนามแบดมินตันเป็นปารกชฎหน้าบ้านไม้เก่าคร่ำคร่าหลังเดิม และตัวเธอก็นั่งห้อยขาอยู่ตรงบันไดทางขึ้น

"โอ้ย...มาอีกแล้วหรือเนี่ย"

ปานฤทัยรีบมองไปรอบด้านด้วยความหวาดหวั่นแล้วหลับตาลง เพราะแม้จะยังไม่มืด แต่บรรยากาศก็วังเวงอยู่ดี

แต่แล้วปานฤทัยต้องลืมหูลืมตาขึ้นมาอีกครั้งเมื่อรู้สึกได้ว่าเมื่อครู่ตนบังเอิญสบตาคมดูของใครคนหนึ่งเข้า ทว่าพอลืมหูลืมตาก็กลายเป็นว่าเธอยังคงนั่งอยู่ริมสนามแบดมินตันเช่นเคย

เอาละสิ โผล่ไปคราวนี้เธอเจอคนเป็น ๆ ด้วย!

"ผู้ใดกัน ออกมาบัดเดี๋ยวนี้!"

สิ่งคำตะโกนลั่นหลังลงจากต้นไม้มายืนบนพื้น สายตาดูกร้าวมองไปรอบบริเวณเพื่อหาเงาร่างของคนผู้หนึ่งซึ่งตนเห็นเต็มสองตาว่าผู้บุกรุกคนนั้นโผล่มานั่งอยู่บนขั้นบันไดของเรือนร้าง

เขาชักดาบออกจากฝักแล้วเดินไปรอบเรือนด้วยความระมัดระวัง ทว่านอกจากเสียงลมแลเสียงต้นไม้เสียดสีกันแล้ว มิมีเสียงอื่นใดอีก มีเพียงเสียงฝีเท้าของตนเท่านั้นที่ตั้งสวบสabayมเดินย่ำเศษกิ่งไม้บนพื้น

ประหลาดนัก!

สิ่งคำยืนยันกระซิบดาบในมือหนึ่งอยู่หน้าบันไดทางขึ้นบ้านร้าง ซึ่งในอดีตบริเวณโดยรอบทั้งหมดนี้เคยเป็นเรือนของคุณพระคำป็น แต่เพราะถูกต้องโทษ

ให้ประหารทุกผู้ทุกคน เรือนนี้จึงรกร้างไร้คนอยู่อาศัยด้วยเพราะเจ้าของเรือน ถูกกล่าวหาว่าเป็นกาลีณีต่อบ้านเมือง จึงมีมีผู้ใดกล้าอย่างกรายเข้ามา

แต่สิ่งศักดิ์กลับชอบมาที่เรือนหลังนี้นัก ในยามว่างหลังกลับจากราชการ เขาก็เดินลัดเลาะจากเรือนของตนมาที่นี้เพื่อนั่งสมาธิ แลฝึกฝนวิชาอาคมของตนให้แกร่งกล้า เนื่องจากสถานที่แห่งนี้มีผู้ใดกล้าเดินผ่าน สิ่งคำจึงมั่นใจว่ามีผู้ใดกล้าบุกรุกเข้ามาเป็นแน่

ทว่าหลายวันมานี้เขากลับเห็นบุคคลแปลกประหลาดผู้หนึ่ง เป็นสตรีที่แต่งกายมีเหมือนชาวเชียงแสนนครแห่งนี้ เขาเห็นหล่อนเพียงแค่ช่วงกะพริบตา รำงนั้นพลันหายลับไป ราวกับเป็นวิญญาณที่มาปรากฏให้เห็นชั่วครั้งชั่วคราว กระนั้น

แต่สิ่งคำมั่นใจยิ่งว่าสตรีผู้นั้นเป็นมนุษย์มิใช่ภูตผีวิญญาณ เพราะเจ้าหล่อนมักปรากฏภายในเพลากลางวัน การแต่งกายแต่ละครั้งล้วนแตกต่างกันออกไป เหมือนคนทุกคนที่ต้องเปลี่ยนเครื่องแต่งกายทุกวัน

ด้วยความสงสัยใคร่รู้ หลายวันมานี้สิ่งคำลองแอบซุ่มดูอยู่บนต้นไม้ เขาจึงได้เห็นสตรีผู้นั้นปรากฏกายขึ้นมาราวกับเสกร่างมาเองได้ จากนั้นพลันหายตัวไปด้วยความว่องไวโดยที่เขายังมีทันได้ทำอันใดแม้แต่น้อย

แต่ครานี้สตรีผู้นั้นมองเห็นเขาก่อนหายตัวไป เขามองเห็นใบหน้าของเจ้าหล่อนได้เต็มสองตาเช่นกัน เขาจดจำหล่อนได้ขึ้นใจทันทีเพราะนัยน์ตาของสตรีผู้นั้นเป็นสีทอง!

ปานชีวากับปานฤทัยนั่งมองหน้ากันไปมาบนโต๊ะอาหารจนดวงใจ ผู้เป็นมารดาารู้สึกรำคาญจึงหันไปถามทั้งพี่ทั้งน้อง

"เป็นอะไรกัน หา! มีอะไรจะพูดก็รีบพูดมา เกียกกันอยู่นั้นแหละ"

"มายมันกำลังมีปัญหาแน่แม่" ปานชีวาชิงพูดขึ้นก่อนเพื่อบิบบให้น้องสาวเป็นฝ่ายเล่า ขณะที่ปานฤทัยได้แต่ทำปากยื่นใส่ผู้เป็นพี่ที่ไม่ให้โอกาสได้ตั้งตัว

"ก็คือว่า..." ปานฤทัยไม่รู้จะเรียบเรียงคำพูดในหัวอย่างไรให้มารดาเข้าใจ เพราะกลัวท่านจะหาว่าเพื่อเจ๊อ

แต่พอคิดอีกที การที่ตนเกิดมาพร้อมกับพลังจิตที่สามารถเคลื่อนย้ายสิ่งของได้ก็ถือเป็นเรื่องเพื่อเจ๊อที่สุดเท่าที่ท่านเคยได้ยินได้เจอมาแล้วกระมัง

"พักหลังมานี้มายเหมือนหายตัวได้เลยละแม่"

ทันทีที่ปานฤทัยพูดจบ ดวงใจก็สั่นน้ำแกงจนไอโซลก ๆ หน้าแดงก่ำบรรดาลูก ๆ จึงรีบพากันลูบหลัง และเหน้าให้ดื่ม

"แกว่ายังไงนะยายมาย หายตัวได้งั้นหรือ" ดวงใจถามย้า

"จริงนะแม่ มายไม่ได้โกหก"

จากนั้นปานฤทัยจึงเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นกับตนให้มารดาฟัง รวมถึงเรื่องแปลก ๆ ที่ทำให้มั่นใจว่าตนได้ไปเยือนสถานที่แห่งนั้นมาจริง ไม่ใช่แค่ความฝันอย่างที่คิดแน่นอน

หลังจากกินข้าวเสร็จ ดวงใจขึ้นไปที่ห้องพระ หยิบกล่องสังกะสีเก่า ๆ ใบหนึ่งออกมาจากลิ้นชักเก็บของ เปิดฝาออกหยิบของด้านในขึ้นมาถือไว้ในมือ พลังคิดไปถึงวันแรกที่ตนได้เจอกับทารกวัยแรกเกิดคนหนึ่งที่ยังกำแพงวัดตอนพายุบุตรสาววัยสามขวบกว่าอย่างปานชีวาไปไหว้อัฐิของบิดาในวันครบรอบวันตายของสามี

ทารกน้อยในห่อผ้าตัวเล็กมาก ผิวอมชมพูไปทั้งตัว พยาบาลแผนกสูตินรีเวชอย่างเธอมองปราดเดียวก็รู้แล้วว่าเป็นเด็กแรกเกิด ตอนแรกเธอคิดจะไปแจ้งความเพื่อตามหาพ่อแม่ที่แท้จริงของทารกน้อย แต่เพราะนิ้วมือเล็ก ๆ ที่ยื่นออกมาจากห่อผ้าแล้วคว้านิ้วของเธอไปคุดอย่างหิวโหยนั้น ทำให้ใจของเธออ่อนยวบ และรู้สึกสงสารขึ้นมาจับใจ

"น้อง หนูอยากมีน้อง" ปานชีวามองทารกในห่อผ้าด้วยความตื่นเต้น

ดวงใจผู้ซึ่งสูญเสียสามีและพ่อของลูกไปเมื่อสองปีก่อนจากอุบัติเหตุ

และยังคงเศร้าโศกอาวรณกับการจากไปอย่างกะทันหันของสามี จึงคิดว่าหากตนมีลูกอีกสักคนก็คงดี ปานชีวาจะได้มีพี่น้อง และบ้านจะได้ไม่เงียบเหงาจนเกินไป เธอเองจะได้มีเรื่องวุ่น ๆ อย่างการเลี้ยงเด็กทารกเข้ามาแทนที่ความคิดถึงที่มีต่อสามีไปได้บ้าง

"จ้ะเราพำน้องกลับบ้านกันเนอะ" ดวงใจหันไปบอกบุตรสาวพลางคิดในใจว่า อาจเป็นเพราะดวงวิญญาณของสามีไม่ยอมให้ตนกับลูกต้องจมอยู่ในความโศกเศร้า จึงส่งเด็กหญิงตัวน้อยคนนี้มาให้ดูแล

ขณะพากลับบ้าน ดวงใจต้องไปหาซื้อนมผง และข้าวของเครื่องใช้สำหรับเด็กแรกเกิดกลับไปด้วย ตอนที่ปลดผ้าออก เธอถึงเพิ่งสังเกตว่าผ้าที่ห่อตัวเด็กมานั้นเป็นผ้าฝ้ายบุุ่นอย่างดี ซึ่งตนไม่เคยเห็นที่ไหนมาก่อน

นอกจากนั้น ในห่อผ้ายังมีสร้อยที่คล้ายกับทำมาจากหนังของอะไรบางอย่าง ตรงกึ่งกลางของสร้อยมีวัตถุคล้ายตะกรุดทองคำร้อยเอาไว้ เธอคิดว่าคงเป็นของคู่ต่างหน้าของบิดามารดาที่แท้จริงของเด็กคนนี้ จึงเก็บไว้อย่างดีในกล่องสังกะสี แล้วซุกไว้ในลิ้นชักใต้ฐานพระพุทธรูปในห้องพระ

วันถัดมา ดวงใจรีบพาบุตรสาวคนใหม่ไปแจ้งเกิดโดยอ้างว่าตนคลอดเองที่บ้าน แต่ไปเกิดนั้น ในช่องบิดาเธอไม่ได้ใส่ชื่อลงไป เธอบอกเจ้าหน้าที่ไปว่าพลาดท้องกับแฟนเก่า และเลิกรากันไปตั้งแต่ตั้งครภได้เดือนเดียว และเมื่อเสร็จจากตรงนี้จึงพาทารกน้อยไปตรวจสุขภาพที่โรงพยาบาล และเข้ารับการรักษาตัวคชินต่าง ๆ เหมือนเด็กแรกเกิดทั่วไป

เมื่อปานฤทัยอายุได้เพียงเจ็ดเดือน ซึ่งเป็นวัยที่เริ่มหัดคลาน ดวงใจสังเกตว่าเด็กน้อยคนนี้เหมือนจะมีความพิเศษบางอย่างที่คนทั่วไปไม่มี นั่นคือสามารถเคลื่อนย้ายสิ่งของได้ แต่ก็แค่เป็นเพียงของที่มิน้ำหนักเบา และเคลื่อนที่ได้แค่แค่นิดเดียวเท่านั้น ทว่ายิ่งโตขึ้น ความสามารถในด้านนี้ก็ยิ่งเพิ่มมากขึ้นตามอายุไปด้วย เธอจึงบอกบุตรสาวคนเล็กว่าห้ามให้คนอื่นรู้เรื่องนี้อย่างเด็ดขาด และห้ามใช้พลังจิตให้คนอื่นเห็น

"ตะกรุดนี้จะเกี่ยวกับที่ย้ายมายเล่ามารีเปล่านะ"

ดวงใจพึมพำกับตัวเอง ยอมรับว่าตนลืมเรื่องตะกรุดนี้ไปแล้วด้วยซ้ำ หากวันนี้ปานฤทัยไม่เล่าให้ฟังว่าหายตัวไปที่นั่นที่มีมาก็คงลืมของสิ่งนี้ไปแล้ว

บางที ของสิ่งนี้อาจจะช่วยให้ปานฤทัยหายตัวไปที่ไหนได้อีก!

ดวงใจหยิบสร้อยหนังร้อยตะกรุดเส้นนั้นขึ้นมาถือไว้แล้วก้มลงกราบ พระพุทธรูปบนตั่ง ในใจได้แต่ภาวนาให้คุณพระคุณเจ้าและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ในสากลโลกช่วยปกป้องคุ้มครองปานฤทัยด้วยเถิด

คืนนั้น ขณะที่ปานฤทัยกำลังแชดกับเพื่อน เธอได้ยินเสียงมารดาเคาะ ประตูห้องเรียกเบา ๆ หญิงสาวจึงรีบเดินไปเปิดให้ท่าน

"มีอะไรหรือแม่"

ดวงใจเดินเข้ามาในห้องบุตรสาวคนเล็กแล้วนั่งบนเตียง มือตบที่นั้งข้างตัวเพื่อบอกให้อีกฝ่ายนั่งตรงนี้ ปานฤทัยจึงนั่งตามที่มารดาบอก

"แม่มีของจะให้" ดวงใจชูสร้อยหนังในมือขึ้นมาในระดับสายตาให้บุตรสาวดู

"อะไรนะแม่ อย่างกับเครื่องรางของขลังนะ" ปานฤทัยพุดยิ้ม ๆ แต่ก็ยื่นมือไปคว้ามาถือไว้ แล้วก้มมองของสิ่งนั้นอย่างพิถีพิถันพิจารณา

"เหมือนตะกรุดเลย ใช่ไหมแม่ นี่คือตะกรุดไชรีเปล่า แม่เอามาให้มายทำไมนะ" หญิงสาวถามกั้วหัวเราะ

"สร้อยเส้นนี้นะเป็นสร้อยที่ติดตัวเรามาเลยนะ แม่เอาเก็บไว้ในห้องพระจนลืม" ดวงใจบอกไปตามตรง เพราะการที่ปานฤทัยไม่ใช่บุตรสาวแท้ ๆ ของตนนั้น อีกฝ่ายรู้มาตั้งนานแล้วเพราะตนไม่คิดจะปิดบังแต่อย่างใด

"เนี่ยนะ นี่คือของมายเองหรือ"

"ใช่ วันที่มายมาเล่าให้แม่ฟังนะ แม่คิดว่าน่าจะเป็นเพราะมายไม่ได้สวมสร้อยเส้นนี้รีเปล่า มายก็เลยได้ไปที่แปลก ๆ พอแม่นึกขึ้นได้ แม่ก็เลยรีบ

แปลกใจไม่ได้

"อ้าว เป็นแบบสวมหัวหรือเนี่ย แล้วถ้าเราหัวโตนใส่ไม่ได้ล่ะ"

เธอคิดจะลองสวมจากศีรษะดู แต่พอใส่มาถึงแค่หน้าผากก็เกิดเปลี่ยนใจ
ถอดออก

"ไม่เอาดีกว่า ถ้าถอดไม่ได้ขึ้นมาแล้วจะนอนยังไง"

ปานฤทัยเป็นคนไม่ชอบสวมเครื่องประดับนอนโดยเฉพาะสร้อยคอ เพราะเป็นคนขี้รำคาญ แม้กระทั่งสร้อยเส้นเล็กบาง ๆ ก็ทำให้นอนไม่หลับแล้ว จึงไม่เคยใส่เลย ผิดกับปานชีวา ซึ่งรายนั้นจะสวมสร้อยทองห้อยจี้รูปหัวใจดวง เล็กติดตัวเอาไว้ตลอด เพราะเป็นสิ่งของที่หามาได้จากน้ำพักน้ำแรงของตัวเอง ตอนไปทำงานพิเศษช่วงปิดเทอม

คืนนั้นปานฤทัยฝันถึงชายหนุ่มคนหนึ่ง เธอเห็นหน้าเขาไม่ชัด เพราะเขายืนอยู่ในกลุ่มหมอกสีขาว รู้แต่ว่าเขารูปร่างสูงใหญ่ สวมเสื้อผ้าแบบโบราณด้วย เสื้อแขนกระบอกสีน้ำตาลผ่ากระดุมหน้า คลุมทับด้วยเสื้อกั๊กสีแดงหม่นที่มีอักขระและสัญลักษณ์อะไรหลายอย่างเขียนอยู่บนเสื้อ ซึ่งเธอเคยเห็นแต่ในละครหรือภาพยนตร์อยู่บ่อย ๆ

ส่วนกางเกงของเขานั้นถูกม้วนขาขึ้นไปจนเกือบถึงโคนขา และที่สำคัญคือผิวหนังในส่วนท่อนขาของผู้ชายคนนี้ตั้งแต่ครึ่งน่องขึ้นไปมีแต่รอยสักจนลายพร้อยเต็มไปหมด แต่น่าแปลกกว่าเธอไม่รู้สึกลัวเขาแม้แต่น้อย ตรงกันข้าม เธอกลับรู้สึกรอคอยที่จะได้เจอเขา

ในฝัน ปานฤทัยได้ยินเสียงทุ้มดังแว่วมาจากที่ไกล ๆ ทั้งที่เขายืนห่างออกไปแค่ไม่กี่ก้าว แต่กระนั้นหญิงสาวก็ไม่อาจมองเห็นใบหน้าของเขาได้อยู่ดี และเขาเองก็ไม่ยอมเดินเข้ามาหาเธอ ได้ยินเพียงเสียงแผ่วเบาราวกระซิบ สะท้อนไปสะท้อนมาอยู่เพียงสองคำ

กลับมา...กลับมา...

เข้าวันรุ่งขึ้น ปานฤทัยตื่นแต่เช้าจนผู้เป็นมารดาอดแปลกใจไม่ได้

"ทำไมตื่นเช้าจัง ยังไม่เจ็ดโมงเลย"

"มันตื่นเองนี่แม่" หญิงสาวพูดพลางเดินเข้าไปกอดมารดาจากด้านหลัง

"มาอ่อนอะไรกันเนี่ยฮี ทำตัวเป็นเด็กไปได้นะเรา" แม่ปากจะบ่น แต่ น้ำเสียงและสีหน้ากลับเอื้อเอ็นดูไม่น้อย

"ถ้าเป็นไปได้มายก็ไม่อยากโตเลยแม่ มายอยากกลับไปเป็นเด็กมากกว่า"

"เฮ้อ...เรานี่น้ำ โตแต่ตัวจริง ๆ เลย ช่วงอ่อนตั้งแต่เล็กยันโต อีกหน่อย พอเป็นสาวนักศึกษาแล้วมีแฟน ก็คงจะอ่อนแฟนแทนอ่อนแม่ละมั้งเนี่ย"

"แหม...ถ้ามายมีแฟน มายก็ยิ่งจะอ่อนแม่อย่างนี้นี่แหละ" ปานฤทัยยิ้ม พลางใช้ศีรษะถูหัวไหล่ของมารดาอย่างอออดอ่อน

"แล้วตกลงที่มากอดแม่เนี่ยมาอ่อนอะไร จะเอาอะไรฮี"

"ไม่ได้จะขออะไรสักหน่อย มายก็แค่อยากกอดแม่เท่านั้นเอง"

จู่ ๆ รอยยิ้มของปานฤทัยก็เจือปนลง หญิงสาวไม่เข้าใจตัวเองเหมือนกัน ว่าวันนี้ตนเป็นอะไร เธอรู้แค่ว่าไม่อยากปล่อยมือจากคนในอ้อมกอด รู้สึกราวกับว่ากอดนี้จะเป็นการกอดครั้งสุดท้ายแล้วอย่างไรอย่างนั้น

ความอาลัยอาวรณ์ผุดพุ่งขึ้นมาโอบล้อมและบีบรัดหัวใจของปานฤทัยจนปวดหนึบ กระบอกตาร้อนผ่าวขึ้นมาอย่างไม่รู้สาเหตุจนหญิงสาวต้องกะพริบตาหลายครั้งเพื่อไม่ให้ น้ำตาไหลลงมา เธอไม่เข้าใจว่าตนเองเป็นอะไร ทำไมถึงเกิดความรู้สึกเศร้าโศกขึ้นมาอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย

"ปล่อยแม่ได้แล้ว น้ำแกงเดือดแล้วนั่น"

ดวงใจดีแซนบุตรสาวคนเล็กเบา ๆ ปานฤทัยจึงปล่อยมือแล้วเดินไปหยิบ น้ำในตู้เย็นมาดื่มกลั้วคอ นั่งรอมือเช้าที่มารดาทำพลาจเลนโทรทัศน์ไปด้วย โดยไม่คิดจะขึ้นไปปลุกปานชีวาเพราะยังเข้าเกินไป

หลังจากที่มารดาเดินทางไปทำงานที่โรงพยาบาลแล้ว สองพี่น้อง ปานชีวกกับปานฤทัยจึงพากันซื้อรถจักรยานยนต์ซ้อนท้ายกันไปไหว้พระทำบุญที่ พระธาตุดอยสุเทพ

วันนี้ปานฤทัยสวมสร้อยที่มีตะกรุดเส้นนั้นมาด้วย ตอนแรกเธอคิดว่ามัน น่าจะใส่ยากเพราะดูเส้นรอบวงไม่กว้างมากพอสำหรับศีรษะของตน แต่กลับ กลายเป็นว่าพอสวมมาถึงหน้าผาก ทุกอย่างก็ราบรื่นราวกับสายของมันยืดได้ อย่างไม่อย่างนั้น

"อากาศดีดี" ปานฤทัยกางแขนออกทั้งสองข้างพลาหงนหน้าแล้วสูด เอาอากาศบริสุทธิ์เข้าปอดอย่างเต็มที่

"นี่พี่มี๊ว มายถามหน่อยเหอะ ถ้าเรียนจบแล้วพี่จะไปทำงานที่กรุงเทพฯ จริง ๆ หรือ"

"คิดว่างั้นนะ ไปกรุงเทพฯ คงหางานได้ง่ายกว่าที่นี่ แก่ก็รู้นี่หว่าไอ้มาย ว่าเชียงใหม่บ้านเรานะหางานยากจะตายไป พี่เรียนวิทย์คอมนะเว้ยแก"

"พี่ไม่ห่วงแม่หรือ ไปอยู่กรุงเทพฯ จะได้กลับบ้านปีละก็ครั้งกัน"

ปานฤทัยพูดออกไปก็ไม่เข้าใจตัวเองอีกแล้ว ทั้งที่ก่อนหน้านี้เธอไม่เคย ชัดคอหรือไม่เห็นด้วยกับความคิดของปานชีวกมาก่อน เธอรู้มาตั้งนานแล้วว่า พี่สาวอยากลองไปใช้ชีวิตที่กรุงเทพฯ เธอยังบอกปานชีวาเองด้วยซ้ำว่าตนจะ เป็นฝ่ายดูแลแม่เอง เพราะถ้าตนเรียนจบก็จะหางานทำอยู่ที่เชียงใหม่ คงไม่ไป ที่อื่นแน่

"ห่วงสิ แต่แกบอกว่าจะดูแลแม่เองนี่นา พี่เลยไม่ห่วงไงละ"

คำตอบของพี่สาวทำให้ปานฤทัยไม่ซักถามหรือโน้มน้าวอะไรต่อ ทั้งสอง คนนั่งกันไปเงียบ ๆ ตลอดทางจนกระทั่งถึงวัด สองสาวจอดรถไว้ตรงบริเวณที่ เขาให้จอด จากนั้นพากันเดินขึ้นไปด้านบนซึ่งเป็นบันไดพญานาคทอดยาวขึ้นไป ร้อยกว่าขั้น ทำเอาสองพี่น้องต่างพากันนั่งหอบด้วยความเหน็ดเหนื่อย เป็นพัก ๆ กว่าจะถึงขั้นบนสุด

ปานฤทัยกับปานชีวาใช้เวลาอยู่ข้างบนร่วมหนึ่งชั่วโมงก็พากันเดินลง
 ขากลับนั้นปานฤทัยเป็นคนซึ่งรถจักรยานยนต์ตามที่ตกลงกันไว้ เมื่อมาถึงจุดไหว้
 ครูบาศรีวิชัย ปานฤทัยจึงจอดรถเพื่อไหว้ขอพรตามที่มารดาได้กำชับไว้เมื่อเช้า

"ดีจัง คนไม่ค่อยเยอะ" ปานชีวาพูดพลางเดินเข้าไปซื้อพวงมาลัยกับ
 แม่ค้า

"อู๊ย! กระจเป่าสตาจค์หายไปไหนไม่รู้ละพี่มีว" ปานฤทัยหน้าตื่นเมื่อเปิด
 กระจเป่าสตาจค์แล้วไม่เจอกระจเป่าสตาจค์ของตนอยู่ในนั้น

"อ้าว ไม่ใช่หล่นหายอยู่ข้างบนละแก กระจเป่าโดนกริดรีเปล่าคูตี ๆ ซิ"

ปานชีวาจับกระจเป่าสตาจค์ของน้องสาวพลิกดูทั้งด้านหน้าและด้านหลัง
 เพื่อดูว่าถูกมิถุนาซีพกริดกระจเป่าแล้วขโมยกระจเป่าสตาจค์ไปหรือไม่ เนื่องจาก
 พักหลังนี้มีคนโดนกริดกระจเป่ากันเยอะมาก

"ไม่โดน แล้วมันหายไปได้อย่างไรเนี่ย มายมั่นใจว่าแทบไม่ได้เอาออกมา
 จากกระจเป่าเลยนะ เอาออกมาถือไว้แค่ตอนที่ซื้อของข้างบนแล้วก็เอามาหยอด
 ตู้บริจาคแค่นั้นเอง โอ๊ย ทำไมชวยอย่างนี้วะ"

ปานฤทัยได้แต่บ่นอย่างหัวเสีย ในนั้นมีเงินอยู่ประมาณพันกว่าบาท และเป็น
 เงินส่วนแบ่งที่ได้มาจากการแข่งแบดมินตันเมื่อวานนี้ แม้คนอื่นอาจจะมอง
 ว่าเงินแค่เล็กน้อย แต่สำหรับเธอแล้วถือว่าเป็นเงินจำนวนมาก ใช้ซื้อของกินได้
 ตั้งหลายมื้อ อีกทั้งเธอยังตั้งใจจะใช้จ่ายเงินก้อนนี้ซื้อชุดนักเรียนอีกด้วย

"เฮ้ย! นั่นกระจเป่าแกรี่เปล่าวะยายมาย กลางถนนนั่นนะ" ปานชีวาชี้ไป
 ตรงกลางถนน ครั้นพอปานฤทัยมองตามก็เบิกตากว้างด้วยความดีใจ

"จริงด้วย! ไปหล่นอยู่ตรงนั้นได้อย่างไรเนี่ย พี่รอตรงนี้ก่อนนะ เดี่ยวมา"

ปานฤทัยพูดจบก็วิ่งเดินกึ่งวิ่งไปยืนอยู่ริมถนน มองซ้ายมองขวาเพื่อ
 ความปลอดภัยว่าไม่มีรถวิ่งผ่านแน่นอนจึงรีบวิ่งไปหยิบกระจเป่าสตาจค์ที่หล่น
 อยู่กลางถนนของเลนฝั่งตรงข้ามทันที

ขณะที่หญิงสาวหยิบกระจเป่าสตาจค์ขึ้นมานั้น จู๋ ๆ เธอก็ได้ยินเสียงบีบ

แตรดังลั่นจากทางด้านซ้าย ปานฤทัยใจหายวาบเมื่อหันไปมองแล้วเห็นว่ามิรถ กระบะคันหนึ่งกำลังพุ่งเข้ามาด้วยความรวดเร็ว ทั้งที่เมื่อครู่เธอมั่นใจว่าไม่มีรถ ทั้งสองฝั่งแล้วแท้ ๆ

ด้วยความตกใจจนลืมนึกถึงสิ่งอย่าง ปานฤทัยจึงเปลือยใช้พลังจิตของตน จนด้านหน้าของรถกระบะคันนั้นแหงนขึ้นแล้วหงายหลังล้อชี้ฟ้าท่ามกลางเสียงหวีดร้องของคนที่อยู่ในเหตุการณ์ ขณะที่ตัวผู้กระทำนั้นได้แต่หลับตาแน่น จมูกเริ่มได้กลิ่นสดชื่นของป่าเข้ามาแทนที่กลิ่นรูปเทียน จึงทำให้หญิงสาวต้องรีบ ลืมตาโพล่ง

ช่วยละ นี่ฉันทัวร์ปามาอีกแล้วหรือเนี่ย!

บทที่ 2

ดินแดนแปลกประหลาด

ปานฤทัยมองซ้ายมองขวา เห็นเป็นป่าโปร่งเหมือนที่เคยมาเช่นทุกครั้ง ครั้นพอหันไปด้านหลังหญิงสาวก็ต้องเลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อยด้วยความประหลาดใจเพราะเบื้องหลังของเธอคือบ้านร้างหลังนั้น แต่ดูเหมือนว่าบริเวณที่ตนยืนอยู่จะเป็นด้านหลังของตัวเรือนมากกว่า เพราะไม่มีบันไดทางขึ้น

แต่เวลานี้เธอไม่มีเวลาจะมาพินิจพิจารณาบ้านร้างตรงหน้า เพราะเธอต้องรีบกลับไปตรงจุดไหว้ครูบาศรีวิชัยเสียก่อน เนื่องจากอุบัติเหตุก่อนหน้านี้ เธอรู้ดีว่าตนเป็นคนทำให้เกิดขึ้น

คิดได้ดังนั้นปานฤทัยจึงหลับตาเหมือนทุกครั้งที่เคยทำ เพราะเธอเชื่อว่า จะทำให้กลับไปทีเดิมได้

แต่ไม่ว่าหญิงสาวจะหลับตาแล้วลืมตาขึ้นมาใหม่อีกกี่ครั้ง เธอก็พบว่าตนยังยืนอยู่ที่เดิม!

"เอาจริงดิ ล้อเล่นน่า"

ปานฤทัยรู้สึกเหมือนหัวใจร่วงไปถึงตาตุ่ม ไม่เข้าใจว่าทำไมคราวนี้ตนถึงกลับไปไม่ได้ แล้วเธอต้องทำอะไรถึงจะกลับบ้านของตัวเองได้เล่า เธอไม่อยากอยู่ที่นี้

หญิงสาวหยิบโทรศัพท์ขึ้นมา ตั้งใจจะโทร. ไปหาปานชีวาแต่กลับไม่มีสัญญาณแม้แต่ขีดเดียว สุดท้ายจึงได้แต่ถอนหายใจอย่างปลงตกแล้วเก็บมันไว้ในกระเป๋าตามเดิม

...บางทีถ้าเราเดินไปเรื่อย ๆ อาจจะเจอบ้านคนก็ได้...

หญิงสาวคิดในใจพลางก้าวเท้าออกเดิน อย่างไรก็ตามเสียเธอคิดว่าตอนนี้ตนน่าจะอยู่ที่ไหนสักแห่งของประเทศไทย อาจจะเป็นหมู่บ้านของชาวเขา ชาวกะเหรี่ยง หรืออาจจะอยู่ในประเทศเพื่อนบ้าน ถ้าเจอชาวบ้านละแวกนี้จะ

ได้ขอความช่วยเหลือให้เขาพาไปส่งที่ท่ารถทัวร์ เพราะเธอสามารถนั่งรถกลับ เชียงใหม่เองได้ไม่มีปัญหาอยู่แล้ว

หลังจากเดินไปได้สักพักปานฤทัยเริ่มหน้ามึนเพราะเหมือนว่าตนกำลัง เดินวนอยู่รอบบ้านร้างหลังนี้มากกว่า ไม่ว่าจะเดินห่างเป็นแนวเส้นตรงออกไป ไกลเท่าไร แต่พอเงยหน้าขึ้นมาอีกครั้ง ภาพเบื้องหน้าก็ต้องเป็นบ้านร้างหลัง ใหญ่หลังนี้ทุกที และตอนนี้ขาของเธอเริ่มล้าไปหมดแล้ว หญิงสาวจึงทรุดตัวนั่ง ตรงโคนต้นไม้ใหญ่

"จะเอาอย่างไรก็พูดมาเลยดีกว่า แกล้งกันอย่างนี้ไม่ไหวนะเพีย! หิวก็หิว เหนื่อยก็เหนื่อย" เธอบ่นอย่างไม่สบอารมณ์ทั้งที่ในใจกลับคิดว่าหากบ้านร้าง หลังนี้พูดได้จริง ตนคงวิ่งปาราบเป็นแน่

ปานฤทัยคิดในใจว่าโชคดีที่วันนี้ตนแต่งตัวทะมัดทะแมงด้วยกางเกงยีนส์ ดำขนาดพอดีตัวกับเสื้อยืดแขนยาวสีฟ้าอ่อน แต่รองเท้าเป็นคัทชูสันเตี้ยสีดำ ซึ่งหญิงสาวยังรู้สึกเสียดายไม่หาย หากรู้แต่แรกว่าจะโผล่มาที่นี่เธอคงใส่ผ้าใบ มาแล้ว

โครก...

เสียงคุ่นเคียดดังขึ้นจากท้องของตนเบา ๆ จนหญิงสาวต้องรีบเอามือกุมไว้ ตามสัญชาตญาณ นาฬิกาที่ข้อมือบอกเวลาไว้ว่าตอนนี้เป็นเวลาใกล้เที่ยงวัน แล้วจึงพิมพ์พุดกับตัวเองว่า

"หิวแล้ว หิวน้ำด้วย ทำไงดีเนี่ย"

ครั้นพอนึกถึงน้ำ ปานฤทัยก็จำได้ว่าในกระเป๋าของตนมีขวดน้ำที่ซื้อมาจากต๋อยสุเทพอยู่หนึ่งขวดจึงหยิบขึ้นมาจิบนิด ๆ เพื่อแก้กระหาย เธอไม่กล้า ดื่มจนหมดขวดเพราะไม่รู้ว่าแถวนี้จะมีแหล่งน้ำให้เติมใส่ขวดบ้างหรือเปล่า

ปานฤทัยนั่งพักจนหายเหนื่อยจึงลุกขึ้นเดินต่อ คราวนี้เธอเดินไปไม่นาน นัก จมูกก็ได้กลิ่นของอาหารลอยมากับลม จึงยิ่งทำให้กระเพาะร้องโครกครากหนักกว่าเดิม หญิงสาวเร่งฝีเท้าให้ไวขึ้น จนกระทั่งเริ่มมองเห็นหลังคาของบ้าน

หลังหนึ่ง รอยยิ้มปลิ้นเจิดจ้าเต็มวงหน้าขึ้นทันที

ทว่าพอเดินไปใกล้ในระยะที่เริ่มมองเห็นบ้านหลังนั้นเกือบทั้งหลัง หญิงสาวต้องชะงักเท้าแล้วอาศัยต้นไม้ใหญ่ตรงหน้าเป็นที่กำบัง เพราะสิ่งที่เธอเห็นเต็มสองตานั้นทำให้ตนไม่กล้าทะเล่ทะล่ำวิ่งเข้าไปขอความช่วยเหลือ
อะไรกันวะเนี่ย!

ปานชีวาได้แต่ยืนเอามือปิดปากตัวเองเอาไว้เพื่อกลั้นเสียงสะอื้นขณะ ยืนอยู่ริมถนนอีกฝั่ง น้ำตาทะเล่กลั่นออกมาคลอหน่วยจนไหลอาบแก้มไม่ขาดสาย ทั้งตกใจ ทั้งเสียขวัญ แต่เหนือสิ่งอื่นใดนั้นเธอมีแต่ความหวาดหวั่นอัดแน่นอยู่เต็มอกจนปวดหนีบไปหมด

เมื่อครู่เธอเห็นเต็มสองตาว่าเกิดอะไรขึ้น ในเวลาที่ปานฤทัยวิ่งออกไปกลางถนนนั้น เธอตกใจแทบสิ้นสติเพราะเห็นอยู่ว่กำลังมีรถกระบะขับมาด้วยความเร็ว เธอพยายามตะโกนบอกน้องสาวว่าอย่าเพิ่งข้ามไปแต่เหมือนอีกฝ่ายจะไม่ได้ยิน

ตอนที่เห็นปานฤทัยก้มลงเก็บกระเป๋าเป้สตางค์ รถกระบะก็พุ่งเข้ามาใกล้เต็มที ปานชีวาตัดสินใจจะวิ่งไปหาน้องสาวแต่จู่ ๆ ก็รู้สึกเหมือนกับว่าถูกแรงอะไรบางอย่างผลักออกมาจนเธอหงายหลังล้มกับพื้น และไม่ใช่แค่เธอเท่านั้นที่ล้ม รถจักรยานยนต์ที่จอดเรียงกันอยู่แถวนั้นต่างพากันล้มทับกันไปเป็นแถบ ๆ รวากับโดมิโน พร้อมกับเสียงโครมดังสนั่นจากกลางถนน ครั้นพอมองไปจึงเห็นว่รถกระบะคันนั้นหงายท้องเสียแล้ว

ส่วนปานฤทัยหายตัวไปไหนไม่รู้

เวลานี้ทั้งรถกู้ภัย รถพยาบาล รถตำรวจ และรถของผู้ที่สัญจรไปมาต่างพากันจอดอยู่ในพื้นที่เกิดเหตุจนดูวุ่นวาย รถติดเป็นทางยาวทั้งสองฝั่งจนตำรวจ และอาสากู้ภัยต้องคอยโบกรถเพื่อให้การจราจรคล่องตัว ไหนจะบรรดาไทยมุงที่ต่างพากันขับรถขึ้นมาดูเหตุการณ์หลังทราบข่าวจากเพื่อนหรือญาติ

ที่มาไหว้ครูบาศรีวิชัย เพราะครั้งนี้ไม่ใช่แค่อุบัติเหตุธรรมดา แต่ต่างพากันพูดว่าเป็นอภินิหารของครูบาฯ บ้างก็ว่าเป็นเจ้าป่าเจ้าเขาจึงทำให้เกิดสิ่งมหัศจรรย์ พันลึกเช่นนั้นได้

"คุณครับ ไปทำแผลก่อนดีกว่าไหมแล้วค่อยไปโรงพยาบาล" อาสาภักดิ์คนหนึ่งเดินเข้ามาหาปานชีวาพาลางมองแผลที่แขนและมือของหญิงสาว

"น้องสาวฉันล่ะคะ คุณเห็นน้องสาวฉันไหม" ปานชีวาถามเสียงสั้น ราวกับสะกดกลั่นตนเองไว้เต็มที่ไม่ให้ปล่อยโฮออกมา

"เห็นทางตำรวจเขาบอกว่าจะเร่งระดมกำลังค้นหาให้เร็วที่สุดครับ คุณไม่ต้องห่วงนะ" ชายหนุ่มพูดเสียงอ่อนอย่างปลอบประโลม แต่ปานชีวารู้ดีว่าค้นหาไปก็เท่านั้น ไม่ว่าจะอย่างไรก็ไม่มีทางเจอปานฤทัยแน่ เพราะเธอที่เป็นพี่สาวยังไม่รู้เลยว่าปานฤทัยหายตัวไปอยู่ที่ไหน และเมื่อไรจะกลับมา

จะว่าไปแล้วนี่เป็นครั้งที่สองที่เธอเห็นกับตาว่าปานฤทัยหายตัวไป อย่างที่เจ้าตัวเคยเล่าให้ฟังจริง ๆ

ครั้งแรกที่สนามแบดมินตัน แต่การหายตัวไปครั้งนั้นใช้เวลาแค่ไม่กี่วินาทีปานฤทัยก็กลับมาที่เดิม ด้วยความตกใจที่เห็นน้องสาวหายไปต่อหน้าต่อตา และกลัวว่าคนอื่นจะเห็นความผิดปกตินี้ จึงทำให้ตานั่นเธอแข่งแพ้

และครั้งที่สองคือวันนี้ แต่นี่ผ่านไปนานหลายนาที่จนเกือบครบหนึ่งชั่วโมงแล้วปานฤทัยยังไม่กลับมา แล้วเธอจะอย่างไรดี เธอจะบอกมารดาได้อย่างไรว่าน้องสาวหายตัวไปอยู่ที่ไหนก็ไม่รู้

ปานฤทัยเพ่งมองการแต่งกายของผู้หญิงกลุ่มนั้นด้วยความแปลกใจ ท่อนล่างของทุกคนล้วนสวมผ้าถุง แต่ท่อนบนนั้นบ้างก็เป็นผ้าพันช่วงอกไว้ บ้างก็เป็นเหมือนผ้าพันคอปล่อยชายลงมาปิดหน้าอกแค่นั้นโดยไม่สวมเสื้อหรือพันผ้า ซึ่งคนที่แต่งแบบนี้จะเป็นหญิงที่มีอายุมากหน่อย แต่เท่าที่สังเกตได้คือทุกคนล้วนทำผมเป็นมวยทรงสูงแล้วพันด้วยผ้า

"เสร็จแล้วยกขึ้นไป" เสียงของหญิงอายุมากที่สุดดังขึ้น จึงทำให้ปานฤทัย มุ่นหัวคิ้วเล็กน้อยเพราะภาษาพูดนั้นแม้จะคล้ายภาษาคำเมืองที่พวกตนพูดกัน แต่สำเนียงกลับไม่ใช่เสียทีเดียว

ปานฤทัยเห็นผู้หญิงอายุน้อยกลุ่มนั้นทยอยยกขันโตกเดินไปด้านหน้า โดยมีหญิงวัยกลางคนเดินนำ ทำให้บริเวณนั้นไม่มีคนอยู่ หญิงสาวเดาว่าตรงนี้น่าจะเป็นห้องครัวของบ้านหลังนี้ และแน่นอนว่าถ้าเป็นครัวก็ต้องมีอาหาร!

หญิงสาวยิ้มเมื่อมองเห็นจานอาหารวางอยู่ในขันโตก เธอไม่รู้รู้ว่าอาหารในจานเป็นอาหารประเภทไหนเพราะมองไม่ชัด ครั้นจะขโมยมาทั้งหมดก็ดูจะอลังการงานสร้างไปหน่อย ดังนั้นจึงคิดจะขโมยมาแค่หนึ่งจานหรือสองจานเท่านั้นเพื่อให้กินพออิ่ม...แล้วมือต่อไปค่อยมาขโมยใหม่

ปานฤทัยเพิ่งมองอาหารจานนั้นแล้วใช้พลังจิตของตนยกมันลอยมาหาตน แต่แล้วหญิงสาวก็ต้องแปลกใจเมื่อรู้สึกว่าการใช้พลังจิตครั้งนี้ดูจะง่ายตายราวกับสิ่งได้ เพราะแค่เธอคิดเท่านั้น อาหารก็ลอยหิวือมาอยู่ตรงหน้าตนด้วยความรวดเร็ว

ผักต้ม! โอ๊ยไม่เอา! เอาจานใหม่

หญิงสาวบ่นอุบอยู่ในใจ ชั่วโงงนี้เธอต้องการอาหารที่ให้พลังงานสูง ไม่ใช่อาหารสำหรับการไต่เอาต์ ดังนั้นเธอจึงเพิ่งมองไปที่อาหารอีกจาน ไม่นานมันก็ลอยมาอยู่ตรงหน้าตน และคราวนี้ก็ทำให้เธอยิ้มออกมาได้

ปลาหนึ่ง ค่อยยังชั่วหน่อย ข้าวล่ะ มีข้าวไหม

ขณะที่เธอคิดจะขโมยข้าวอีกจาน ทางตาเห็นว่ากำลังมีคนกลุ่มหนึ่งเดินมาที่ครัว หญิงสาวคิดว่าพวกเขาคงมาเอาสารบที่เหลือ และถ้าเห็นว่ามีจานอาหารหายไปจะต้องพากันสงสัยแน่ ดังนั้นเธอจึงถือจานปลาหนึ่งแล้วเดินหายเข้าไปในป่า ตั้งใจว่าจะหาที่นั่งเงียบ ๆ กิน และต้องห่างจากบ้านหลังนี้เพื่อป้องกันคนในบ้านเดินมาเจอ

ทว่าปานฤทัยเดินห่างจากบ้านหลังนั้นมาได้ไม่เท่าไร เบื้องหน้าของเธอก็

ปรากฏเป็นบ้านร้างหลังนั้น ทั้งที่หญิงสาวมันใจมาก ว่าตนเดินห่างจากบ้านร้าง มาไกลพอสมควรแล้ว

"โอเค! สรุปลงแล้วจะให้ฉันอยู่ที่นี้ให้ได้สินะ"

"ไม่อืมเลย!" ปานฤทัยทำหน้ามึนเมื่อมองงานปลานึ่งที่เหลือแต่ก้างกับ หัวปลาตรงหน้า เพราะไม่มีข้าวมาเติมให้หนักท้อง กินแค่ปลาซ่อนตัวขนาด กลาง ๆ สำหรับเธอแล้วก็ได้แค่ครึ่งกระเพาะเท่านั้น

หญิงสาวเงยหน้ามองท้องฟ้า ดูจากนาฬิกาเวลาตอนนี้คือบ่ายโมงกว่า แล้วแต่อากาศกลับไม่ร้อนอย่างที่คิด ตรงกันข้าม เธอรู้สึกได้ถึงไอเย็นที่พัดมา เป็นระลอกจากผืนป่าตรงหน้าด้วยซ้ำ

ปานฤทัยหีบขวดน้ำขึ้นมาจากเดิม แต่มันเหลือแค่ก้นขวดเท่านั้นจึงคิดว่า ควรจะเดินหาแหล่งน้ำสักหน่อย จะได้รองน้ำใส่ขวดตุนเอาไว้เวลากระหาย ขึ้นมา

เธอมองไปรอบกาย ตอนนี้นั่งอยู่กับพื้นตรงชานกว้างหน้าบ้านซึ่งเป็น เรือนยกสูงขึ้นมาจากพื้น ไม่รู้ว่าบ้านหลังนี้ร้างมากี่ปีแล้ว แต่สภาพของตัวบ้าน และไม้ที่ใช้ทำยังดูแข็งแรงอยู่ อุดเสียดตายแทนเจ้าของไม่ได้ที่ไม่ใช่ประโยชน์ จากมันให้เต็มที่ เธอเชื่อว่าหากเจ้าของประกาศขายบ้านหลังนี้น่าจะได้ไม่ต่ำกว่าสิบล้านแน่นอน

"ไหน ๆ ก็ไหน ๆ แล้วลองเดินดูในบ้านหน่อยดีกว่า"

ปานฤทัยลุกขึ้นยืนแล้วปิดฝุนที่ติดตามทางเกยอย่างลวก ๆ ก่อนหน้าันที่ เธอโผล่มาที่นี่ แม้จะรู้ว่าป็นในตัวบ้าน แต่เพียงแค่เสี้ยววินาทีที่หลับตาเธอก็ กลับไปที่เดิมแล้วจึงไม่มีโอกาสได้เดินสำรวจ มาครั้งนี้เธอได้อยู่ที่นี้นานผิดปกติ หากปล่อยเวลาให้ผ่านไปโดยเปล่าประโยชน์คงเสียดายแย่

"กลางวันแดดเปรี้ยง ๆ อย่างนี้คง..." ไม่มีผีหรือกิ้ง

ประโยชน์หลังหญิงสาวพูดอยู่ในใจไม่กล้าพูดออกมาเพราะกลัวผีสาว

เทวดาแกลวนี่จะได้ยินแล้วพากันตบเท้าออกมาต้อนรับเธอโดยมิได้นัดหมาย

เมื่อยืนจากกลางชานบ้านแล้วมองเข้าไปจะเห็นว่าตัวบ้านแยกเป็นสองฝั่งซ้ายขวา ปานฤทัยเลือกไปทางซ้ายก่อนเพราะเห็นเรือนทางขวาเล็กกว่าจึงคิดว่าน่าจะเป็นครัวเหมือนกับบ้านที่ตนไปขโมยปลาหนึ่งมา

จะว่าไปแล้วดูเหมือนบ้านร้างหลังนี้จะใหญ่กว่าบ้านหลังนั้นเสียอีก

"ต้องเป็นบ้านของคนใหญ่คนโตแน่ ๆ เลย หลังเบ้อเริ่มขนาดนี้"

ตอนเธอเดินอยู่ข้างล่าง เห็นเรือนยกพื้นหลังเล็กปลูกเรียงกันหลายหลัง ในอาณาบริเวณของบ้านหลังนี้ แม้สภาพจะผุกร่อน บางหลังเหลือแต่โครง แต่เธอยังมองรูปร่างนั่นคือเรือนสำหรับให้คนอยู่ และคนที่อยู่ในเรือนเล็ก ๆ เหล่านั้น น่าจะเป็นเรือนสำหรับคนรับใช้แน่นอน

หลังจากเดินผ่านทางเชื่อมเข้ามาในเขตเรือนพักอาศัยแล้ว เบื้องหน้าของหญิงสาวคือชานบ้านคล้ายกับด้านหน้า หากแต่ตรงนี้อยู่ในที่ร่ม ปานฤทัยเห็นแล้วได้แต่พยักหน้าซ้ำ ๆ

"ตรงนี้ห้องรับแขกสินะ" หญิงสาวเดินเข้าไปยืนตรงกลาง ตากลมโตเบิกกว้างเมื่อเห็นว่าตรงเสาต้นหนึ่งมีผ้าสีน้ำตาลเข้มพับเอาไว้อย่างเป็นระเบียบ

"เฮ้ย! ผ้าใครเนี่ยยังใหม่อยู่เลย" หรือว่าจะมีคนแอบมานอนที่นี่!

คิดได้ตั้งนั้นปานฤทัยจึงหันมองซ้ายขวาทันทีด้วยความหวาดระแวงว่าจะมีคนอื่นอยู่ด้วย แต่พอมั่นใจว่าไม่มีใครแน่จึงลอบผ่อนลมหายใจออกมาอย่างโล่งอก

ถัดไปจากชานกลางบ้าน เป็นประตูห้องเรียงกันไปประมาณหกห้อง หญิงสาวเดินไปเปิดประตูดูที่ละห้อง เห็นว่าเครื่องเรือนด้านในแทบไม่มีอะไร เหลือแล้วเพราะแทบจะเป็นห้องโล่ง

ก็วิ่งขวมวดเข้าหากันด้วยความสงสัยเพราะไม่มีห้องไหนเลยที่จะอยู่ในความทรงจำของตนตอนที่ได้โผล่มาที่นี่

"เอ๊ะ ไม่ใช่ที่นี่หรือ แล้วเป็นที่ไหนล่ะ"

เธอเดินลึกเข้าไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งถึงห้องสุดท้ายแล้วผลักประตูเปิดเข้าไป ถึงได้เห็นว่าห้องนี้ยังคงมีตั่งเก่า ๆ หลังหนึ่งวางตั้งไว้จนฝุ่นเชรอะ ครั้นพอเธอเดินเข้าไปดูใกล้ ๆ เห็นว่าบนตั่งนั้นมีร่องรอยของการมีคนมานั่งอยู่บนนั้นด้วย ซึ่งคนที่ว่าก็คือเธอนั่นเอง

"ห้องนี่เอง" แล้วอะไรตกลงใจให้เธอต้องมาโผล่ที่นี่ด้วยเล่า

ยิ่งคิดก็ยังไม่เข้าใจ ปานฤทัยจึงเลิกคิดหาคำตอบแล้วเดินออกมาจากตั่งนั้นโดยไม่สนใจจะปิดห้องหับแต่ละห้องเอาไว้ตามเดิม

เมื่อลงมาเดินอยู่ด้านล่าง หญิงสาวจึงเดินหาแหล่งน้ำสะอาดเพราะเวลานี้รู้สึกกระหายน้ำจนคอแห้งผากไปหมด เธออยากล้างมือที่มีแต่กลิ่นคาวปลาไปด้วย ตอนกินปลาหนึ่งเมื่อครู่ก็ใช้มือล้วน ๆ เพราะไม่รู้จะเอาช้อนส้อมจากที่ไหน

คล้ายหลังปานฤทัยไปสักพัก มีร่างสูงใหญ่ในชุดเสื้อสีจันทรกับโจงกระเบนสีน้ำตาลมีผ้าขาวม้าเคียนเอวปรากฏตัวขึ้นตรงแนวชายป่า เขามองไปรอบ ๆ อย่างระแวดระวังก่อนจะปีนขึ้นต้นไม้ไปนั่งอยู่บนห้างที่ตนทำเอาไว้เพื่อดักจับคนแปลกหน้า ครั้นพอนั่งได้ที่แล้วมองลงไปด้านล่าง สายตาก็สะดุดเข้ากับบ่อไร่บางอย่างที่ขานเรือนร้างด้านล่าง

สิงห์คำกระโจนลงมาจากต้นไม้ทันทีแล้ววิ่งขึ้นเรือนไป ที่แท้สิ่งที่เขาเห็นบนต้นไม้ นั่นคืองานใส่สำหรับ ซึ่งตอนนี้เหลือเพียงก้างกับหัวปลาท่อนั้นที่อยู่ในงาน

คิ้วเข้มขมวดเข้าหากันเล็กน้อยเมื่อรู้สึกว่าการไปนี้คุ้มตาอย่างบอกไม่ถูก จึงหยิบมันขึ้นมาแล้วดูรอยสลักที่อยู่ตรงกันงาน

'เฮือนคำ'

"น้ำมันของเรือนข่ามิไซรี เหตุใดจึงมาอยู่ที่นี้ได้เล่า"

สิงห์คำวางงานไว้ที่เดิม ก้าวยาว ๆ เข้าไปในเรือนร้าง ผ้าที่เขาเอาไว้ใช้ปูนั่งตอนทำสมาธิยังอยู่ที่เดิม แต่บานประตูของแต่ละห้องกลับเปิดอ้าออกราวกับมีคนไปผลักเปิดมันทุกห้อง ทั้งที่เขาเป็นคนงับปิดเอาไว้เอง

เมื่อมั่นใจว่ามีผู้บุกรุกแน่แล้ว สิ่งห้คำจึงชักดาบที่เหน็บไว้ตรงเอวขึ้นมา ถือกระชับไว้ในมือ เดินลงปลายเท้าเพื่อมิให้เกิดเสียงไปดู่ที่ละห้อง จนกระทั่งถึงห้องสุดท้ายแต่ไม่พบใคร เขาจึงเดินปิดประตูแต่ละห้องไว้ตามเดิม

สิ่งห้คำเดินออกจากเรือนแล้วขึ้นไปอยู่บนต้นไม้ตามเดิมเพื่อรอจับโจรที่บังอาจขโมยทรัพย์ของเรือนเขามา นั่งกินถึงที่นี้ ในใจคิดว่าน่าจักเป็นผู้หญิงที่เขาเคยเห็นผู้นั้นแน่ ฉะนั้นเขาต้องรู้ให้ได้ว่าโจรหญิงทำทางแปลกประหลาดผู้นั้นต้องการอันใด แลมาทำกิจใดที่เชียงแสนคร

ด้านคนที่เดินหาแอ่งน้ำ ตอนนี้งำลังนั่งแกว่งขาเล่นน้ำอยู่บนโขดหินก้อนใหญ่ ถัดออกไปไม่ไกลมีน้ำตกขนาดเล็กจึงทำให้เกิดลำธารขนาดกว้างประมาณสามเมตรขึ้น

ปานฤทัยใช้มือรวักน้ำดื่มจนพอใจแล้วจึงรองใส่ขวดไว้จนเต็ม จากนั้นก็นั่งเล่นผ่อนคลายอยู่ที่นี้ ระหว่างนั้นหญิงสาวพยายามหลับตาแล้วนึกถึงบ้านของตนหลายต่อหลายครั้ง แต่ไม่สามารถกลับไป ณ จุดเดิมที่ตนจากมา จนเธอเริ่มหมดปัญญาแล้ว

ขณะที่กำลังนั่งคิดหาวิธีที่จะกลับบ้านอยู่นั้น ปานฤทัยพลันรู้สึกว่ามีอะไรเย็น ๆ ลื่น ๆ มาแตะเบา ๆ ที่เท้าของตนจึงก้มลงมอง ครั้นพอเห็นว่ามีสิ่งนั้นคืองูตัวเชื่อง หญิงสาวจึงลืมหื้มตัวกรีดร้องเสียงดังลั่นด้วยความตกใจ

"กรี้ดดดด"

เพราะเสียงร้องของปานฤทัย ส่งผลให้บรรดาต้นไม้ใหญ่ที่อยู่ใกล้เคียงโยกไหวอย่างรุนแรงราวกับเกิดพายุหมุน บรรดานกที่อาศัยเกาะ และทำรังอยู่บนต้นไม้ต่างพากันแตกฮือบินหนี น้ำในลำธารสาตซัดขึ้นสูงทั้งสองฝั่งราวกับมีกระบองยักษ์ตีลงมา แต่หญิงสาวหาได้สนใจไม่ เพราะทันทีที่คิดว่าหีบรองเท้าของตนได้ เธอก็วิ่งหนีปาราบไปอย่างรวดเร็ว

แรงสั่นไหวนั้นสะเทือนมาถึงต้นไม้ที่สิ่งห้คำนั่งห้อยเท้าอยู่หน้าเรือนร้าง

จนเขาเกือบร่วงลงมา ต้นไม้ข้างเคียงไหวยวบยาบอย่างน่าประหลาด แลเสียงร้องนั้นเขาได้ยินเช่นกัน เป็นเสียงผู้หญิงมิผิดแน่

สิ่งห้คำรีบกระโดดลงจากต้นไม้แล้วพุ่งไปยังทิศทางของเสียงที่ตนได้ยิน เมื่อครู่ทันใด

เมื่อมาถึงลำธารเหือนริน อันเป็นแหล่งน้ำของชาวบ้านที่อยู่ใกล้กับละแวกนี้ สิ่งห้คำต้องขมวดคิ้วมุ่นอย่างมิอาจเชื่อสายตาตน สภาพของที่นี่ราวกับมีกองทัพยักษ์มาเดินผ่าน ต้นไม้ที่อยู่ใกล้กับลำธารต่างล้มระเนระนาดไปหมด

"เกิดอันใดขึ้นกันแน่ แล้วแม่หญิงผู้นั้นเล่า หายไปทางใดแล้ว"

สิ่งห้คำก้มมองบริเวณที่ตนยืนอยู่ แลมองเลยไปทางด้านข้างจึงเห็นว่พื้นดินเปียกโชกไปทั้งแถบ ดูก็รู้ว่าเป็นเพราะถูกน้ำจากลำธารซัดสาดขึ้นมา แต่เหตุใดน้ำในลำธารถึงสาดขึ้นมาได้รุนแรงเพียงนั้นเล่า

"หญิงผู้นั้นมีอาคมกระนั้นรี"

สิ่งห้คำเดินดูทั้งสองฝั่งของลำธาร ยิ่งเห็นต้นไม้ใหญ่ขนาดสองคนโอบล้มลงบนพื้นราวกับถูกยักษ์ถอนเล่นด้วยมือ เขาจึงยังมีสีหน้ามิสู้ดีนัก

...คงต้องปรึกษาคุณพ่อเสียแล้ว...

ทางด้านคนที่วิ่งหนีงั้น ขณะนี้กำลังนั่งหอบอยู่ที่ใต้ต้นไม้ต้นหนึ่ง หญิงสาวลูบอกไปมาเพื่อปลอบตนเองพลางพึมพำกระท่อนกระเท้น

"ขวัญเอ๊ยขวัญมา ขวัญอย่าหนีไปไหน ขวัญกลับเข้าร่างไว ๆ ขวัญเอ๊ยขวัญมา"

ปานฤทัยเกลียดและกลัวงูเป็นที่สุด เพราะตอนเด็กไปปูเสื่อนอนใต้ต้นไม้กับปานชีวา แล้วมีงูเขียวตัวหนึ่งหล่นใส่ลงบนตัว ปานฤทัยหวาดกลัวจนซ็อกหมดสติไป ดวงใจต้องรีบพาส่งโรงพยาบาลโดยด่วน หลังจากนั้นแม้จะฟื้นขึ้นมาแล้วแต่เด็กน้อยก็ยังมีอาการหวาดผวา และร้องไห้ตอนกลางคืนตลอดจน

มารดาต้องมากล่อมนอนทุกคืน

และเพลงนั้นคือเพลงท่อนที่ปานฤทัยกำลังกล่อมตัวเองอยู่ตอนนี้

กระบอกตาของปานฤทัยปวดหนัก ภาพตรงหน้าเริ่มพร่าเบลอลเพราะ น้ำตาที่เอ่อคลอขึ้นมาบตา เธอโผล่มาอยู่ที่นี่ได้หลายชั่วโมงแล้วไม่รู้ว่าพี่สาว จะตกใจมากแค่ไหนที่ตนหายตัวไปต่อหน้าต่อตาแบบนี้ มารดาจะรู้หรือยังว่า เธอหายตัวไปอีกแล้ว อีกทั้งเธอยังไม่รู้ด้วยซ้ำว่าที่นี่คือที่ไหน เพราะยังหา ทางออกจากป่าแห่งนี้ไม่ได้ และถ้าถึงตอนกลางคืนเธอยังไม่ได้กลับไป เธอต้อง นอนอยู่ในบ้านร้างนั้นเพียงลำพังนะหรือ

คิดมาถึงตรงนี้น้ำตาก็ไหลอาบแก้มลงมาทันที ตั้งแต่เกิดมาเพิ่งเคยเจอ สถานการณ์แปลกประหลาดแบบนี้เป็นครั้งแรก และเธอก็ไม่รู้ว่าจะมีมือกับ มันอย่างไรด้วย

ปานฤทัยนั่งร้องไห้อยู่ใต้ต้นไม้สักพักจึงลุกขึ้นแล้วหาทางเดินกลับไป ที่ บ้านร้าง หากแต่ครั้งนี้สายตาของหญิงสาวมีแต่ความหวาดระแวงไปตลอดทาง เพราะกลัวจะเจอตัวอื่นอีก

สิ่งคำกลับถึงเรือน เห็นบิดากำลังนั่งอ่านคัมภีร์ไบเบิลานอยู่บนตั่ง บริเวณชานเรือน เขาจึงเดินไปนั่งบนสาด วางดาบไว้ข้างตัว กำลังจกเล่าเรื่องที่ เกิดขึ้นที่ลำธารเฮือนรินให้บิดาฟัง แต่เห็นว่าไพร่อยู่กันหลายคนจึงยั้งไว้

"พวกเอ็งออกไปก่อน ข้ามีกิจจกคุยกับคุณพ่อ"

บรรดาไพร่ละงานในมือแล้วพากันลงเรือนไป เมื่อมีมิผู้ใดอยู่แล้ว สิ่งคำจึงเล่าให้บิดาฟัง

"คุณพ่อขอรับ กระผมเจอเรื่องประหลาดที่เฮือนริน"

สิ่งคำเล่าเรื่องที่ตนพบเห็นมาให้ผู้เป็นบิดาฟังทุกเรื่อง ยกเว้นเรื่องของ สตรีผู้นั้น อินต่ายังฟังหัวคิ้วก็ย่งขมวดมุ่น คัมภีร์ไบเบิลานถูกพับเก็บแล้ววางไว้ข้าง ตัว แวดตาอย่างคนที่ผ่านร้อนผ่านหนาวมาร่วมห้าสิบปีเริ่มมองเหม่อราวกับ

กำลังนึกถึงเรื่องบางอย่าง

สิงห์คำเห็นบิดามีท่าที่เหม่อลอยจึงเอ่ยเรียก "คุณพ่อขอรับ"

อินตาตื่นจากภวังค์ หันมาถามบุตรชาย "เจตตัวหรือไม่"

สิงห์คำขมวดคิ้วด้วยความสงสัย เพราะเขายังมิได้พูดถึงสตรีแปลก
ประหลาดที่ตนกำลังชุ่มจับผู้นั้นให้ท่านฟัง

"ผู้ใดหรือขอรับคุณพ่อ"

อินตามองหน้าบุตรชายชั่วครู่แล้วส่ายหน้าช้า ๆ

"น่าจักมีผู้อื่นทามาใช่หรือ"

"กระผมคิดว่าคนผู้นั้นอาจมคงแกร่งกล้ามิใช่น้อย"

สิงห์คำมองหน้าบิดาอย่างข่งใจว่าจักเล่าเรื่องสตรีผู้นั้นดีหรือไม่ แต่
สุดท้ายก็ตัดสินใจเล่า หากแต่กตเสียดใจให้เบาลงกว่าเดิม

"คุณพ่อขอรับ กระผมเจอแม่หญิงผู้หนึ่งแถวเขื่อนป็น แต่งกายประหลาด
นัก น่าจักมีอาจมแกร่งกล้าเพราะหายตัวได้ราวกับผีสิง แต่กระผมเจอตอน
กลางวันมิใช่กลางคืน"

เขื่อนป็นที่สิงห์คำพูดถึงคือเรือนร้างหลังนั้น หลังจากอินตาได้ยินที่
บุตรชายเล่าก็เบิกตากว้างด้วยความตกใจ

"เอ็งได้คุยกับแม่หญิงผู้นั้นหรือไม่"

สิงห์คำส่ายหน้า "ไม่ขอรับ กระผมชุ่มจับตัวแต่ยังจับมิได้ เรื่องที่เขื่อนริน
กระผมคิดว่าน่าจักเป็นฝีมือของแม่หญิงผู้นี้"

"สิงห์คำ ถ้าเอ็งจับแม่หญิงผู้นั้นได้ พ่อขอให้เอ็งพามาพบพ่อก่อน เอ็ง
อย่าลงมือเป็นอันขาด" อินตาคำซบบุตรชายด้วยสีหน้าจริงจัง สิงห์คำรู้สึกฉงน
แต่พยักหน้ารับคำ

"ขอรับคุณพ่อ"

"อย่าเอ่ยเรื่องนี้ให้ผู้ใดรู้เป็นอันขาด" อินตาคำซบอีกเรื่อง บุตรชายพยัก
หน้ารับแต่โดยดี

"เช่นนั้นกระผมจักไปดักชู้ม่ออีกครา หากครานี้จับตัวได้ กระผมจักพามาพบคุณพ่อขอรับ"

"ไปเถิด"

สิ่งหาค่าลุกขึ้นแล้วเดินลงจากเรือน เมื่อเดินผ่านเรือนด้านหลัง มีบ่าวชายผู้หนึ่งเดินค้อมตัวเข้ามาแล้วยกมือกระพุ่มไหว้แนบอก

"คุณพระขอรับ"

"มีเรื่องอันใด"

"หลายวันมานี้คุณพระไปที่แห่งใดหรือขอรับ เหตุใดมิให้กระผมติดตามไปด้วย"

"กูไปที่ใดกูต้องแจ้งมึงทุกครั้งกระนั้นรีไ้อ่ก่อง" สิ่งหาค่าแก้งโมโหใส่บ่าวคนสนิท

"มิใช่ขอรับ แต่กระผมเป็นบ่าวประจำตัวคุณพระ คุณพระไปที่ใดกระผมย่อมต้องตามไปรับใช้สิขอรับ"

"ครานี้กูจักไปคนเดียว มึงมิต้องตามกูมา"

"มิใช่ว่าคุณพระไปต้องตามแม่หญิงบ้านอื่นหรือขอรับ"

ก่องยิ้มแป้น ก่อนจะรีบวิ่งหนีออกไปให้พ้นหน้าแข้งของผู้เป็นนาย

สิ่งหาค่าส่ายหน้าซ่า ๆ พलगยกมปากขึ้นเป็นรอยยิ้มเล็กน้อย กำลั้งจักเดินต่อ พลันได้ยินเสียงหญิงชราจากด้านหลัง

"คุณพระเจ้าข้า"

"ว่าอย่างไรอื้อยหล้า" น้ำเสียงของสิ่งหาค่าอ่อนโยนลงกว่าตอนพูดกับก่องบ่าวประจำตัว

"เมื่อตอนเที่ยงวัน มีโจรมาลักสำหรับเจ้าค่ะ"

สิ่งหาค่าได้ยินจึงนึกถึงจานปลาที่เห็นบนชานเรือนร่างขึ้นมาทันใด แม่หญิงผู้คนนั้นคงมาขโมยสำหรับจากเรือนของเขาแน่แล้ว มิแน่ว่าใกล้ย่าค่านี้อาจจักมาขโมยอีก

"คงเป็นลิงมาขโมยไปกินกระมังแม่ฮุย ข้าได้ข่าวมาว่าพวกฮ่อที่อยู่ท้ายคુંน้ำเอาลิงมาเลี้ยง แม่ฮุยอย่าได้ตื่นตระหนกไป อย่าลืมนะที่นั่นคือเขื่อนคำ คงมีโจรที่ไหนใจกล้ามาขโมยของตอนฟ้าแจ้งกระมัง" เขามีต้องการให้บ่าวไพร่ในเรื่องตื่นตระหนกกับเรื่องนี้จึงปดออกไป

สิ่งค่าแรงมุ่งหน้าไปเขื่อนปัน เรือนร้างที่อยู่ติดกับอาณาบริเวณเขื่อนคำของตน เขาเงยหน้ามองฟ้า ไกลเย็นย่ำแล้ว มิรู้ว่าจักได้เจอแม่หญิงผู้นั้นหรือไม่ คิดได้ดังนั้นจึงเร่งฝีเท้าให้เร็วขึ้นกว่าเดิม

โครก...

ปานฤทัยจับท้องของตนเองแล้วต้องถอนหายใจอย่างปลงตก หญิงสาวดูเวลาจากนาฬิกาข้อมือ ใกล้สิบเจ็ดนาฬิกาแล้ว ทว่าตั้งแต่เที่ยงจนกระทั่งบัดนี้ ยังไม่มีอะไรตกถึงท้องอีกเลย จึงไม่แปลกหากจะหิวขึ้นมาอีก เพราะหากอยู่ที่บ้านในช่วงระหว่างวัน อย่างน้อยก็ต้องมีขนมหรือผลไม้ในตู้เย็นให้หยิบกินได้ตลอด

แต่ที่นี่ นอกจากต้นไม้ใบหญ้าแล้วก็ไม่มีอย่างอื่นอีกเลย

ปานฤทัยไม่กล้าย้อนกลับไปตำธารนั้นอีกครั้งเพราะกลัวเจอ แต่ถึงกล้าเดินกลับไปก็ไม่ว่าจะจับปลาในนั้นได้หรือเปล่าเพราะไม่มีอุปกรณ์อะไรสักอย่าง จะหุงหาอาหารก็ทำไม่ได้เพราะไม่มีไฟแช็กไว้ก่อไฟ ฉะนั้นวิธีสุดท้ายที่ตนจะทำได้เพื่อให้ท้องอืดคือการขโมยอาหารจากบ้านหลังเดิม

หญิงสาวลุกขึ้นจากชั้นบันไดชั้นเดิมที่ตนเคยโผล่มานั่ง เพราะคิดว่าถ้านั่งตรงตำแหน่งนั้นอาจจะได้กลับบ้านก็เป็นได้ แต่เธอนั่งมารวมชั่วโมงแล้วก็ยังไม่ได้ไปไหน ไม่ว่าจะหลับตาอีกกี่ที ลืมตาขึ้นมาก็ยังเป็นที่นี่ที่เดิม

จู่ ๆ เธอรู้สึกเหมือนกำลังถูกใครบางคนจับจ้อง หญิงสาวรีบหันไปมองด้านหลังของตนซึ่งเป็นป่า แต่ไม่พบอะไรที่ผิดปกติ ทุกอย่างยังคงสงบนิ่ง ทว่าหัวใจของเธอกลับเต้นกระหน่ำด้วยความหวาดหวั่นเป็นที่สุด

หญิงสาวรีบก้าวเร็ว ๆ ไปยังทางที่จะไปบ้านหลังนั้น ตั้งใจไว้ว่าคืนนี้ นอกจากจะขโมยอาหารแล้ว เธอต้องขโมยไม้ขีดไฟมาสักกลักหรือไฟแช็กสักอันด้วยก็คงดี เอาไว้พกติดตัวเผื่อต้องใช้งาน

ขณะที่กำลังเดินนั้น ปานฤทัยรู้สึกอยู่ตลอดเวลาเหมือนมีคนคอยมองอยู่ แต่ไม่ว่าจะหันกลับไปมองกี่ครั้งก็ยังไม่เห็นใครที่วุ่นเช่นเคย ทว่าครั้งนี้เธอเตรียมรับมือเอาไว้ หากคน ๆ นั้นไม่ได้มาดี เธอจะใช้พลังจิตขัดเขาให้ขึ้นไปอยู่บนต้นไม้สูง ๆ ไม่ต้องลงมาเลยยิ่งดี

ปานฤทัยมาแอบซ่อนอยู่ที่เดิม สองตาเขม่นมองไปยังครัวของบ้านหลังนั้น เพราะอยากรู้ว่าวันนี้จะมีอะไรให้กินบ้าง แต่ดูเหมือนยังไม่มีอาหารที่ปรุงเสร็จแล้วเลยสักอย่าง แม่ครัวแต่ละคนยังง่วนอยู่หน้าเตาอยู่เลย

ระหว่างรออาหารปรุงเสร็จ ปานฤทัยรู้สึกเหมือนมีคนมายืนอยู่ด้านหลัง จึงลองหันไปดู แล้วหญิงสาวก็ต้องเบิกตากว้างเมื่อเห็นว่าห่างออกไปไม่กี่เมตรมีชายหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่กำลังยื่นซีตาบมาทางตน

"เอ็งคือผู้ใด!" น้ำเสียงดุขันของเขาไม่ได้ทำให้ปานฤทัยตกใจมากนัก เพราะสิ่งที่ดึงดูดความสนใจของหญิงสาวยิ่งกว่าอะไรทั้งหมดคือเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายของผู้ชายคนนี้

คนบ้ารึเปล่าวะเนี่ย แต่งตัวอย่างกับพวกจักร ๆ วงศ์ ๆ ในละคร!

แต่ทว่าแสงแดดที่สะท้อนจากปลายดาบนั้นคือของจริง! และดูแล้วคงจะคมไม่น้อยเลย ถ้าผู้ชายคนนี้เป็นบ้ำจจริงเธอก็ต้องระวังตัวให้มากเพราะเขาอาจจะฟันเธอจริง ๆ เมื่อไรก็ได้

"เออ...ใจเย็นนะพี่ คือว่าบ้านหนูอยู่แถวนี้ หนูแค่มาเดินเล่นเฉย ๆ นะ เดี๋ยวก็จะกลับแล้ว หนูมาตินะ" ปานฤทัยพูดไปก็ค่อย ๆ เดินถอยหลังไปเรื่อย ๆ แต่ชายหนุ่มคนนั้นก็ก้าวเท้าตามเธอมาเช่นกัน

หญิงสาวเค้นสมองอย่างหนัก สายตาเอาแต่จับจ้องคมดาบนั้นว่าจะพาดลงมาเมื่อไรตนจะได้ตั้งรับได้ทันทั่วทั้งที่ด้วยการใช้พลังจิตโยนมันให้กระเด็น

ออกไปไกล ๆ แต่ถ้าเขายังไม่พาดลงมาเธอก็ยังไม่ทำอะไร เพราะเธอเคยสัญญา กับมารดาเอาไว้แล้วว่า จะไม่ใช่พลังจิตพรั่เพรีอ โดยเฉพาะเวลาอยู่ต่อหน้าคน ไม่รู้จัก

ทันใดนั้น ปานฤทัยคิดแผนอะไรบางอย่างได้ เธอทำที่เป็นมองไป ด้านหลังเขาแล้วเบิกตากว้างด้วยความตกใจ

"เฮ้ยงู!" ได้ผล ผู้ชายคนนั้นหันไปมองทันที ส่วนเธอก็สับเท้าวิ่งหนีอย่าง ไม่คิดชีวิต

"หยุดนะ!" เสียงตวาดกร้าวดังจากด้านหลัง แต่หญิงสาวไม่คิดจะหัน กลับไปมอง

หยุดก็โง่แล้ว!

บทที่ 3

สตรีจากแดนไกล!

ปานฤทัยเงยหน้ามองคนที่เอาดาบชี้หน้าตนด้วยความหวาดกลัว สายตาของเขาดูตันแข็งกร้าว หญิงสาวคำนวณอายุของเขาไม่ถูกแต่คิดว่าน่าจะราวสี่สิบกว่า ๆ หน้าตาจัดว่าดูดีใช้ได้ เสียตายไม่น่าสติไม่ดี

ทำไมเธอต้องช่วยขนาดนี้ อยู่ดีไม่ว่าดีก็ถูกคนบ้าวิงไล่ หน้าซำยังสะดุด รากไม้หกล้มหน้าทิมพื่นจนเท้าแพลงอีก!

"เอ็งเป็นผู้ใด มาจากที่ใด" เสียงห้าวถามขึ้นทำเอาหญิงสาวสะดุ้งโหยง

"ฉันชื่อมาย มาจากเชียงใหม่ ว่าแต่...ที่นี้ที่ไหนหรือ"

เธอพยายามยิ้มหวานเพื่อผูกมิตรกับคนตรงหน้า เพราะเคยได้ยินมาว่า หากเจอคนสติไม่สมประกอบต้องชวนคุย และพยายามทำตัวเป็นพวกเดียวกับเขา อย่าไปขัดใจเด็ดขาด

"ที่นี้คือเชียงแสนคร" เขาพูดจบก็มองหน้าเธอแปลก ๆ แต่สุดท้ายก็ยอมเก็บดาบเข้าฝักไป จนเธอได้แต่ลอบถอนหายใจด้วยความโล่งอก ก่อนจะพยักหน้าเออออกไปกับเขา

"ลุกขึ้น!" เขาสั่งเสียงเข้ม เธอจึงต้องพยายามลุกขึ้นยืนด้วยตนเองอย่างทุลักทุเลเพราะเท้าซ้ายแพลง หญิงสาวก้มตัวลงไปกอดเบา ๆ ที่เท้าของตนก็ต้องนึ่วหน้าด้วยความเจ็บ เมื่อเงยหน้ามองเขา เห็นชายหนุ่มกำลังมองเธออย่างสำรวจไปทั้งร่าง เขาไม่ได้มองอย่างคนเห็นกาม แต่เหมือนมองด้วยความสงสัย ใคร่รู้มากกว่า

"ตามข้ามา อย่าคิดหนีเป็นอันขาด มิเช่นนั้นเอ็งได้ตายเพราะคมดาบของข้าแน่" ชายหนุ่มลดความดุตันลง หากแต่น้ำเสียงก็ยังฟังดูห้วนจนปานฤทัยลอบเบ้หน้า

"ดูจ้งเลย" หญิงสาวพึมพำเบา ๆ ขณะค่อย ๆ กระย่องกระแ่งงเดิน

ตามหลังเขาไป แต่เขาคงได้ยินกระมังจึงหันมาสั่งเธอเสียงดุอีก

"ตามมาไว ะ"

"จะให้ไฉนไหนกันเล่า ก็ทำฉันทเพลงนี้นา" เธอพูดจบเขาก็หยุดเดินแล้วหันมามองด้วยสีหน้างุนงง เธอจึงชี้ที่เท้าของตัวเองแล้วพูดว่า

"เนี่ย ทำมันเจ็บ เท้าเพลงนะ ยูโนว์" หญิงสาวเห็นเขาทำหน้าผองนึ่งกว่าเดิมก็อดยิ้มไม่ได้

"ตีนเจ็บรี" เขาถาม แต่พอปานฤทัยได้ยินก็หัวเราะคิกคักทันที

"อืมมม ตีนเจ็บ ก็เมื่อกี้ฉันทกลัมนีนา ว้าย!"

เธอร้องออกมาเบา ๆ เมื่อจู่ ๆ ผู้ชายตรงหน้าก็ชักดาบออกจากฝักอีกครั้ง กำลังจะอำปากกรีดร้องเสียงดัง แต่เห็นว่าเขาใช้ดาบฟันที่ต้นไม้ด้านข้างแล้วลิดกิ่งเล็กกิ่งน้อยออกจนเหลือแต่กิ่งใหญ่ เสร็จแล้วจึงยื่นมาให้เธอ

"อ๊ย ทำไม้เท้าให้ฉันทหรือ ขอขอบคุณนะ" เธอยิ้มกว้างให้เขาอีกครั้ง ถึงแม้เขาจะสติไม่ดีและดูโหดไปบ้าง แต่ก็ยังมีน้ำใจทำไม้เท้าให้เธอช่วยพยุงเดิน

ปานฤทัยเดินตามเขาไปเพราะคิดว่าอย่างน้อยก็ยังมีคนเดินเป็นเพื่อน ดีไม่ดีเขาอาจจะพาเธอออกจากป่าแห่งนี้สำเร็จก็เป็นได้

ความคิดของหญิงสาวซุกซนไปไกลถึงขนาดที่ว่าผู้ชายที่เดินนำอยู่ข้างหน้าอาจจะเป็นเจ้าของป่าเจ้าเขาที่มาช่วยตนผู้กำลังหลงป่า และพอเขาส่งเธอถึงถนนใหญ่เสร็จแล้วก็อาจจะหายตัววับไปเหมือนในละครที่เคยดู

ทว่าความคิดนั้นมีอันต้องแตกกระจา เมื่อจู่ ๆ เขาพาเธอมาหยุดอยู่ที่ด้านหลังของบ้านหลังใหญ่ซึ่งเธอจำได้ว่าเป็นบ้านที่ตนเคยมาขโมยปลาไปกิน

อย่าบอกนะว่าเขาพาเธอมาให้เจ้าของบ้านลงโทษ ข้อหาขโมยจานกับข้าว!

"คุณพาฉันทมาที่นี่ทำไม" ปานฤทัยเบียดตัวเข้าหาต้นไม้ใหญ่ราวกับยึดมันเป็นที่พึ่ง

"นี่คือเรือนของข้า" เขาตอบมาชัดถ้อยชัดคำ ทำเอาเธอได้แต่เบิกตา

กว้าง อดไม่ได้ที่จะต้องมองเขาตั้งแต่ศีรษะจดปลายเท้า ในใจนั้นไม่ค่อยเชื่อเท่าไรนักเพราะเขาอาจจะเห็นว่าบ้านหลังนี้ใหญ่ดีก็เลยทักท้วงเอาเป็นของตนเองเสียเลย

"อ้อ...จั้นหรือ โห บ้านหลังใหญ่จังเลยนะ"

เธอต้องเอออไปกับเขาอีกครั้ง เพราะกลัวว่าหากขัดใจเขาขึ้นมา เจ้าดาบคมกริบนั้นคงจะฟันคอเธอขาดในพริบตาแน่

"ตามเข้ามา" เขาเดินนำเธอไปทางด้านหน้าของตัวบ้าน ปานฤทัยอดสงสัยไม่ได้เพราะการที่จู้ ๆ โผล่ไปอยู่หน้าบ้านคนอื่นแบบนี้จะไม่ถูกกล่าวหาว่าบุกรุกหรือ

เขายังมีดาบป้องกันตัว แต่เธอไม่มี จะมีก็แต่พลังจิตเท่านั้น และที่สำคัญหากเธอใช้พลังจิตที่นี่ คนในหมู่บ้านและละแวกใกล้เคียงแถวนี้เขาจะคิดว่าเธอเป็นแม่มด ผีสาวนางไม้หรือเปล่า จะพากันมาจับตัวเธอไปบูชาวิญญาณหรือไม่ เพราะถ้าจะให้หวังหนีตอนนี้คงไม่สะดวกแน่ ลำพังแค่เดินยังลำบาก

"คุณพระขอรับ!"

เสียงหนึ่งโพล่งขึ้นมาด้วยความตื่นตระหนก ปานฤทัยหันไปมอง เห็นชายหนุ่มคนหนึ่งซึ่งดูแล้วน่าจะรุ่นราวคราวเดียวกับเธอ แต่การแต่งกายของเขາแปลกประหลาดอีกแล้ว เพราะกางเกงที่เขาใส่เป็นโจงกระเบนแต่สั้นจนเกือบถึงโคนขา เสื้อที่ใส่ก็เป็นเสื้อคอกลมผ้าสีน้ำตาลอ่อนหม่น ๆ ธรรมดา แต่ท่อนขาทั้งสองข้างตั้งแต่หัวเข่าขึ้นไปมีรอยสักพอสสมควร

ทันใดนั้นปานฤทัยนึกถึงผู้ชายที่ตนฝันถึง ผู้ชายคนนั้นรูปร่างสูงใหญ่ บึกบึน รอยสักตามขาที่เธอเห็นก็เยอะเสียจนมองที่แรกนึกว่าเป็นกางเกงแนบเนื้อเสียด้วยซ้ำ

"มึงจะแหกปากเสียงดังทำไมวะไอ้ก่อง" คนที่ยืนอยู่เบื้องหน้าเธอหันไปพูดกับผู้ชายคนนั้น

"เอ่อ...คือ..." คนชื่อก่องอะไรนั้นหันมองเธอราวกับมองตัวประหลาด

ก่อนโผล่ออกมาว่า

"คุณพระจับโจรได้หรือครับ"

ปานฤทัยเลิกคิ้วขึ้นพร้อมกับเบิกตากว้างอย่างไม่เชื่อหู หญิงสาวชี้หน้าของตนเองแล้วถามเพื่อความมั่นใจอีกครั้ง

"โจร? นายหมายถึงฉันหรือ บ้าแล้ว! ขอปลาไปกินแค่จานเดียวเรียกฉันโจรเลยหรือ เดี่ยวเอาจานมาคืนให้ก็ได้"

ชายหนุ่มที่ถูกเรียกว่าคุณพระหันมามองหน้าเธอครู่หนึ่ง ก่อนจะหันไปพูดกับผู้ชายที่เรียกเธอว่าโจร

"มึงยื่นฝ่าหน้าเรื่อนี่ อย่าให้ผู้ใดขึ้นเรือนไปเด็ดขาด"

เขาพูดจบก็เดินขึ้นบันไดไป ปานฤทัยจึงต้องตามเขาขึ้นไปอย่างเสียไม่ได้ เพราะอยากรู้เหมือนกันว่าเขาพาเธอมาที่นี่ทำไม หากเขาพาเธอมาทำมิดีมิร้าย เธอจะได้ชดให้บ้านถล่มทิ้งหลังเลย คอยดู!

เมื่อขึ้นมาถึงชั้นบน มีคนกลุ่มหนึ่งกำลังปิดกวาดเช็ดถูอยู่ คนเหล่านั้นหันมาค้อมศีรษะแล้วเรียกเขาว่าคุณพระอย่างเคารพนบอบ ชายหนุ่มเอ่ยปากไล่คนเหล่านั้นให้ลงจากบ้านไป ปานฤทัยมองการแต่งกายของทุกคนแล้วก็ได้แต่ตกใจอยู่เงียบ ๆ คนเดียว ความคิดบ้าบอที่ไม่น่าจะเป็นจริงได้ผุดขึ้นมาในหัวทันที

การย่อนข้ามเวลา หรือการทะลุมิติ!

ไม่จริงมั้ง เธอคงคิดไปเอง เรื่องแบบนี้มีแต่ในนิยายหรือละครเท่านั้น จะเป็นเรื่องจริงได้อย่างไร คนพวกนี้ก็แค่แต่งตัวเลียนแบบคนโบราณเท่านั้น หรือบางทีอาจจะมีการซ่อนกล้องถ่ายทำอยู่ที่ไหนสักแห่งก็เป็นได้

ปานฤทัยมองเรือนหลังใหญ่ด้วยสายตาเรียบเฉย ดูไปแล้วการจัดวางห้องหับต่าง ๆ เหมือนกับบ้านร้างที่เธอไปเดินสำรวจมา เพราะเมื่อเดินเข้าไปก็เจอกับชานบ้านซึ่งใช้สำหรับนั่งเล่นเหมือนกัน แต่ที่ไม่เหมือนคือบ้านหลังนี้มีผู้ชายสูงวัยคนหนึ่งนั่งอยู่ และกำลังมองเธอตาแทบไม่กะพริบ

"คุณพ่อขอรับ" ชายหนุ่มที่บังคับพาเธอมา เรียกผู้ชายคนนั้นว่าคุณพ่อ ปานฤทัยจึงยกมือไหว้อีกฝ่ายในฐานะที่เขาอาวุโสกว่า จากนั้นก็ทรุดตัวนั่งพับเพียบบนสาดตามเขา

"แม่หญิงผู้นี้รีที่เอ็งเล่าให้พ่อฟัง" น้ำเสียงของชายสูงวัยผู้นั้นฟังดูอบอุ่น ไม่ดูด้นเหมือนบุตรชายของเขาเลยสักนิด

"ขอรับ กระผมเห็นมายืนแอบอยู่หลังครัว คงคิดจกมาขโมยอาหารไปกิน จึงจับตัวมาพบคุณพ่อ ดูเหมือนสติจะมีเต็มเต็ง วาจาก็แปลกประหลาดนักขอรับ"

ปานฤทัยหันไปมองค้อนคนพูดทันทีที่อีกฝ่ายมาหาว่าตนสติไม่ดี แต่พอคิดไปคิดมาก็อดขำไม่ได้ เธอก็คิดว่าเขาเป็นคนบ้า เขาเองก็คิดว่าเธอสติไม่เต็มเต็ง

"ชื่อกระไรแม่หญิง" ชายสูงวัยคนนั้นถามเธอเสียงอ่อน ปานฤทัยรู้สึกได้ถึงมิตรไมตรีที่อีกฝ่ายมีให้ จึงยิ้มอย่างจริงใจก่อนจะตอบไปว่า

"ปานฤทัยค่ะ ชื่อเล่นว่ามาย" เธอเห็นเขาพยักหน้ารับรู้ คิดแล้วอดแปลกใจไม่ได้ที่ชายสูงวัยคนนี้ไม่มองเธอแปลก ๆ เหมือนคนอื่น เธอเห็นเขานั่งนับนิ้ว ทำท่าครุ่นคิดสักพักแล้วพูดขึ้นมาว่า

"ปีนี้อายุสิบแปดแล้วสินะ"

ปานฤทัยเบิกตากว้าง "ใช่ค่ะ คุณลุงรู้ได้ยังไงคะ"

ลุงคนนั้นไม่พูดอะไร เขาแค่ยิ้มนิด ๆ มองสร้อยตะกรุดที่ห้อยคอของเธอ สักพักแล้วพูดอีกว่า

"ขอลุงดูตะกรุดของเอ็งได้หรือไม่"

"ได้ค่ะ" เธอถอดสร้อยหนังออกทางศีรษะแล้วยื่นส่งให้ อีกฝ่ายรับไปดูครู่ใหญ่ มุมปากยกขึ้นเป็นรอยยิ้มเล็กน้อย จากนั้นพยักหน้าขึ้นลงช้า ๆ แล้วยื่นสร้อยตะกรุดคืนให้เธอ

"อย่าทำหายเสียเล่า แล้วนี่เอ็งมีที่ไปใช่หรือไม่"

ได้ยินเขาถามอย่างนั้น กระจกตาของปานฤทัยก็ปวดหนึบขึ้นมาทันที เธอมีบ้าน มีครอบครัว แต่เธอกลับไปหาพวกเขาไม่ได้ และไม่รู้ด้วยว่าจะกลับไปอย่างไร จึงได้แต่พยักหน้าให้อีกฝ่ายแทนการยอมรับ เพราะคิดว่าจะอย่างไรเสียหากสองพ่อลูกให้เธอพักที่นี่ ยังดีกว่าที่ต้องไปนอนหนาว ๆ มีด ๆ เพียงลำพังในบ้านร้าง

"เขานั้นก็พักที่นี่เกิด คิดเสียว่าเป็นเรือนของเอ็งนะ"

"คุณพ่อว่ากระไรนะขอรับ จะให้สตรีผู้นี้พักที่เรือนของเรากระนั้นหรือ"

จู่ ๆ ชายหนุ่มที่คนในเรือนพากันเรียกว่าคุณพระก็โพล่งขึ้นมาราวกับตกใจนักหนา ปานฤทัยจึงมองหน้าเขาแล้วยักคิ้วให้ข้างหนึ่งพร้อมกับยิ้มมุมปาก

"ขออาศัยอยู่ด้วยชั่วคราวนะคะคุณพระ"

สิ่งคำขอมวดคิ้วเล็กน้อยตอนมองหน้าปานฤทัย ก่อนหันไปพูดกับบิดาอีกครั้ง

"แต่คนผู้นี้เป็นมาอย่างไรเราหาไม่รู้ไม่นะขอรับคุณพ่อ"

อินต้ายิ้มเอ็นดูให้หญิงสาว "เอ็งมาจากที่ใดรี"

"เชียงใหม่ค่ะ เห็นคุณพระบอกว่าที่นี่คือเชียงแสนคร ไม่ทราบว่าเป็น พ.ศ.อะไรหรือคะ แล้ว...เอ่อ...อยู่ในประเทศไทยรีเปล่า"

ครั้นพอพูดออกไปแล้วปานฤทัยนึกขึ้นได้ว่าหากนี่คือการย้อนอดีตกลับมาจริง ๆ ประเทศไทยน่าจะถูกเรียกว่าสยามกระมัง จึงเปลี่ย้นคำพูดใหม่

"หนูหมายถึงสยามนะค่ะ"

"สิ่งใดคือพ.ศ." สิ่งคำมองหญิงสาวอย่างสงสัยใคร่รู้ ส่วนคนถูกมองนั้นได้แต่คิดวุ่นวายอยู่ในหัวว่าถ้าที่นี่ไม่เรียกพุทธศักราชแล้วจะใช้คำไหนมาเรียกแทน

เวรแล้วไหมละ เนี่ยแหละผลของการไม่ตั้งใจเรียนประวัติศาสตร์!

ปานฤทัยได้แต่ยิ้มแห้ง ๆ พยายามอธิบายในแบบของตนเพื่อให้สองพ่อ

ลูกเข้าใจสิ่งที่เธอพูด

"หมายถึงปีนะคะ ปีนี้คือปีอะไร"

หญิงสาววาดมือไปมากลางอากาศ สิ่งคำก็คงเข้าใจสิ่งที่เธอต้องการสื่อ เพราะเขาพยักหน้าช้า ๆ และเป็นฝ่ายตอบเองว่า

"จุลศักราชที่เจ็ดร้อยสิบเจ็ด"

"อ้อ...เรียก จ.ศ.สินะ ไม่ใช่ พ.ศ."

แล้วเจ็ดร้อยสิบเจ็ดนี่มันคือพุทธศักราชที่เท่าไรละ...อืม...ช่างมันเถอะ

ปานฤทัยรู้สึกห่อเหี่ยวขึ้นมาทันทีเพราะรู้เป็นที่แน่นอนแล้วว่าตนได้ย้อนเวลากลับมาอดีตจริง ๆ หน้าช้ายังเป็นอดีตที่เธอไม่รู้ด้วยว่าเป็นพุทธศักราชที่เท่าไร สมัยของพระเจ้าหรือกษัตริย์องค์ไหน เพราะถึงเขาจะบอกมา เธอก็ไม่รู้ยู่ดี เพราะความรู้เรื่องประวัติศาสตร์ของเธอนั้นมีแค่ทางอ้อม

"เอ็งกินข้าวแล้วหรือไม่" อินตาทามสมาชิกใหม่ของเฮือนคำ ปานฤทัยได้ยินคำถามจึงรีบส่ายหน้าไปมาทันที

"ยังคะ ยังไม่ได้กินอะไรเลย กำลังหิวพอดี" เธอพูดจบก็หลบมองคนที่นั่งอยู่อีกด้าน จะว่าไปแล้วต้องขอบคุณเขาที่อุตสาหะบังคับพาเธอมาที่นี่ ดังนั้น ปานฤทัยจึงหันไปยิ้มหวานให้เขาพร้อมกับยกมือไหว้

"ขอบคุณนะคะคุณพระที่พามาที่นี่ ไม่อย่างนั้นฉันนี้มายต้องนอนหนาวอยู่คนเดียวในบ้านร้างมีด ๆ แน่เลย ว่าแต่คุณพระชื่ออะไรหรือคะ หรือว่าชื่อพระ" เธอพูดจบ ผู้อาวุโสสุด ณ ตรงนี้หัวเราะออกมาเบา ๆ ก่อนตอบ

"สิ่งคำ เอ็งจะเรียกย้ายสิ่งคำหรือเรียกคุณพระเหมือนเดิมก็ย่อมได้ ลุงชื่ออินตา"

"จ้ะหนูเรียกคุณพระกับคุณลุงก็แล้วกันคะ ส่วนตัวหนูเรียกมายก็ได้้นะคะ เพราะแม่กับพี่สาวก็เรียกแบบนี้"

อินตาทักหน้าช้า ๆ เป็นเชิงรับรู้ "ที่แห่งนั้นเอ็งอยู่ดีมีสุขใช่หรือไม่"

"ค่ะ หนูสุขสบายดี"

สิ่งคำเฝ้ามองบิดากับสตรีแปลกหน้าพูดคุยโต้ตอบกันราวกับรู้จักกันมาช้านานด้วยแววตาฉงน แต่กระนั้นเขามิคิดถามท่านตอนนี้ เขาจักรอเพลาทที่อยู่กับบิดาสองคนแล้วค่อยถาม

ตอนเขาวิ่งไล่แม่หญิงผู้นี้ในป่า เขากลัวว่าจักถูกอาคมของอีกฝ่ายเข้าจึงระวังภัยอย่างเต็มที่ แม้กระทั่งตอนที่จับตัวได้ แต่หล่อนกลับมิลงมือทำอะไร ทั้งยังมีกลิ่นอายของผู้ที่มีอาคมติดตัวเลยแม้แต่น้อย ทำให้เขารู้สึกฉงนยิ่งนัก

"เรียกไอ้ก่องกับแม่หล้ามาที" อินตาเอ่ยกับบุตรชาย สิ่งคำจึงหันไปตะโกนเรียกบ่าวคนสนิท

"ไอ้ก่อง!"

"ขอรับคุณพระ!" ก่องวิ่งหน้าตื่นขึ้นเรื่อนมา เมื่อถึงบริเวณชานบ้านจึงทรุดตัวลงคลานเข้าเข้ามาหาผู้เป็นนาย

"เอ็งไปตามแม่หล้ามา บอกว่าในครีวให้ยกสำรับมาสามที่บัดเดี๋ยวนี้" อินตาสั่งบ่าวด้วยน้ำเสียงราบเรียบ คล้อยหลังก่องแล้วจึงพูดกับบุตรชายว่า

"หากมีผู้ใดถามเรื่องปานฤทัย ให้บอกว่าเป็นญาติฝ่ายแม่มาจากเชียงใหม่ เข้าใจหรือไม่"

สิ่งคำเหลือบมองญาติฝ่ายแม่ แล้วพยักหน้ารับ "ขอรับคุณพ่อ"

"นับจากนี้ให้แม่ปานฤทัยพักอยู่เฮือนคำ ธรรมเนียมของชาวเชียงสาให้แม่หล้าเป็นผู้สอนสั่ง เอ็งมาอยู่ที่แห่งนี้จักมีรัฐธรรมนูญมิได้ เครื่องแต่งกายก็จักต้องใส่อย่างชาวเชียงสา" อินตาบอกปานฤทัยด้วยน้ำเสียงเนิบนาบเช่นเคยราวกับบิดาสั่งสอนบุตร ปานฤทัยจึงผงกศีรษะรับคำแต่โดยดี

"คะ เอ๊ย...เจ้าคะ"

"กระผมเคยไปเชียงใหม่เมื่อครั้งชุตงค์ ชาวเชียงใหม่มิได้แต่งกายเยี่ยงนี้หนาขอรับคุณพ่อ" สิ่งคำยังคงไม่ไว้ใจสตรีแปลกประหลาดผู้นี้ ขณะที่คนฟังอย่างปานฤทัยได้แต่กลอกตามองบนแล้วพูดเสียงเอื่อยว่า

"ก็บอกแล้วไงว่าไม่ใช่โจร ขโมยปลาแควงานเดียวเองอย่าทำซีเรียสนักสิ"

สิ่งคำขมวดคิ้วมุ่นแล้วพูดว่า "ชาวเชียงใหม่มีได้พูดจาแปลกประหลาด ฟังมีความเยิ่นนี้ด้วยขอรับ"

"คำก็แปลก สองคำก็ประหลาด" ปานฤทัยยู่หน้าใส่เขาก่อนหันไปหาลุง อินตาแล้วพูดว่า

"คุณลุงเจ้าขา ดูเหมือนคุณพระจะรังเกียจหนู" เธอพูดจบ สองพ่อลูกก็ ทำหน้างุนงงสงสัย เธอจึงลองทวนประโยคของตนเมื่อครู่ก็คาดเดาได้ว่าสอง หนุ่มต่างวัยนี้คงไม่เข้าใจคำว่ารังเกียจ จึงลองพูดใหม่

"หนูหมายถึง คุณพระชังหนู"

"ข้าหาได้ชังเอ็งไม่ แต่ข้ามีไว้ใจเอ็งต่างหาก" สิ่งคำโพล่งขึ้นมาทันที

"โอ้คุณพระ ฉันเป็นผู้หญิงตัวคนเดียวจะไปทำอะไรใครได้ ถ้าคุณพระไม่ ไว้ใจฉันก็ให้คนมาเฝ้าไว้ก็ได้เนี่ย"

สิ่งคำมองหน้าเธอ ปานฤทัยจึงจ้องกลับพร้อมกับส่งยิ้มหวานให้อย่าง ผูกมิตร แต่แล้วจู่ ๆ เขาก็หลบตาไป อีกทั้งยังมีสีหน้าแปลก ๆ ราวกับว่าเขา กำลังทำตัวไม่ถูก

"เอ็งชื่ออะไรแน่ ปานฤทัย มาย หนู ฉัน" เขาถามเธอเสียงเข้ม แต่คราว นี้ไม่ยอมมองหน้า

"ชื่อจริงคือปานฤทัย ชื่อเล่นหรือชื่อที่คนสนิทและคนในครอบครัวเรียก กันคือมาย หนูคือคำแทนตัวที่ใช้เวลาพูดกับผู้ใหญ่ ฉันคือคำแทนตัวที่ใช้เวลา พูดกับคนรุ่นเดียวกัน"

"เช่นนั้นก็เรียกฤทัยดีหรือไม่ ชาวบ้านที่นี่จักมีชื่อเดียว เว้นเสียแต่ว่ามี ยศล่านำหน้าชื่อ" อินตานั้นเอียงข้างเป็นกลาง ปานฤทัยจึงพยักหน้าเห็นด้วย

"เจ้าค่ะ"

กองพาแม่หล้าเดินขึ้นเรือนมาตามคำสั่งพระยาอินตา ปานฤทัยหันไป มองจึงจำได้ว่าอีกฝ่ายคือผู้หญิงสูงวัยที่ดูเหมือนเป็นหัวหน้าของทุกคนจึงยกมือ ไหว้และยิ้มให้อย่างเป็นมิตร

แม่หล้ามองหญิงสาวแปลกหน้าที่แต่งกายแปลกประหลาดอย่างสนใจแล
สงสัย อินตาจึงเอ่ยขึ้นว่า

"แม่หล้า แม่หญิงผู้นี้ชื่อฤทัย เป็นญาติมาจากเชียงใหม่ อาจยังมีรัฐธรรมนูญ
นิยมของชาวเชียงแสน แม่หล้าช่วยอบรมสั่งสอนแลให้บ่าวมาจัดห้องบนเรือน
ด้วยหนา" อินตาพูดจบก็คล้ายนึกอะไรบางอย่างขึ้นได้ เมื่อมองสตรีผู้มาจาก
แดนไกลคนนี้ จึงเอ่ยอีกว่า

"จัดหาผ้าผ่อนให้แม่หญิงด้วย สอนแม่หญิงด้วยว่าต้องทำเยี่ยงไร"

"เจ้าคะ" แม่หล้ารับคำแล้วลงเรือนไป

ปานฤทัยหันไปมองอินตา หญิงสาวอ้าปากจะถามแต่ก็ไม่ถาม ได้แต่
เงิบเอาไว้นจนกระทั่งบ่าวหญิงทยอยยกสำรับขึ้นมาวางไว้ตรงหน้า ปานฤทัย
ตาวาวขึ้นทันที รีบใช้มือวางทาบท้องของตัวเองเอาไว้เพราะกลัวว่ามันจะส่ง
เสียงโครกครากประจานเจ้าของให้ได้อับอายกันตรงนี้

อาหารที่เห็นส่วนใหญ่มักทำจากผักเช่นปลีกล้วย ผักหวาน ยอดมะขาม
เนื้อสัตว์ก็มีปลากับไก่ แต่แกงชื่ออะไรบ้างนั้นปานฤทัยไม่รู้ เพราะหน้าตาไม่
เหมือนแกงหรือกับข้าวที่ตนกินในปัจจุบันแม้แต่น้อย แต่ยังดีที่มีข้าวหนึ่ง หรือ
ข้าวเหนียวมาให้พออุ่นใจได้บ้าง ส่วนช้อนส้อมนั้นไม่ต้องพูดถึงเพราะไม่มี
แน่นอน ซึ่งเรื่องนี้ไม่ใช่ปัญหาใหญ่ ตอนเธออยู่บ้านก็มักใช้วิธีปั้นข้าวเหนียวจิ้ม
กับข้าวอยู่แล้ว

ปานฤทัยยังไม่กล้ากินเพราะเห็นสิ่งห้อยคางนั่งเฉย เธอจะรอให้เขากิน
ก่อนแล้วตนค่อยกินตาม ซึ่งหญิงสาวสังเกตว่าหลังจากที่ผู้อาวุโสสุดทำการ
เปิดงานแล้ว สิ่งห้อยคางค่อยลงมือกิน และเธอก็กินตามเขา

ทั้งสามคนนั่งกินกันไปเงิบ ๆ จนกระทั่งบ่าวมายกขันโตกออกไปแล้ว
อินตาจึงถามหญิงสาวคราวลูก

"กินได้หรือไม่"

ปานฤทัยได้แต่ยิ้มพร้อมกับพยักหน้า "ดีเจ้าคะ"

จิตดี เหมือนไม่ได้ปรุงเลย...หญิงสาวได้แต่ต่อประโยคอยู่ในใจไม่กล้าพูดออกไป เสียหายที่เธอทำกับข้าวไม่เก่ง มิเช่นนั้นถ้าต้องอยู่ที่นั่นนาน ๆ คงได้ลงครัวเองแล้ว

ระหว่างนั้นมีบ่าวคนหนึ่งเดินมาบอกว่าห้องของปานฤทัยเสร็จเรียบร้อยแล้ว อินตาจึงให้หญิงสาวไปดูห้องของตนเอง เธอจะลุกไปดูแต่เพราะติดขัดที่ขาข้างหนึ่งของตนเส้นพลิกจนลุกเดินไม่สะดวกนัก เกยหน้าขึ้นเห็นสิ่งค่ายีนตัวตรง และทำท่าจะผละจากไป เธอจึงรีบเรียกเอาไว้ก่อน

"คุณพระเจ้าคะ"

สิ่งค่าหันมามอง ปานฤทัยจึงยื่นมือของตัวเองให้แล้วพูดว่า

"ช่วยดึงขึ้นหน่อยได้ไหมคะพี่ชาย เจ็บขานะ ลุกไม่ขึ้น" ไม่พูดเปล่า แต่เธอเลิกขาทางเก่งขึ้นให้เขาดูด้วยว่าบริเวณข้อเท้าตอนนี้บวมมากแค่ไหน

สิ่งค่าขมวดคิ้วมุ่นเหมือนไม่พอใจ เขาทำท่าเหมือนจะพูดอะไรบางอย่างแต่ผู้เป็นบิดาก็พูดขึ้นมาก่อน

"เอ็งช่วยน้องหน่อย คิดเสียว่าเป็นน้องเป็นนุ่ง"

สิ่งค่าพ่นลมหายใจออกมาอย่างหงุดหงิดจนปานฤทัยอดหมั่นไส้ไม่ได้ ถ้าข้อเท้าเธอไม่บวม เธอก็ไม่อยากจะความช่วยเหลือจากเขาหรอก

แต่แล้วปานฤทัยก็ต้องมองชายหนุ่มด้วยความคาดไม่ถึง เมื่อจู่ ๆ เขาก็ยื่นบางอย่างมาให้เธอจับ

ฝักดาบเนียนะ!

ปานฤทัยมองฝักดาบที่น่าจะทำจากเหล็ก และมีการสลักอักขระบางอย่างไว้เป็นแถว ๆ อย่างคาดไม่ถึง ก่อนจะมองเลยไปที่ใบหน้าของเจ้าของดาบ ก็แค่ช่วยพยุงเธอลุกขึ้นเท่านั้นเองแต่เขากลับไม่ยอมทำ ดันยื่นฝักดาบมาให้เธอจับแทนการพยุงเสียได้

ครั้นพอคิดอีกที อาจเป็นเพราะผู้ชายสมัยก่อนจะระวังเรื่องการแตะเนื้อต้องตัวผู้หญิงก็เป็นได้กระมัง

คิดได้ดังนั้น หญิงสาวจึงใช้มือข้างหนึ่งคว้าฝักดาบของเขาไว้อย่างแน่น อีกข้างก็วางทาบกับพื้นเพื่อเป็นแรงส่ง แล้วดึงตัวเองขึ้น ทว่าเมื่อยืนได้แล้ว ปานฤทัยเผลอลงน้ำหนักบนเท้าข้างที่เจ็บ ส่งผลให้เจ้าตัวริบชกเท้าขึ้นจากพื้นทำให้ต้องยืนขาเดียว แต่เพราะยังไม่ทันได้ตั้งตัวดี หญิงสาวจึงโงนเงนทำท่าจะล้มลงไปอีกครั้ง

ปานฤทัยคิดว่าคราวนี้คงไม่แล้วได้เจ็บสะโพกกับกันเพิ่มขึ้นไปอีกแน่ แต่ใครจะคาดคิดว่าคนที่ไม่ยอมยื่นมือมาให้เธอจับตอนแรก คราวนี้เขากลับทั้งดาบลงพื้นแล้วคว้าจับแขนของเธอเอาไว้ทั้งสองข้าง!

"ยืนให้มัน!" เขาพูดเสียงดุแล้วรีบปล่อยแขนเธอด้วยความรวดเร็ว จากนั้นก็ตะโกนเสียงดังลั่น

"ไอ้ก่อง! มึงมานี่"

ปานฤทัยแอบหันไปมองอินตา เห็นอีกฝ่ายนั่งอมยิ้มแล้วหลับตานิ่งเหมือนเข้าฌานไปแล้วจึงไม่กล้ารบกวน คิดว่าสิ่งที้นำมาจะให้ก่องช่วยพุงพาเธอไปที่ห้อง แต่พอก่องมาถึง เขาก็ส่งความกับบ่าวคนสนิทว่า

"มึงไปตามแม่อยู่ขึ้นมา นำยาคลายปวดเส้นมาให้แม่หญิงแลตามบ่าวหญิงมาอีกสองคน"

หญิงสาวได้แต่ยืนทำหน้าจ้ำด้วยความปวด ตอนใช้ไม้เท้าพุงเดินมาก็ยังไม่ปวดเท่านี้ แต่พอทิ้งระยะเวลาไปไม่เท่าไร ความเจ็บปวดกลับทบทวีจนอยากร้องไห้

เธอซ่อนตามองสิ่งที้นำ เห็นชายหนุ่มมองเธออยู่ก่อนแล้วแต่เขาริบผินหน้าเสมองไปทางอื่นเหมือนไม่อยากจะคุยกับเธอนัก เธอจึงปิดปากเงียบไม่พูดอะไรอีก

รอไม่นานนัก แม่หล้าเดินขึ้นเรือนพร้อมกับบ่าวหญิงตามมาด้านหลังอีกสองคน ปานฤทัยใจชื้นขึ้นขึ้นทันทีที่จะได้กลับไปทாயาและพักผ่อนในห้องแล้ว เธออยากอยู่ตามลำพังเต็มที เพราะไม่รู้ว่าตัวเธอจะหายแว๊บไปจากที่นี่แล้วได้

กลับไปบ้านในยุคปัจจุบันเมื่อไร หากจู่ ๆ มาหายตัวไปต่อหน้าต่อตาคนเหล่านี้ แล้วคราวหน้าเธอโผล่มาอีกรอบ ไม่แค่นั้นคงถูกคนที่นี่เอน้ามั่นดกับข่าวสาร เสกไล่สาตกันอตุลุดแน่

"แม่หญิงตื่นเจ็บ เดินมิได้ แม่อุ้ยพยายามให้ที ส่วนพวกเอ็งสองคนมาพุง แม่หญิงกลับห้อง"

สิ่งคำสั่งความกับบ่าวเสร็จก็เดินลงจากเรือนไป ปานฤทัยได้แต่ลอบ ถอนหายใจอย่างโล่งอก เพราะเขาอยู่ด้วยแล้วเธอรู้สึกเหมือนหายใจได้ไม่คล่องเท่าไรนัก

หญิงสาวได้บ่าวผู้หญิงสองคนมาช่วยพุงทั้งชายและชาวพาเดินกลับห้อง เมื่อเข้ามาอยู่ในห้อง ปานฤทัยก็มองสำรวจที่หลับที่นอนของตนทันที

ห้องนอนของปานฤทัยมีขนาดพอ ๆ กับห้องนอนในยุคปัจจุบัน เตียงนอนตั้งอยู่ชิดหน้าต่าง มีพุกปูไว้ให้พร้อมหมอนกับผ้าห่มและกางมุ้งเอาไว้เสร็จสรรพ ตรงหัวเตียงมีโต๊ะตัวเล็กตั้งไว้ มีตะเกียงที่ให้แสงสว่างเพียงหนึ่งเดียววางอยู่บนนั้น ปานฤทัยมองตะเกียงที่รูปร่างคล้ายตะเกียงเจ้าพายุอย่างสนใจ เพราะมีแค่ตัวเดียวแต่กลับทำให้ห้องทั้งห้องสว่างไสวราวกับใช้หลอดไฟในยุคปัจจุบัน

"เจ็บที่ใดเจ้าคะ แม่อุ้ยจักทำให้" เสียงถามไถ่อย่างอ่อนโยนของหล้า ทำให้ปานฤทัยหยุดมองสำรวจห้องนี้แล้วนั่งลงริมเตียงทันที

หญิงสาวพับขากางเกงของตัวเองขึ้นเพื่อให้อีกฝ่ายเห็น เธอกำลังจะบอกว่าเจ็บตรงนี้ แต่ได้ยินเสียงบ่าวคนหนึ่งที่พุงพาเธอมาที่นี้พุดขึ้นเสียก่อน

"แม่หญิงแต่งตัวประหลาดเหลือเกินเจ้าคะ ชาวเชียงใหม่เขาแต่งตัวกัน ये่งนี้หรือเจ้าคะ สตรีมิต้องนุ่งขึ้นได้ด้วยหรือ" พุดจบก็ถูกหล้าตีที่แขนทันที

"มีงอย่าปากนัก คุณพระท่านสั่งไว้ว่าห้ามถาม"

ปานฤทัยอดยิ้มไม่ได้ จะว่าไปแล้วผู้ชายที่ชื่อสิงห์คำคนนี้ช่างคิดอะไรได้รอบคอบดีเหลือเกิน ในช่วงเวลาเพียงแค่นี้ไม่กี่นาทีเท่านั้นตอนที่เขาเรียกแม่หล้า

ขึ้นมาบนเรือนเพื่อแนะนำตัวเธอให้รู้จัก ตอนนั้นเธอแอบเห็นเขากระซิบกระซาบอะไรบางอย่างกับก่อง แล้วก่องก็วิ่งลงเรือนไป คิดไม่ถึงว่าเขาจะสั่งให้ก่องไปก้าซบว่าไพร่ไม่ให้มาวุ่นวายซักถามเกี่ยวกับเรื่องส่วนตัวของเธอ

"ไม่เป็นไรหรอกแม่ฮุย" ปานฤทัยยิ้มหวานให้หล้า ก่อนจะหันไปตอบว่าคนนั้น

"ใช่แล้ว เขาแต่งตัวกันแบบนี้แหละ ส่วนเรื่องนุ่งซิ่นก็แล้วแต่สมัครใจ จะนุ่งหรือไม่นุ่งก็ได้" เธอพูดจบ ทั้งสามคนที่ฟังอยู่ก็ทำหน้างุนงง ปานฤทัยจึงเลิกคิ้วขึ้นเป็นเชิงถาม

"สมัครใจคืออันใดหรือเจ้าคะ" บ่าวอีกคนถามขึ้นบ้าง

ปานฤทัยพยักหน้าช้า ๆ พยายามคิดว่าคราวหน้าก่อนจะพูดอะไรต้องคิดให้ดีแล้วกระมังว่าคำพูดแต่ละคำ คนฟังจะรู้เรื่องไปกับตนด้วยหรือเปล่า

"สมัครใจก็คือยินยอมพร้อมใจไม่บังคับ" เมื่อเห็นทั้งสามคนพยักหน้าเหมือนเข้าใจ เธอจึงยิ้มกว้างให้อีก

หล้าหิบบตลับไม้ทรงกลมออกมาแล้วเปิดฝาออก กลิ่นสมุนไพรเข้มข้นลอยมากระทบนาสิกจนปานฤทัยเบ้หน้าทันที เพราะจำได้ดีว่ากลิ่นนี้คือกลิ่นของไพล ซึ่งเป็นกลิ่นที่ตนไม่ชอบเป็นที่สุด

"บวมหนัก แม่ฮุยจักทายาแล้วนวดให้ วันพรุ่งก็ดีขึ้นเจ้าคะ" หล้าป้ายเนื้อมาลงบนข้อเท้าของปานฤทัยแล้วนวดให้อย่างเบามือ

หญิงสาวมองการกระทำแสนอ่อนโยนของแม่ฮุยแล้วยิ่งทำให้คิดถึงมารดาที่บ้าน เวลานี้ค่าแล้ว ไม่รู้ว่าแม่กับพี่สาวจะเป็นอย่างไรเมื่อรู้ว่าเธอหายตัวมานานขนาดนี้ ปานฤทัยไม่อยากคิดไปในแง่ร้ายว่าตนจะไม่ได้กลับไป เธอสัญญากับตัวเองว่าถ้าได้กลับบ้านเมื่อไร จะขอให้แม่พาไปหาพระหรือเกจิอาจารย์ชื่อดังทั้งหลายเพื่อขอวิธีไม่ให้เธอต้องย้อนมาที่นี่อีก เธออยากกลับบ้านใจจะขาด มีหลายสิ่งหลายอย่างที่ต้องทำมากมายเหลือเกิน

วันศุกร์ที่จะถึงนี้เธอนัดกับครอบครัวไว้ว่าจะไปกินชาบูกันในห้างฯ

สัปดาห์หน้าเธอนัดกับเพื่อนที่โรงเรียนว่าจะไปนอนดูดาวกันที่ดอยอย่างขาง ไหนจะต้องไปงานปฐมนิเทศน์อีก และที่สำคัญ สิ้นเดือนนี้เป็นวันเกิดของมารดาเธอกับพี่สาวลงชั้นกันซื้อสร้อยทองให้ท่านหนึ่งเส้น ไม่รู้ว่าเธอจะมีโอกาสได้กลับไปร่วมฉลองวันเกิดหรือไม่

"เจ็บหรือเจ้าคะ ไม่ต้องให้เจ้าคะ วันพรุ่งก็ดีขึ้นแล้ว"

เสียงของหล้าทำให้ปานฤทัยเพิ่งรู้ว่าตนกำลังร้องไห้ น้ำตาเปียกแก้มอยู่ หญิงสาวรีบเช็ดน้ำตาออกลก ๆ แล้วยิ้มให้

"ไม่เจ็บเลย แม่อุ้มมือเบามาก"

รอยยิ้มของปานฤทัยค่อย ๆ หุบลง เพราะหลังออกจากโหมดคิดถึงบ้าน กลิ่นไพลที่เกลียดแสนเกลียดก็พุ่งเข้าเต็มจมูกทันทีจนต้องรีบเอามือปิดจมูกไว้

"โอ๊ย...กลิ่นไม่ไหวจะเคลียร์จริง ๆ ยาตัวอื่นไม่มีแล้วหรือแม่อุ้ม" เธอถามเสียงอู้

หล้ายิ้มเอ็นดูกลางตอบว่า "มีมีเจ้าคะ ยานี้ดีหนาแม่หญิง คุณพระฝีกดาบแลวิชา ที่โตบวมพองขึ้นมา ทายานี้วันพรุ่งก็หายเจ้าคะ"

ปานฤทัยทำหน้าที่เหยเก พลันนั้นเธอก็นึกขึ้นได้ทันทีว่าวิธีที่จะทำให้กลิ่นนี้จางลงไปคือวิธีไหน

"แม่อุ้ม ฉันอยากอาบน้ำ อาบกันที่ไหนหรือ" ขึ้นให้เธอนอนดมกลิ่นนี้ไป ทั้งคืนคนนอนไม่หลับแน่นอน

"เช่นนั้นจกให้หนังหอมกับนึ่งผ้ายพาไปต้อมอาบน้ำนะเจ้าคะ"

หล้าวางตลับยาไว้บนโต๊ะ ส่วนบ่าวทั้งสองคนเดินไปเปิดหีบที่อยู่ตรงปลายเตียงเพื่อหยิบผ้าอุ่นสำหรับผลัดเปลี่ยนมาเตรียมไว้ให้

ขณะเดียวกัน กองนั่งยอง ๆ อยู่ตรงเชิงบันได สองตาจับจ้องไปที่ของสิ่งหนึ่งอย่างพิถีพิถะระหะห์ สิ่งค่าเดินมาหยุดอยู่ด้านหลังอีกฝ่ายก็ยังไม่รู้ตัว

"มึงดูสิ่งใดวะไอ้ก่อง"

ก้องสะดุ้งสุดตัวด้วยความตกใจ ยิ้มเจื่อนให้ผู้เป็นนายพลางเอ่ยว่า

"เกือกของแม่หญิงเชียงใหม่ประหลาดนักขอรับ เกิดมามีเคยพบเคยเห็น"

"แม่หญิงฤทัย หาใช่แม่หญิงเชียงใหม่ มึงเรียกให้ถูก"

สิ่งหาค่าเอ่ยเสียงเข้มพลางส่องรองเท้าของปานฤทัย มองผิวเผิน เหมือนรองเท้าที่เจ้านางในคุ้มหลวงใส่ หากแต่มองคู่อีกทีก็มีใช่

"มึงให้บ่าวเอาก๊อกของแม่หญิงไปเก็บที่ห้องของแม่หญิงเสีย แล้วเอาก๊อกคู่อื่นมาเปลี่ยน" เขาคิดว่ามีควรให้ของหน้าตาแปลกประหลาดนี้มาอยู่ในที่ที่บ่าวไพร่มองเห็น ควรให้ปานฤทัยสวมใส่อย่างชาวเชียงสานครดีกว่า

"คู่อื่นหรือขอรับ คือว่า..." เหมือนสิ่งหาค่ารู้ว่าก้องจักเอ่ยอันใด จึงเอ่ยขึ้นเสียก่อน

"ยิ้มของบ่าวคนใดมาก่อน แล้ววันพรุ่งนี้จงให้อัธยาศัยไปซื้อใหม่" เขาเอ่ยจบ ก้องปล้นยิ้มร่า

"เช่นนั้นเอาของกระผมก็ได้นะขอรับ กระผมจักได้อำลัฏจากคุณพระไปซื้อเกือกใหม่"

"กุหมายถึงซื้อให้แม่หญิง"

สิ่งหาค่าใช้ด้ามดาบเคาะศีรษะบ่าวคนสนิท เขาเงยหน้าขึ้นมองบนเรือน เมื่อเห็นว่ามิเงาคคนกำลังเดินมาทางบันได ฟังจากเสียงฝีเท้าแล้วจึงคาดเดาได้ไม่ยากว่าผู้ใดกำลังเดินมา

บทที่ 4

ธรรมเนียมชายหญิง

ปานฤทัยเดินมาถึงบันไดบ้านด้วยการประคองของฮอมกับฝ้าย หญิงสาวมองขึ้นบันไดแล้วได้แต่กสึนน้ำลายลงคออีกใหญ่เพราะไม่รู้ว่าจะหาวิธีไหนลงไปถึงพื้นดินได้ โดยที่หน้าไม่คะมาเสียก่อน

ครั้นพอเธอมองลงไปที่เชิงบันได เห็นสิ่งหาคำกำลังใช้ดาบเคาะสี่ข้างของกองแล้วบู้ยหน้าให้ถอยห่างจากบันได กองเหมือนเพิ่งรู้ตัวจึงเดินค้อมตัวลงต่ำไปยืนอยู่หลังนายของตน

"จกไปที่ใดกันรี" เขาถามเสียงเข้ม

ปานฤทัยเห็นว่าตอนนี้สิ่งหาคำถอดเสื้อออกแล้ว เธอถึงเพิ่งรู้ว่ารูปร่างของเขาดูบึกบึนไม่น้อยเลย เขาสวมเพียงโจงกระเบนแบบสั้นที่รั้งขึ้นไปจนถึงโคนขา อวดรอยสักที่เต็มพริตไปตั้งแต่หัวเข่าจนเกือบถึงบั้นเอว ทำให้เธอพอจะคาดเดาได้ว่าผู้ชายที่นี้คงนิยมสักที่ขากันกระมัง

พลันนั้นเธออดนึกถึงผู้ชายในความฝันคนนั้นไม่ได้ แต่ลึก ๆ แล้วความรู้สึกของเธอกลับบอกว่าคนที่เธอฝันถึงกับสิ่งหาคำนั้นเป็นคนละคนกัน

"พามาหญิงไปที่ต่อมอาบน้ำเจ้าคะ" ฮอมเป็นฝ่ายตอบ

"แล้วนี้จะลงบันไดยังงดีเนีย คุณพระคะ เอ๊ย คุณพระเจ้าคะ ถ้าฉันร่วงตกบันไดคุณพระต้องคอยรับฉันนะ" ปานฤทัยพูดเสียงใส แต่ชายหนุ่มกลับขมวดคิ้วมุ่นทันทีพร้อมกับพูดเสียงดู

"ข้าจกทำได้เอียงไร"

"เฮ้ ก็ที่ข้าฉันต้องเป็นแบบนี้ก็เพราะวังหนีคุณพระนะ คุณพระต้องรับผิดชอบสิ"

"ข้าบอกให้เอ็งมิต้องหนี เอ็งหนีทำไมเล่า" น้ำเสียงของเขาอ่อนลงเล็กน้อย แต่ใบหน้าก็ยังไร้อรอยยิ้มเช่นเคย

"ไม่เห็นได้ยังไง คุณพระเล่นถือดาบไล่ล่าฉันเอาเป็นเอาตายขนาดนั้น ใครเขาจะยืนให้พันอยู่กับที่เล่า" หญิงสาวค้อนให้เขาวงโตะ เธอก็มองขึ้นบันไดอีกครั้งแล้วหันไปพูดกับบ่าวทั้งสองคนว่า

"นั่งถัดบันไดลงไปทีละขั้นก็แล้วกันเนอะ" พูดจบเธอก็ค่อย ๆ ทรวดตัวนั่งลงบนบันไดชั้นบนสุดแล้วไถตัวลงถัดบันไดไปที่ละขั้นจนกระทั่งถึงขั้นสุดท้ายเห็นร่องเท้าคัตชูของตัวเองวางอยู่จึงเพิ่งนึกได้ว่าตนไม่มีร่องเท้าแต่สำหรับใส่อาบน้ำ เพราะขึ้นใส่คู่นี้อาบ พรุ่งนี้ยังคงเสื่อมสภาพแน่ ร่องเท้าของเธอราคาแค่สองร้อยห้าสิบบาท คุณภาพไม่ได้ดีเลิศอะไร จึงเงยหน้าถามสิ่งคำ่ว่า

"มีร่องเท้าแต่จะให้ยืมไหมคะ"

ทุกคนมีสีหน้างุนงงทันทีที่ปานฤทัยพูดจบ หญิงสาวจึงเลือกใช้คำใหม่ที่คิดว่าคนที่นี่น่าจะฟังรู้เรื่องไปด้วย

"เก็อกนะ มีเก็อกให้ยืมไหม" เธอเงยหน้าขึ้นยิ้มแห้ง ๆ ให้สิ่งคำ ชายหนุ่มจึงผินมองไปทางบ่าวคนสนิทที่ยืนเฝ้าอยู่ทางด้านหลังของตน

"ไอ้ก่อง" สิ่งคำบู้หน้ามาทางเธอ ก่องจึงรีบพูดว่า

"กระผมจักไปหยิบมาให้ขอรับ" พูดจบก็วิ่งจากไป ปานฤทัยจึงเพิ่งสังเกตว่าบ่าวไพร่ที่นี้ทุกคนจะไม่สวมร่องเท้า แม้กระทั่งสิ่งคำก็ไม่สวม เธอจึงพยายามนึกถึงตอนที่ตนเดินตามเขามาที่บ้านหลังนี้ จำได้ว่าตอนนั้นเขาสวมร่องเท้าอยู่ จึงเดาเอาว่าคนที่นี้จะใส่ร่องเท้าเฉพาะเวลาไปทำงาน หรือมีงานสำคัญกระมัง

คิดแล้วก็อดขาตัวเองไม่ได้ เธอเคยอ่านนิยาย เคยดูละครย้อนเวลาทั้งหลายแหล่ ตัวเอกมีแต่คนที่มีความรู้เกี่ยวกับประวัติศาสตร์กันทั้งนั้น แต่เธอกลับไม่รู้เรื่องอะไรสักอย่างเพราะเรียนจบก็เอาความรู้คืนอาจารย์ไปหมดแล้ว แม้กระทั่งเชียงสานครแห่งนี้เธอก็ยังไม่รู้เลยว่าอยู่ในยุคไหนหรือสมัยไหน ทั้งยังไม่เคยได้ยินผ่านหูเลยด้วยซ้ำ

รอไม่นานนักก่องก็วิ่งมาพร้อมกับร่องเท้าคู่หนึ่ง เป็นร่องเท้าไม้แบบ

หนีบซึ่งตรงที่หนีบนั้นเป็นเชือกป่าน ดูไปแล้วคล้ายกับเกี้ยวของคนจีน ก่อง
กระวีกระวาดเดินค้อมตัวลงต่ำเอามาวางไว้ให้ปานฤทัยอย่างนอบน้อม

"ใส่ของไอ้ก่องไปก่อน แล้ววันพรุ่งซ้ำจกให้คนไปซื้อมาให้"

สิ่งหาคำพูดพาลางมองว่าทั้งสองคนที่ประคองเธอมา ทั้งสองคนจึงทำท่า
จะเข้ามาใส่รองเท้าให้ ปานฤทัยจึงรีบปฏิเสธ

"ไม่เป็นไร ๆ ไม่ต้องใส่ให้หรอก ฉันใส่เองได้"

ปานฤทัยได้แต่กลอกตา ผู้ชายคนนี้คงนึกว่าเธอมาจากดินแดนแปลก
ประหลาดที่แม้แต่รองเท้าแตะยังใส่ไม่เป็นกระมัง

หญิงสาวใส่แล้วลองยืนดูแต่ยังไม่กล้าลงน้ำหนักที่เท้าซ้ายมากนัก แต่ไม่
รู้เป็นเพราะพื้นของรองเท้าที่เป็นไม้มันไม่มีแผ่นยางรองเอาไว้หรือเปล่า เวลา
เดินจึงค่อนข้างลำบากพอสมควร

ทันใดนั้นพลันมีลมสายหนึ่งพัดผ่านตัวปานฤทัยไปอย่างรวดเร็วและ
รุนแรง ทำให้บ่าวหญิงทั้งสองคนปล่อยมือจากตัวเธอแล้วกระเด็นห่างออกไป
หลายช่วงแขน เมื่อไม่มีคนประคองทั้งยังถูกลมแรงพัดเข้าใส่ ปานฤทัยจึงหงาย
หลังแทบล้มทั้งยืน หญิงสาวยังไม่ทันได้หวัดร้อง ร่างของเธอก็ถูกใครบางคน
ซ้อนอุ้มเอาไว้เสียก่อนพร้อมกับเสียงตะโกนดังก้อง

"ไอ้ก่อง!"

"ขอรับ!" ก่องขานรับแล้วรีบวิ่งตามลมสายนั้นไปในทันใด

ปานฤทัยถูกสิงห์คำอุ้มมาวางไว้ตรงชั้นบันไดที่เดิม จากนั้นเขาตะโกน
เรียกบ่าวไพร่คนอื่นเสียงดังลั่น

เมื่อเห็นสิงห์คำทำท่าจะผลไป ปานฤทัยจึงรีบคว้าข้อมือของเขาไว้แล้ว
ถามด้วยความตื่นตระหนก เพราะตอนนี้บ่าวหญิงทั้งสองคนนอนสลบอยู่ที่พื้น
ไปแล้ว

"คุณพระ! เกิดอะไรขึ้น เมื่อกัมันคืออะไร"

สิงห์คำกัมองข้อมือของตนที่เธอจับเอาไว้แต่ไม่พูดอะไร ครั้นพอบ่าว

ไพร่มาถึง แต่ละคนเมื่อมองเห็นผู้เป็นนายกับหญิงสาวต่างถิ่น ต่างก็พากันรีบ
ก้มหน้าดูไม่กล้ามอง ส่วนบางคนรีบเข้าไปประคองคนที่นอนสลบบนพื้น เมื่อ
เห็นว่าไพร่มองอยู่ สิ่งคำจึงเบี่ยงมือของตนออกไปเบา ๆ แล้วหันไปบอกกับ
บ่าวไพร่ที่มาใหม่ว่า

"ประคองแม่หญิงขึ้นเรือน อย่าให้ลงมาอีกเป็นอันขาด กูจักไปตามผีลม"

"ผีลม!" ปานฤทัยเบิกตากว้าง ตั้งแต่เกิดมาเพิ่งเคยได้ยินว่ามีผีชนิดนี้ด้วย

ทว่ายังไม่ทันได้พูดอะไรต่อ ร่างของเธอก็ลอยหวิวขึ้นอีกครั้ง ด้วยความ
ตกใจหญิงสาวจึงผลอใช้แขนโอบรอบคอของคนที่เข้ามาอุ้มเธออย่างกะทันหัน
เอาไว้ทันที ครั้นพอหันไปมองบ่าวไพร่ ทุกคนต่างอ้าปากค้างกันไปแล้ว

สิ่งคำอุ้มปานฤทัยมาส่งถึงห้อง และวางเธอให้นั่งอยู่ริมเตียง จากนั้น
ผลุนผลันออกไปโดยไม่พูดอะไรแม้แต่คำเดียว พอเขาออกจากห้องไป บ่าวไพร่
อีกสองคนก็เดินตามเข้ามาทั้งยังมองเธอแปลก ๆ อีกด้วย

"ผีลมคืออะไรหรือ บอกหน่อยสิ ฉันทายากรู้" ปานฤทัยจับแขนบ่าวคน
หนึ่งเอาไว้แล้วเขย่าเบา ๆ

"ผีลมคือผีแค่นี่ที่ไม่ยอมไปเกิดเจ้าคะ มันจักลอยไปลอยมา หาร่างสิ่งสู"

"ใช่เจ้าคะ คงเห็นว่าแม่หญิงเป็นคนต่างถิ่น มันถึงได้มาเอาร่าง ดินักที่
คุณพระอยู่ด้วย" บ่าวอีกคนพูดขึ้น ก่อนจะยิ้มเอียงอายแล้วพูดอีกว่า

"คุณพระอุ้มแม่หญิงด้วยหรือเจ้าคะ"

ปานฤทัยได้ยินอย่างนั้นจึงรีบไขความกระจ่าง "ก็ข้าฉันทเจ็บ นี่เงดูสิ"

เธอลีกขากางเกงขึ้นให้ทั้งคู่ดู แต่ทั้งสองคนส่ายหน้าไปมา แล้วพูดด้วย
ท่าทางขม้อยขม้ายเอียงอายกว่าเมื่อครู่

"ตามธรรมเนียมต้องให้บ่าวพาขึ้นมาเจ้าคะ"

"แต่คุณพระพาขึ้นมาก็ไวดีนะ ฉันทเจ็บขาเดินไม่คล่อง ขึ้นมัวแต่ชักช้า
เดี่ยวผีลมอะไรนั้นก็มาเข้าร่างฉันทรอก"

"มิได้เจ้าคะ ตามธรรมเนียมแล้วหญิงชายห้ามแตะเนื้อต้องตัวกัน ต้อง

เป็นพ่อหรือพี่น้องเท่านั้นจึงทำได้"

"ถ้ามิใช่พ่อ มิใช่พี่น้อง ก็ต้องเป็นผัวเจ้าค่ะ!"

"หา!" ปานฤทัยยิ่งไปทันทีที่ได้ยิน เมื่อครู่ยอมรับว่ามัวแต่ตกใจกับเหตุการณ์ระทึกขวัญ เพราะแค่ได้ยินคำว่าผี เธอก็ขวัญกระเจิงแล้ว อีกทั้งเรื่องชายหญิงตะเนือต้องตัวกันในยุคของเธอถือเป็นเรื่องปกติมาก จึงไม่ทันได้คิดอะไรกับเรื่องเหล่านี้เท่าไรนัก...ก็แค่อุ้มมาส่งที่ห้องเอง

"แหม...เหตุการณ์จำเป็นน่า ไม่เป็นไรหรอก ว่าแต่ฉันจะลงไปอาบน้ำไม่ได้แล้วใช่ไหม" ปานฤทัยต้องรีบเปลี่ยนเรื่อง มิเช่นนั้นสองบ่าวนี่ก็คงนั่งทำตาวิบวับไม่หยุด

"มิได้เจ้าค่ะ เผื่อมันย้อนกลับมาอีก ถ้าแม่หญิงอยากอาบน้ำ บ่าวจะเอาน้ำขึ้นมาให้เช็ดตัวดีไหมเจ้าค่ะ"

"ดีสิ ดีมากเลย เออใช่ แล้วทำไมผีลมถึงไม่สิงร่างพวกเธอบ้างล่ะ" เธอชี้ไปที่คนทั้งสอง

"ชาวเชียงสาทุกคนจักมีอาคมคุ้มกายตั้งแต่เกิดเจ้าค่ะ พระท่านจักลงไว้ให้ที่หน้าผากตอนเกิด"

ปานฤทัยพยักหน้าช้า ๆ อย่างเข้าใจ แต่อดแปลกใจไม่ได้เช่นกันเพราะเมื่อครู่เธอไม่ถูกผีลมเข้าสิง รู้แต่ว่าร่างกายถูกปะทะอย่างรุนแรงจนเกือบจะล้มลงเท่านั้น

อาจเป็นเพราะสิงห์คำอยู่ด้วยกระมัง และเขาคงสังเกตเห็นแล้วว่าผีลมมา จึงได้ทำการสกัดเอาไว้ก่อน เธอจึงรอดพ้นจากการถูกสิงร่างมาได้อย่างหวุดหวิด

บ้ำชะมัด ที่นี้มีแต่เรื่องแปลกประหลาดเต็มไปหมด เธออยากกลับบ้านใจจะขาดอยู่แล้ว จะทำอย่างไรดี เธอไม่ยอมอยู่ที่นี้เลย

สิงห์คำวิ่งตามกองมาจนถึงลานโล่งในป่า เห็นกองมอไปรอบตัวทั้ง

ยังเงยหน้ามองไปตามยอดไม้ ก่อนก้มหน้าพูดกับผู้เป็นนายเสียงเครือียด

"มันหนีไปได้ขอรับคุณพระ กระผมมาทันแค่เห็นมันพุ่งไปทางนั้น จึงลองเป่ามนตร์เรียกหาแต่ไร้แว่ว"

สิ่งคำพยักหน้าเล็กน้อย ก้มลงหยิบเศษใบไม้แห้งบนพื้นมากำหนึ่ง นำขึ้นมาใกล้ปาก บริกรรมคาถาบทหนึ่งแล้วซัดสาตไปเบื้องหน้า เศษใบไม้ที่วาวปล้นแปรสภาพเป็นดวงไฟเล็ก ๆ พุ่งเข้าไปในป่ารอบทิศที่คนทั้งคู่ยืนอยู่

สิ่งคำย่นหลังตานั้น ปล่อยจิตให้วิ่งไปตามดวงไฟเหล่านั้นจนกระทั่งเจอกลุ่มควันสีดำกลุ่มหนึ่งลอยเหนือยูงมีหาง เขาชักดาบออกมาร้ายมนตร์ใส่ หมายถึงพินมันให้ดับสิ้น แต่กลับมีแรงกระแทกไร้ที่มาพุ่งเข้าใส่กลางอกจนต้องเซถอยหลังไปหลายก้าว ส่วนผีลมตัวนั้นหนีหายไปเสียแล้ว

เขาลืมตาขึ้นช้า ๆ "ไอ้ผีลมตัวนี้มันมีคนซุบเลี้ยง"

"จริงหรือขอรับ แล้วเหตุใดถึงมาสิงร่างแม่หญิง" ก้องถามด้วยความสงสัย เพราะหากผีลมมีผู้ซุบเลี้ยงอยู่ มักไม่เข้าสิงร่างผู้คนทั่วไปเพราะต้องอยู่รับใช้ผู้เป็นนาย เว้นเสียแต่ว่าผู้เป็นนายนั้นสั่งให้ทำ

สิ่งคำสา่ยหน้าช้า ๆ "ข้าหาไม่รู้"

เขาหันไปพยักหน้าให้บ่าวคนสนิทแล้วเดินกลับเรือน ครุ่นคิดในหัวว่าเหตุใดจึงมีคนคิดร้ายต่อสตรีผู้นั้น ทั้งที่เขาเพิ่งพาหล่อนมาที่เรือนวันนั้นวันแรก

แต่แล้วสิ่งคำปล้นหยุดเดินเมื่อนึกเรื่องบางเรื่องขึ้นได้...เหตุใดผีลมตัวนั้นถึงทำอันใดแม่ฤทัยมิได้เล่า! หล่อนมิใช่ชาวเชียงสานครมิใช่หรือ

ปานฤทัยเซ็ดตัวเสร็จเรียบบร้อย บ่าวทั้งสองคนจึงช่วยผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าเสียใหม่ให้เป็นอย่างชาวเชียงสานคร ด้านล่างนุ่งผ้าขึ้น ด้านบนเป็นผ้าแถบพันรอบอกแล้วเหน็บปลายไว้ด้านหนึ่ง ผมที่ผูกเป็นหางม้าเอาไว้ กล้าเป็นมวยสูงแล้วใช้ผ้ารัดจนแน่น ใบหน้าผัดแป้งจนหอมกรุ่น

"งามนักเจ้าคะแม่หญิง" บ่าวคนหนึ่งเอ่ยปากชมด้วยสีหน้าปลาบปลื้ม

อีกคนก็รีบพยักหน้าอย่างเห็นด้วย

"จริงเจ้าคะ งามกว่าชุดประหลาดนั้นนั้ก"

ปานฤทัยมองตัวเองในกระจกก่อนจะหันไปมองคนปากหวานทั้งสองคน แล้วพูดว่า

"จริงหรือ อย่างข้านี้เรียกว่าคนงามไซ้ใหม่" เธอคิดว่าควรจะปรับเปลี่ยนการเรียกแทนตัวให้เข้ากับสถานที่ จึงแทนตัวเองว่าเข้ากับพวกบ่าวไพร่

"จริงเจ้าคะ หากมีหนุ่มเรือนอื่นมาเห็นแม่หญิง คงได้ตามมาเกี่ยวถึงเรือนเป็นแน่แท้"

ได้ยินเช่นนั้นปานฤทัยจึงหัวเราะคิกคัก เธอมองตัวเองในกระจกแล้วหันไปทางซ้ายที่ขาที่อีกครึ่งก่อนพึมพำเบา ๆ ว่า

"ฉันก็ไม่ได้อยากจะชมตัวเองหรอกนะ แต่เรื่องเกิดมาหน้าตาดีนี่มันเป็นเรื่องที่ช่วยไม่ได้จริง ๆ ไปเที่ยวไหนทีก็มีหนุ่ม ๆ มาขอเบอร์หรือขอแลกไลน์ตลอดเลย เฮ้อ"

"แม่หญิงว่ากระไรหนาเจ้าคะ"

"เปล่า ไม่มีอะไร ว่าแต่เธอสองคนชื่ออะไรหรือ" หญิงสาวชี้ไปที่บ่าวทั้งสองคน

"บ่าวชื่อแปงเจ้าคะ ส่วนนางคนนี้ชื่อม้วย"

"แปงกับม้วย สองคนที่สลบไปนั่นชื่อฮอมกับผ้าย จริงสิ ปานนี่จะพินรียังก็ไมู้ แล้วคุณพระจะจับผีได้ไหมเนี่ย" เธออยากรู้เรื่องนี้ที่สุด เพราะหากยังจับไม่ได้ ค็นต่อไปเธอก็ต้องระแวงอีกนะสิ

ค็นต่อไปนั่นหรือ...เธอพูดเหมือนตัวเองจะไม่ได้กลับไปในยุคปัจจุบันอีกแล้ว

"ได้แม่เจ้าคะ อาคมของคุณพระแกร่งกล้านัก รูปก็งาม แม่หญิงเรือนอื่นหลงใหลนักเจ้าคะ" แปงยกมือขึ้นป้องปากพูดเบา ๆ อีกคนก็พยักหน้าหงึกหงักอย่างเห็นด้วย ทำเอาปานฤทัยอดขำไม่ได้

บ่าวสองคนนี้ท่าทางช่างเมาท์ดีแฮะ

"ถ้าจับได้ข้าก็เบาใจ ข้ากลัวเจอแบบวันนี้อีก แล้วนี่คุณลุงจะรู้รีเปล่าว่ามี फिल्मมา" ตอนที่เกิดเรื่อง โทวกเหวกโวยวายกันออกปานนั้น อินตาน่าจะรู้เรื่อง แล้วกระมัง

"ท่านพระยานั่งอยู่ที่เต็น¹เจ้าคะ" ม้วยบ้วยหน้าไปทางโถงกลางเรือน

"เต็น? อ้อ ที่นั่งกินข้าวกันเมื่อตอนเย็นใช่ไหม"

ปานฤทัยพยักหน้ารับรู้ ถึงเธอเป็นคนเชียงใหม่ แต่ศัพท์บางคำใช้ว่าจะรู้ อีกทั้งบ้านเรือนที่ปลูกอยู่อาศัยกันทุกวันนี้ก็ไม่ใช่เรือนแบบล้านนาสมัยก่อน ตอนได้ยินคำว่าเต็นจึงนึกไม่ออกอยู่บ้าง

"ถ้าอย่างนั้นข้าออกไปนั่งกับคุณลุงได้ไหม นั่งรอคุณพระนะ ข้าอยากรู้ว่าจับผีได้รีเปล่า"

"เอ่อ...แต่คุณพระสั่งไว้" แปะยิ้มเจื่อน หันไปมองม้วย อีกฝ่ายก็ส่ายหน้าไม่รู้ทำเตียว

"คุณพระสั่งไว้ว่าไม่ให้خالลงจากเรือน แต่ไม่ได้สั่งว่าห้ามออกนอกห้องสักหน่อย" ปานฤทัยรีบพูดขึ้นทันที เธอจำได้ตอนที่สิงห์คำอุ้มเธอมาวางไว้ตรงบันไดแล้วหันไปสั่งบ่าวไพร่

"จริงดั่งแม่หญิงว่า ข้าจำได้ คุณพระสั่งไว้ว่าห้ามแม่หญิงลงเรือน แต่มิได้ห้ามออกจากห้อง" แปะหันไปพูดกับม้วย ปานฤทัยจึงยิ้มรำให้ทั้งคู่

"เพราะฉะนั้น มาประคองฉัน เอ๊ย ข้าชะติ ะ" เธอยื่นมือให้บ่าวทั้งสอง คนช่วยพยุงลุกขึ้นพาออกไปนอกห้องเพื่อไปนั่งคุยกับอินตาตรงชานเรือน

กลางป่าลึกเข้าไป มีกระท่อมหลังเล็กปลูกขึ้นอย่างเรียบง่าย ภายในกระท่อมมีมีเครื่องเรือนอื่นใดนอกจากยามเก่าคร่ำคร่ำกับผ้าผืนหนึ่งปูบนพื้น มี

¹ เต็นคือ ชานเรือนสวนใน พื้นยกสูงกว่าชานบ้าน เป็นพื้นที่สารพัดประโยชน์เพื่อให้สมาชิกในครอบครัวมานั่งทำกิจกรรมร่วมกัน

เทียนเล่มเล็กปักไว้กลางห้องเพื่อให้แสงสว่าง ยามเปลวเทียนวูบไหวตามแรงลม ก่อให้เกิดเงาบนผนังกระท่อมบิดเบี้ยวไปมาดูน่าหวาดหวั่น หากแต่ชายหนุ่มที่นั่งขัดสมาธิหลับตาอยู่นั้น หาได้หวั่นเกรงต่อเรื่องเหล่านี้ไม่

แต่แล้วเบื้องหน้าของผู้ที่นั่งทำสมาธิพลันปรากฏกลุ่มควันสีดำขึ้นทีละนิด จากเงาจางค่อย ๆ รวมกลุ่มกันจนเกือบเป็นรูปเป็นร่าง แต่มีอาจมองออกว่าเป็นตัวอะไร

ชายหนุ่มลืมตาขึ้นอย่างเชื่องช้า แกวตาคมดูมองไปที่กลุ่มควันนั้นนิ่งอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนเปิดปากพูดว่า

"แม่หญิงผู้นั้นมีอาคมคุ้มกายกระนั้นรี" เขาเงิบไปอีกครั่งราวกับกำลังฟังอีกฝ่ายพูดทั้งที่ไม่มีเสียงใดเล็ดลอดออกมาจากกลุ่มควันสีดำนั้นแม้แต่หน่อย

"มึงไปได้" สิ้นคำของเขา กลุ่มควันสีดำจึงลอยออกไปทางประตู

"เป็นชาวเชียงสานครกระนั้นหรือ" ชายหนุ่มพึมพำแผ่วเบา มุมปากยกขึ้นเล็กน้อยคล้ายรอยยิ้ม แกวตาดุดันแฝงความอ่อนโยนขึ้นขณะมองเหม่อไปเบื้องหน้า

สิงห์คำเดินขึ้นเรือน ตั้งใจจักบอกเรื่องผีลมให้ผู้เป็นบิดาได้รับทราบ ทว่าเมื่อเห็นปานฤทัยในชุดอย่างแม่หญิงชาวเชียงสานครจึงชะงักไปเล็กน้อย ตาคมลอบมองสตรีที่ต้องมาอาศัยร่วมเรือนของตนเพียงชั่วครู่ ก่อนเสมองไปทางอื่นอย่างแนบเนียน

"เป็นเช่นไร" อินตาทามบุตรชาย

"จับมิได้ขอรับ มันมีผู้ซุบเสียง" สิงห์คำตอบไปตามตรง

"อ้าว แล้วแบบนี้มันจะมาสิงฉันอีกไหมล่ะคุณพระ" ปานฤทัยมีสีหน้าหวาดหวั่น

"เอ็งกลัวผีด้วยรี" สิงห์คำสงสัย ในเมื่อกลัวผีแล้วเหตุใดถึงไปเฝ้าอยู่เรือนร้าง เรือนที่ผู้คนต่างมิกล้าเฉียดใกล้เพราะหวาดกลัวผีสงายที่อยู่ในเรือน

"กลัวที่สุด รองจากงูเลยเจ้าคะ"

ปานฤทัยทำหน้าที่ สิ่งห้คำเห็นแล้วลอบอมยิ้ม พลันนั้น เรื่องที่ตนโอบอุ้มสตรีผู้นี้ไว้แล้วพาขึ้นไปส่งถึงเรือนนอน แลเจ้าหล่อนยังกอดคอเขาแน่นจนแก้มแทบชนกันพลันผุดขึ้นในหัว ทำให้เขารู้สึกอะไรบางอย่างจนมิกล้ามองหน้าปานฤทัย

"ผีลมมันสิงเอ็งมิได้ดอก เอ็งมิต้องกลัวไป" อินตาทูตขึ้น ปานฤทัยจึงหันไปถามด้วยความยินดี

"จริงหรือเจ้าคะคุณลุง"

"จริง" อินตายิ้ม เห็นสีหน้าฉงนของบุตรชายรอยยิ้มก็ยิ่งกว้างขึ้น เอ่ยต่ออีกว่า

"เอ็งเป็นชาวเชียงसानครแล้ว ผีลมทำอันใดเอ็งมิได้ดอก"

"แค่เปลี่ยนชุดก็เป็นแล้วหรือ ตีจ้ง ตอนนั้นตกใจแทบแยเลยเจ้าคะ"

ปานฤทัยยิ้มแป้นให้คนพ่อและเผื่อแผ่รอยยิ้มไปยังคนลูกที่กำลังมองหน้าตนอยู่ก่อนแล้ว แต่พอเธอมองเขา สิ่งห้คำก็หลบตามองไปทางอื่น

"ตอนถูกผีลมตีเอา บาดเจ็บที่ใดบ้างหรือไม่ เดินขึ้นเรือนมาได้เอียงไร เห็นว่านั่งหอมกับนั่งผ้ายสิ้นสติมิใช่หรือ" อินตาทามพลงมองบ่าวอีกสองคนที่นั่งอยู่ด้านหลังปานฤทัย ทว่าคนตอบกลับเป็นอีกคน

"เออ...กระผมเป็นคนอุ้มแม่หญิงขึ้นเรือนมาเองขอรับ" สิ่งห้คำตอบบิดา ชัดถ้อยชัดคำ ส่วนผู้เป็นบิดานั้นได้แต่เลิกคิ้วขึ้นด้วยความคาดมิถึง

เพราะธรรมเนียมชาวเชียงสา ห้ามมิให้ชายหญิงถูกเนื้อต้องตัวกัน เว้นแต่การนั้นเป็นการช่วยชีวิต ด้วยเพราะเหตุนี้สิ่งห้คำจึงมิเคยละเลยธรรมเนียมนี้เสมอมา

ครานั้นบัวริน บุตรสาวพระยาคำแปงตกน้ำที่คลองหน้าวัดรามัญ สิ่งห้คำยื่นมือให้แม่หญิงบัวรินเท่านั้น หาได้ยอมกระโดดลงไปช่วยไม่ แม่หญิงร้องเรียกสิ่งห้คำครั้งแล้วครั้งเล่าด้วยหวังว่าเขาจักยอมยื่นมือช่วย เหตุเพราะบัวรินพึงใจ

สิ่งห้คำมานานนม แต่สิ่งห้คำกลับมิรับไมตรีจนแม่หญิงตรอมใจจับไข้หลายวัน

สิ่งห้คำมองหน้าบิดาก่อนหลุบตามองพื้น มียอมมมองหน้าปานฤทัย หญิงสาวคิดว่าสิ่งห้คำจะถูกบิดากล่าวโทษเรื่องผิดธรรมเนียมจึงช่วยพูดแทนเขาให้

"เหตุการณ์คับขันจำเป็นคะคุณลุง เพราะถ้ารอให้หนูกระดึบขึ้นเรือนเอง ปานนี้คงถูกผีลมสิงร่างไปแล้ว" พอเธอพูดจบ ทุกคนที่นั่งอยู่ก็หันมองเธอเป็นตาเดียว

"กระดึบ? แปลว่าอะไรรี" อินตาทามยิ้ม ๆ ปานฤทัยจึงยิ้มกว้างพลางทำไม้ทำมือประกอบไปด้วยตอนตอบ

"หนูหมายถึงคลานนะคะ คลานขึ้นเรือน"

อินตาทักหน้ารับรู้ บนหน้ามีรอยยิ้มชนิด ๆ ตลอดเวลาไม่มีทีท่าโมโหหรือกรุ่นโกรธ ทำให้ปานฤทัยรู้สึกเบาใจไม่น้อย เพราะรู้แล้วว่าสิ่งห้คำไม่โดนดูแ่น

สิ่งห้คำลอบมองบิดาของตนอย่างมีอาจเข้าใจ ท่านทำเหมือนมิได้ยินว่าตนอุ้มปานฤทัยขึ้นเรือน กระนั้นในเมื่อท่านมิเอ่ยถึง เขาก็ปิดปากเงียบเช่นกัน มิคิดจักเอ่ยถึงมันขึ้นอีก

"คงมีมิอันใดแล้วระมัง เช่นนั้นแยกย้ายกันไปนอนเถิด พวกเอ็งสองคน ประคองแม่หญิงเข้าห้อง" อินตาสั่งแบ่งกับม้วยเสร็จรีบร้อยจิ้งลูกขึ้นเดินเข้าห้องของตนซึ่งอยู่แรกสุด

เมื่อเข้ามาในห้อง ปานฤทัยบอกให้แบ่งกับม้วยกลับเรือนพักของตนเอง ไม่ต้องอยู่รับใช้ ม้วยจึงนำกระโถนแบบมีฝาปิดมาวางไว้ให้ก่อนออกไป ครั้นพอได้อยู่ตามลำพังแล้วเธอจึงหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาดู ทั้งที่รู้ว่ามันคงไม่มีสัญญาณใด ๆ แต่กระนั้นก็ยังอดหวังไม่ได้

สุดท้ายความหวังของเธอก็ไม่เป็นจริง เธอทำได้แค่ปิดเครื่องไว้ตามเดิม เพื่อประหยัดแบตเตอรี่ให้มากที่สุด ดูเวลาจากนาฬิกาข้อมือที่ถอดไว้ในกระเป๋าเกือบสี่ทุ่มแล้วแต่ยังไม่รู้สึกง่วงจนเลยแม้แต่น้อย

เสียงเปิดและปิดประตูจากห้องข้าง ๆ แม้จะแผ่วเบาจนแทบไม่ได้ยิน แต่เพราะรอบด้านมีแต่ความเงียบ ปานฤทัยจึงได้ยินเสียงนั้นอย่างชัดเจน

หญิงสาวไกลตัวลงมานั่งกับพื้นแล้วค่อย ๆ กระทบกันไปทางผนังที่กั้นระหว่างห้องของตนกับห้องของสิงห์คำแล้วแนบหูฟัง จากนั้นลองเคาะเบา ๆ เพราะเธอมีเรื่องอยากรู้อากเขาตั้งหลายเรื่อง แต่รออยู่นานก็ไม่มีเสียงตอบกลับ จนหญิงสาวแทบถอดใจ ขณะที่กำลังจะกลับไปนั่งบนเตียงตามเดิม เสียงทุ้มก็ตอบกลับมาอย่างแผ่วเบา

"มีอะไรรี"

"คุณพระ ถ้าผีลมมันมาอีก คุณพระจะรู้ไหม"

ต่อให้มันเข้าร่างเธอไม่ได้ แต่ถ้าโผล่มาให้เห็นเธอก็กลัวอยู่ดี และเวลาเธอหวาดกลัวก็ไม่ค่อยเหมือนชาวบ้านสักเท่าไรนัก เธอกลัวว่าอาจจะทำให้เรือนนี้พังไปทั้งเรือนมากกว่า

"เอ็งกลัวรี"

"กลัวสิใครจะไม่กลัวล่ะ ถึงได้นอนไม่หลับนี่ไง"

สิงห์คำเงยไปครู่หนึ่ง จากนั้นเอ่ยมาว่า "มีต้องกลัวไปดอก เรือนนี้มีสิ่งศักดิ์สิทธิ์คุ้มครอง ผีสง่าใดก็ขึ้นมามีได้"

"จริงนะ" นี่แหละที่เธออยากได้ยิน ถ้าเขายืนยันมาแบบนี้เธอก็เบาใจ

"ข้ามิเคยพูดปด"

"ได้ยินอย่างนี้ก็โล่งอก แต่ถ้ามันเข้ามาหลอกฉันได้จริง คุณพระต้องรีบมาช่วยฉันนะ" ไม่นั่นเรือนของคุณพระทั้งหลังอาจจะพังลงในคืนเดียว...ประโยคหลังเธอไม่ได้พูดออกไป

เขาเงยไปอีกแล้ว แต่สุดท้ายก็เอ่ยตอบมาเบา ๆ คำหนึ่ง "อืม"

"ตอนคุณพระไปหาตัวมัน ไม่ได้บาดเจ็บตรงไหนใช่ไหม ผีลมมันไม่ได้ทำอะไรคุณพระไชรีเปล่า" เธอลืมเรื่องนี้ไปเสียสนิท มัวถามแต่เรื่องของตัวเอง

"มันทำกระไรข้ามิได้ดอก"

"ก็ดี ฉันจะได้ไม่ห่วง ถ้าฉันไม่กวนเวลานอนของคุณพระแล้ว ฝันดีนะ เจ้าคะ กู๊ดไนต์" เธอบอกลาเขาเสร็จจึงเตรียมตัวจะกระโดดกลับไปเตียงตามเดิม แต่แล้วก็ได้ยินเสียงเขาตอบกลับมา

"เอ็งอย่าได้ลืมทாயาเสียเล่า"

ปานฤทัยแบ่ปากใส่ผนังห้องทันที แต่ก็ยังตอบเขากลับไป "รู้แล้วเจ้าคะ"

ใครจะไปทา! กลิ่นไฟลนตลับนั้นแรงไปสามบ้านแปดบ้าน...

แม้จะคิดอย่างนั้นในใจ แต่พอปานฤทัยมองข้อเท้าของตนแล้วก็ได้แต่ถอนหายใจด้วยความปลงตก หากเธอไม่รีบรักษาให้หายเร็ว ๆ แล้วเมื่อไรเธอจะได้ไปที่บ้านร้างหลังนั้นเล่า เพราะถ้าไปที่นั่นเธออาจจะกลับบ้านในยุคปัจจุบันสำเร็จก็เป็นได้

กลางดึกสงัด ในห้องของปานฤทัยปรากฏร่างโปร่งแสงร่างหนึ่งขึ้นอย่างเงิบงัน ร่างนั้นค่อย ๆ เคลื่อนกายเข้าใกล้หญิงสาวที่นอนหลับสนิทอยู่บนเตียง แลหยุดยืนมองอยู่อย่างนั้นนิ่งนาน

กระทั่งมือข้างหนึ่งเอื้อมไปที่คอของปานฤทัย ทว่ายังมีทันได้แตะต้อง โคนส่วนใดของหญิงสาว เสียงตวาดกร้าวเสียงหนึ่งพลันดังก้องเข้ามาในหัว

"มึงคือผู้ใดวะ!"

ร่างโปร่งแสงนั้นชะงักมือทันใดพร้อมกับหันไปทางที่มาของเสียง ซึ่งคือห้องของสิงห์คำ แล้วร่างนั้นพลันค่อย ๆ เลื่อนหายไป แต่กลับปรากฏอีกร่างหนึ่งเข้ามาแทนที่

สิงห์คำกวาดตามองรอบห้องแลบนเพดานอย่างระแວดระวัง เมื่อครู่มีคนเข้ามาในห้องปานฤทัยมีผิดแน่ แต่เขามิรู้ว่าคนผู้นั้นมันคือใคร มีเป้าหมายใดต่อแม่หญิงผู้นี้

แววตาคมดูเมื่อตกต้องลงบนร่างอรชรบนเตียงจึงอ่อนแสงลง ดูเหมือนหล่อนหลับมิดินก คงฝันร้ายเพราะหัวคิ้วขมวดมุ่น แลนอนกระสับกระส่ายไปมา ตะเกียงบนหัวเตียงก็มีดับ สิงห์คำเดินเข้าไปใกล้ มองดวงหน้าพริ้มเพราแล้ว

ถอนหายใจแล้ว เขาเป่าตะเกียงให้ดับ ร่ายมนตร์บทหนึ่งเป่าใส่หน้าผากหล่อน ทั้งเอ่ยว่า

"หลับเสีย"

เมื่อคนบนเตียงนอนนิ่ง หัวคิ้วคลายออก ร่างของสิ่งศักดิ์จึงค่อย ๆ เลื่อนหายไปที่สุดในที่สุด

ปานฤทัยตื่นแต่เช้ามืดเพราะเสียงไก่ที่สามัคคีกันโง่งคอขัน หญิงสาว ลืมตามองเพดาน เมื่อเห็นว่าห้องมืดสนิทจึงหันไปมองตะเกียงบนโต๊ะข้างหัวเตียงทันที

"ดับไปตั้งแต่เมื่อไรเนี่ย แล้วจะติดยังไงล่ะ ไม่มีไม้ขีดวางไว้เลย"

เธอลุกขึ้นนั่ง ไก่ขันต่อกันเป็นทอด ๆ ขนาดนี้คงเป็นตอนเช้ามืดแล้ว กระทบงุ้ง จึงยื่นหน้ามองออกไปทางหน้าต่างผ่านมุ้ง เห็นบ่าวไพร่หลายคนเดินไปมาอยู่ด้านล่างจึงกลับมานั่งตามเดิม

ปานฤทัยถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่ อุตส่าห์หวังไว้ว่าลืมตาตื่นมา คราวนี้จะได้กลับบ้านในยุคปัจจุบัน แต่ก็ไม่เป็นอย่างที่หวัง เธอจะต้องอยู่ที่นี้ไปตลอดชีวิตจริง ๆ นะหรือ

เพียงแค่นี้คิด กระบอกตาก็ร้อนผ่าวจนปวดหนีบขึ้นมาทันที ไม่เข้าใจว่าทำไมตนต้องมาเจอเรื่องแบบนี้ เธอก็แค่เด็กอายุสิบแปดปีที่เพิ่งเรียนจบมัธยมปลาย และกำลังจะมีอนาคตที่สดใสในมหาวิทยาลัยที่ไผ่ผืน หรืออนาคตในการเป็นนักดนตรีไทยของเธอจะไม่มีอีกแล้ว

"แม่หญิงตื่นหรือยังเจ้าคะ"

เสียงของฮอมดังอยู่หน้าห้อง ปานฤทัยจึงรีบกะพริบตาหลายครั้งเพื่อไล่หยดน้ำตาที่มากล่ออยู่เต็มหน่วย ก่อนขานรับไปว่า "ตื่นแล้วจ๊ะ"

ปานฤทัยลงจากเตียงตั้งใจจะไปเปิดประตูให้ แต่แล้วก็ต้องเปิดตากว้างด้วยความดีใจเมื่อข้อเท้าที่พลิกเมื่อวานจนแทบเดินไม่ได้นั้น ตอนนี้อยู่กลางมาก

แล้ว แม้จะยังไม่หายดี แต่อย่างน้อยก็ช่วยให้เธอสามารถเดินเองได้โดยไม่ต้องมีคนคอยประคองตลอดเวลา

ฮอมกับฝ่ายเปิดประตูเข้ามา สายตาของทั้งคู่ตกอยู่ที่เท้าซ้ายของปาน ฤทัยทันที

"แม่หญิงเอาผ้าไปพันตีนไว้ทำไมเจ้าคะ หรือแม่หญิงอยากใส่ถุงตีน" ฝ่ายทำหน้าฉงน ปานฤทัยจึงตอบให้หายสงสัย

"เมื่อคืนก่อนนอนทายาเอาไว้หนา ๆ นะ แล้วก็เอาผ้าพันยึดเอาไว้ นอกจากจะช่วยดับกลิ่นยาแล้วยังช่วยให้หายเร็วขึ้นด้วย แต่ตอนนี้อยากล้างหน้าแปรงฟันมากเลย พาไปหน่อยสิ"

หลังจากทำอะไรเสร็จเรียบร้อย ปานฤทัยจึงเดินมาที่ชานบ้านซึ่งเจ้าของบ้านอย่างอินตากับสิงห์ค้ำนั่งอยู่ก่อนแล้ว หญิงสาวสังเกตเห็นจุดที่ทั้งสองคนใส่คูเป็นทางการว่าซูดเมื่อวานจึงถามไปว่า

"จะออกไปทำงานกันหรือเจ้าคะ"

หญิงสาวค่อย ๆ ทრุดตัวนั่ง เห็นสิงห์ค้ำจ้องเขม็งมาที่เท้าของเธอแล้ว ขมวดคิ้วราวกับสงสัยเสียเต็มประดา ก็อดขำไม่ได้

"ไปราชการนะ" อินตาทพยักหน้าพลาถมองเท้าซ้ายของเธอ เขาถามเหมือนที่ฝ่ายถามก่อนหน้านี้ เธอจึงตอบเหมือนที่ตอบฝ่ายเช่นกัน

"ถ้าคุณลุงกับคุณพระออกไปทำงาน หนูก็ต้องอยู่บ้านคนเดียวสิ"

"เที่ยงก็กลับมากินข้าวแล้ว เอ็งอย่าไปชุกชนที่ใดเสียเล่า"

สิงห์ค้ำพูดเหมือนมานั่งอยู่กลางใจเธอ เพราะเธอกำลังคิดจะแอบไปบ้านร้างหลังนั้นพอดี

บทที่ 5

ชายปริศนา

ปานฤทัยเดินกะโผลกกะเผลกลงเรือนมาส่งสองพ่อลูกไปราชการ เห็นบ่าวสองคนจูงม้ามาเตรียมไว้ให้ก็ตาวาวพลางพูดอย่างตื่นตื่น

"อู๊ย มีม้าด้วย" คนที่นี้ การมีม้าไว้ขี่ก็คงเหมือนมีรถไว้ขับในสมัยของเธอ

"ทุกเรือนต้องมีม้ามีวัวไว้ใช้งาน" อินตาพูดยิ้ม ๆ ก่อนจะกำชับเธอว่า

"อยู่เรือนหนาเอ็ง อย่าได้ไปเที่ยวเล่นที่ใด อย่าออกไปนอกเขื่อนค้ำหนา"

ปานฤทัยหน้าม่อกลง หันไปมองสิ่งห้ค้ำ เห็นเขามองเธออยู่ด้วยสีหน้าเรียบเฉยจึงได้แต่ผงกศีรษะขอมรับ

"เจ้าคะ จะอยู่เรือน แต่หนูเดินสำรวจรอบ ๆ นี้ได้ใช้ไหมเจ้าคะ"

"เอ็งหมายถึงเดินเที่ยวเล่นอยู่ในเขื่อนค้ำกระนั้นรี เช่นนั้นยอมได้ แต่ห้ามออกนอกเขื่อนค้ำ เข้าใจหรือไม่" สิ่งห้ค้ำกำชับเสียงเข้มมาอีกคน ปานฤทัยจึงได้แต่รับคำด้วยน้ำเสียงสลด

หญิงสาวมองสองพ่อลูกพลิกตัวขึ้นหลังม้า แต่สายตาของเธอกลับตกที่สิ่งห้ค้ำมากกว่าด้วยรูปร่างสูงใหญ่อกผายไหล่ผึ่ง และแผ่นหลังตั้งตรง หน้าตาก็คมเข้มสะอาดสะอ้านดูดี ถึงจะหล่อไม่เท่าดารารุ่น ๆ ในยุคปัจจุบัน แต่เธอเชื่อว่าหากเขาไปโผล่ที่นั่นก็คงเนื้อหอมไม่น้อย

เขาอยู่ในชุดราชการเต็มยศคล้ายกับชุดที่ใส่ไล่ล่าเธอเมื่อวาน โจงกระเบนสีน้ำตาลเข้มยาวลงมาคลุมเข่า จึงทำให้มองไม่เห็นรอยสักเด่นชัดนัก ตาบของเขาห้อยอยู่ที่เอว ม้าตัวที่เขาขี่อยู่เป็นสีดำปลอดไปทั้งตัว

เฒ่าเปิดทั้งคนทั้งม้า!

ปานฤทัยเผลอมองสิ่งห้ค้ำนานไปด้วยความลึ้มตัว ทั้งยังยิ้มชนิด ๆ ตอมอง ทำเอาชายหนุ่มเริ่มวางหน้าไม่ถูก ใบหูเริ่มมีสีแดงระเรื่อขึ้นทีละนิด จนกระทั่งเจ้าตัวผินหน้าไปมองอินตาเมื่อได้ยินเสียงอีกฝ่ายพูดขึ้น

"พวกลุงไปละเน้อ"

"เจ้าคะ" ปานฤทัยยิ้มกว้างพร้อมกับยกมือขึ้นโบกบ้ายบายให้สองพ่อลูกหญิงสาวยืนมองส่งอยู่ที่เดิมจนกระทั่งทั้งสองคนกำลังจะพ้นอาณาเขตของบริเวณเขื่อนคำ สิงห์คำหันมามองเธอ ปานฤทัยจึงยิ้มกว้างแล้วโบกมือให้เขาอีก

อินตาหันไปเห็นบุตรชายขมวดคิ้วดูกลัดกลุ้มจึงลอบถอนหายใจแผ่ว แสร้งถามว่า "เอ็งเป็นอะไรี"

สิงห์คำได้สติ สายหน้าเล็กน้อย "มิเป็นอะไรขอรับคุณพ่อ"

ทั้งสองคนซึ่งมาไปตามทางอย่างมีเร่ร่อน สิงห์คำหันมองผู้เป็นบิดาราวกับต้องการเอ่ยบางเรื่องแต่กลับมิพูด ครั้นผ่านไประยะหนึ่งจึงตัดสินใจเอ่ยขึ้น

"คุณพ่อขอรับ หากว่า..."

อินตาเลิกคิ้วขึ้น รอให้บุตรชายพูดต่อ สิงห์คำจึงเอ่ยว่า

"หากว่าแม่ฤทัยหายตัวไปตอนพวกเรามิอยู่เรือน จักทำเยี่ยงไรดีขอรับ"

"เอ็งหมายถึงหนีกระนั้นรี" อินตาถามเหมือนมิทุกข์ร้อน

"มิใช่ขอรับ กระผมหมายถึงหายตัวไปเลย คุณพ่อจำที่กระผมเล่าให้ฟังได้ไหมขอรับ ว่าเจอสตรีนางหนึ่งแถวเรือนร้าง สตรีผู้นั้นหายตัวได้ กระผมเห็นด้วยตาตนเอง แม่ฤทัยหายตัวได้นะขอรับ"

"อ้อ เช่นนั้นรี" อินตายิ้มอ่อนพลงพยักหน้าช้า ๆ แล้วเอ่ยต่อว่า

"จักหายไปกี่ครั้งก็หน สุดท้ายต้องกลับมาในที่ที่ควรอยู่นั้นละหนา เอ็งอย่าได้กังวลไป"

"กระผมใคร่รู้ขอรับ เหตุใดผีลมสิงร่างแม่ฤทัยมิได้" สิงห์คำเอ่ยถามเรื่องที่ตนสงสัยมาทั้งคืน

"แม่ฤทัยเป็นชาวเชียงसानครแต่กำเนิด ผีลมมันจักสิงร่างได้เยี่ยงไรเล่า"

อินตาตอบยิ้ม ๆ

"คุณพ่อว่ากระไรหนา แม่ฤทัยเป็นชาวเชียงสากระนั้นรี" หัวคิ้วของสิงห์

คำขมวดมุ่นยิ่งกว่าเดิม

"อีกมีนาคอก เอ็งจักได้รู้เรื่องทุกอย่างนั่นละ"

อินตาซึกม้าให้เดินนำบุตรชายไป สิ่งหาคำมองตามหลังด้วยมีอาจเข้าใจ เห็นอยู่ว่าท่านรู้เรื่องเกี่ยวกับปานฤทัยมากนักแต่มียอมเอ่ยออกมา

ปานฤทัยเดินเล่นไปมาอยู่ในอาณาบริเวณของเขื่อนคำอย่าง เพลิดเพลินโดยมีหอมกับฝ่ายคอยติดตามห้อยตาม ที่นี้มีคอกม้า คอกวัว เล้า เป็ดเล้าไก่ แปลงผัก และหนองน้ำขนาดใหญ่ หญิงสาวมองหนองน้ำที่มีขนาด พอ ๆ กับสระว้ายน้ำที่ตนไปว้ายบ่อย ๆ แล้วอดเสียวสันหลังวาบไม่ได้ จึง กระซิบถามบ่าวทั้งสองคนว่า

"มีจระเข้ไหมเนี่ย"

"มีมีดอกเจ้าคะแม่หญิง ที่นี้ระพวกบ่าวมาอาบน้ำกันเจ้าคะ ผู้ชายอาบ ทางนั้น ผู้หญิงอาบทางนี้" หอมชี้ไปทั้งสองฝั่ง ปานฤทัยจึงเพิ่งสังเกตว่ามีแผ่นไม้ กระดานวางเรียงกันเป็นทางเพื่อกันลื่นเอาไว้ด้วย

"แต่แม่หญิงต้องอาบในต้อมเหมือนท่านพระยากับคุณพระเจ้าคะ" ฝ่าย พุดเสริมขึ้น

"จริงสิ นี่ใกล้เที่ยงแล้วนี่นา ไม่เห็นแบ่งกับม้วยเลยเนอะ ก่องก็ไม่เห็น หรือว่าก่องจะไปรอรับคุณพระ"

ปานฤทัยมองไปรอบ ๆ บ่าวไพร่ที่นี้มีจำนวนมากจนเธออดสงสัยไม่ได้ว่า คนเหล่านี้ได้เงินเดือนบ้างหรือไม่ แต่ก็คิดว่าว่าเรื่องพวกนี้ควรเอาไปถาม เจ้าของบ้านดีกว่า

"พวกนั้นไปกาด²ซื้อเกือก ผ้านุ่งกับเครื่องหอมให้แม่หญิงตามคำสั่งคุณ พระเจ้าคะ" หอมตอบ แต่ครั้งนี้มองปานฤทัยด้วยสายตาวีบวับไปอีกคน

² กาดคือ ตลาด เป็นภาษาเหนือ

"มีอะไรหรือ ทำไมมองข้าอย่างนั้นล่ะ" ปานฤทัยพอจะรู้คำตอบอยู่บ้างว่าเพราะอะไร แต่ต้องแกล้งทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้เอาไว้ก่อน

"บ่าวได้ยินอีพวกนั้นพูดกันว่า เมื่อคืนคุณพระอุ้มแม่หญิงขึ้นเรือนหรือเจ้าคะ" ฝ่ายทำท่ากระมิดกระเมี้ยนราวกับถูกอุ้มเสียเอง ปานฤทัยเห็นแล้วได้แต่ขำ จึงอธิบายไปอีกรอบ

"เมื่อคืนข้าถูกผีลมกระแทกจนเกือบล้มหัวฟาดพื้น ถ้าไม่ได้คุณพระมาช่วยไว้ป่านี่ข้าคงนอนอยู่บนเตียงแล้ว"

"นั่นปะไรเจ้าคะ ครานั้นแม่หญิงบัวจึงมนำของฝากจากเชียงรุ่งมาให้ถึงเรือน มิรู้ไปก้าวอีท่าใด แม่หญิงตกบันไดจนสลบเลยเจ้าคะ คุณพระก็อยู่ตีนบันไดแต่มีเข้าช่วย ได้แต่ตะโกนเรียกพวกบ่าวให้พาขึ้นเรือนไปเองนะเจ้าคะ"

โอ้โห...เย็นชาได้โล่ ทำตัวเป็นพระเอกเกาหลีเลยนะคุณพระเนี่ย

ปานฤทัยพูดอยู่ในใจ ครั้นพอเงยหน้ามองฟ้า ไม่รู้ว่าตอนนี้เป็นเวลาอะไรแล้ว "ก็ไม่งกี่ยามแล้วเนี่ย"

"ใกล้เที่ยงแล้วเจ้าคะ แม่หญิงขึ้นเรือนดีกว่า แดดแรงแล้วหนาเจ้าคะ ประเดี๋ยวท่านพระยากับคุณพระจ๊กกลับเรือนมากินข้าวแล้วเจ้าคะ"

ฝ่ายเร่งให้รีบกลับ ปานฤทัยจึงไม่ตึงต้นเดินสำรวจต่อเพราะไม่อยากจะให้บ่าวพวกนี้ต้องลำบากใจ

เมื่อขึ้นเรือนมา ปานฤทัยต็มน้ำแกักระหายแล้วจึงมานั่งเล่นตรงชานเรือนเพื่อรอสองพ่อลูกกลับมากินข้าวเที่ยงด้วยกัน ทว่าขณะที่กำลังนั่งคิดอะไรเพลิน ๆ อยู่ นั้น จู่ ๆ มีเสียงแหลมสูงของผู้หญิงคนหนึ่งตวาดเสียงดังมาตั้งแต่ตรงทางเชื่อมระหว่างชานหน้าบ้านกับชานเรือน

"มึงเป็นผู้ใด เหตุใดจึงมานั่งอยู่ตรงนี้!"

ปานฤทัยสะดุ้งเฮือก มองไปทางต้นเสียงเห็นผู้หญิงอายุประมาณสามสิบปลายหรือสี่สิบต้น ๆ กำลังเดินซอยเท้ารวดเร็วมาทางที่ตนกำลังนั่งอยู่ด้วยสีหน้าโกรธจัดราวกับเธอไปสร้างความเดือดร้อนอะไรให้

เธอเลิกคิ้วขึ้นด้วยความสงสัย ชีที่ตัวเองแล้วถามว่า "ถามฉันหรือ"

"คุณแม่เจ้าข้า อีนี่มันต้องเป็นพวกบ่าวบำเรอของคุณลุงหรือคุณพระเป็นแม่เจ้าค่ะ" เป็นเสียงของหญิงสาวคนหนึ่ง ปานฤทัยเบนสายตามองไปที่เจ้าของเสียงจึงเห็นว่าคนพูดน่าจะอายุประมาณรุ่นราวคราวเดียวกับเธอหรืออ่อนกว่า

"มิใช่ซะเจ้าคะแม่หญิงแก้วบตี แม่หญิงคำรุ้ง แม่หญิงฤทัยเป็นญาติของท่านพระยาเจ้าค่ะ หาใช่บ่าวในเรือนไม่" ฮอมรีบพูดแทนปานฤทัย แต่กลับถูกอีกฝ่ายตวาดไล่

"เสือก! กูมิได้ถามมึง กูถามอีไพรนี่ จักมิใช่บ่าวได้เยี่ยงไร เห็นอยู่ว่าอีนี่มันใส่ชุดบ่าวไพร่ มึงเป็นบ่าวบำเรอของผู้ใด ตอบกูมา!"

ปานฤทัยเกลียดคนไร้เหตุผลและตวาดแว๊ด ๆ ใส่แบบนี้มาแต่ไหนแต่ไร จึงจิงใจรวนใสเสียเลย

"ไม่บอก มีอะไรมาทางไหนกลับไปทางนั้นเลยไป อะไรเนี่ย มาบ้านคนอื่นเขาขังจะมาโวยวายเสียงดัง ไม่มีมารยาทซะบ้างเลย"

แก้วบตีโกรธจนตัวสั่น ตะโกนเรียกบ่าวที่ติดตามมาด้วยเสียงอันดังลั่นกว่าเดิม "อีบอนอิตอง เข้าไปตบมันให้กู หากผู้ใดกล้าเข้ามาห้ามกูจักเชี่ยนให้หลังลาย!"

ปานฤทัยรีบลุกขึ้นยืนทันทีเพื่อเตรียมตั้งรับ อย่างไรก็ตามเสียก็จะมีทางยอมถูกระทำฝ่ายเดียวแน่ เธอไม่รู้จักสองแม่ลูกนี้สักหน่อย แต่จู่ ๆ มายืนชี้หน้าด่าบ่าว ๆ ทั้งยังจะมาทำร้ายร่างกายกันอีก ถ้าเธอทำอะไรรุนแรงไปก็อย่ามาโทษเธอละกัน

บ่าวทั้งสองคนตรงเข้ามาจับแขนปานฤทัยไว้คนละข้าง ฮอมกับฝ่ายก็ช่วยกันปกป้องนายของตนสุดฤทธิ์ตามคำสั่งของสิ่งศักดิ์ แต่แก้วบตีกับคำรุ้งพบบ่าวติดตามมาด้วยเป็นโขยง บ่าวทั้งสองคนถึงถูกเล่นงานไปด้วย

ฝ่ามือของบ่าวคนหนึ่งกำลังจะฟาดลงมาบนใบหน้าปานฤทัย ทว่ายังไม่ทันได้แตะโดนผิวหนังของหญิงสาว ร่างของบ่าวทั้งสองคนนั้นพลันลอยละลิว

ออกไปจนตกกระแทกพื้นด้านล่าง พร้อมกับเสียงตวาดกร้าวของสิงห์คำ

"หยุด!"

ทุกคน ณ ที่นั่นหันไปตามเสียงทันที คำร้องรีบเดินไปยืนข้างมารดา บ่าวไพร่พากันทรุดตัวลงหมอบกับพื้นด้วยความหวั่นเกรง มีเพียงปานฤทัยเท่านั้นที่ยังยืนอยู่ที่เดิมโดยมิมีส่วนใดบอบสลาย

สิงห์คำเบิกตากว้างพลางรีบเดินไปยืนเบื้องหน้าปานฤทัยหวังใช้ตัวเองบังเจ้าตัวให้พ้นจากสายตาผู้อื่น จากนั้นก็กระทำการที่สองแม่ลูกกับถึงอ้าปากค้ำตาแทบถลนออกมานอกเบ้า เมื่อเขาคว่าข้อมือของหล่อนขึ้นมามากว่า

"เอ็งเป็นอะไรหรือไม่" น้ำเสียงของเขาแม้จะดุตันแข็งกร้าวไปบ้าง หากแต่คนฟังก็รับรู้ได้ถึงความหวังเฝ้ายของผู้พูด

"ไม่เป็นไรเจ้าค่ะ ไม่ได้บาดเจ็บอะไร" ปานฤทัยเงยหน้าตอบ สิงห์คำมองหน้าหญิงสาวแล้วลอบพ่นลมหายใจเมื่อเห็นว่านัยน์ตาของอีกฝ่ายกลับมาเป็นสีน้ำตาลเข้มดังเดิมแล้ว มิใช่สีทองอร่ามเหมือนก่อนหน้า เขาจึงปล่อยมือ

ด้วยกลัวว่าผู้อื่นจักเห็นนัยน์ตาสีแปลกประหลาดของปานฤทัย สิงห์คำจึงต้องรีบเดินเข้ามาเอาตัวเองบังไว้ ทว่าพอมองใกล้ ๆ แล้วเห็นผิวนวลเป็นรอยแดงหลายรอย เขาจึงเผลอคว่าแขนของปานฤทัยขึ้นมาดู

"มีเรื่องอันใดกันแม่แก้วบดี"

น้ำเสียงทรงอำนาจของผู้เป็นใหญ่ที่สุดในเรือนคำดังขึ้น แก้วบดีหันไปมองตามเสียงแล้วขีดหน้าขึ้นเล็กน้อยพลางกล่าว

"น้องกับแม่คำรຶงนำสำหรับเที่ยงมาให้คุณพี่กับพ่อสิงห์คำ แต่กลับเจอนั่งบ่าวเลขนี้นั่งชูคออยู่บนเตียง น้องเรียกมันมาถามดี ๆ ว่ามันเป็นผู้ใด มันกลับโอ้หังวาจาสามหาวนัก น้องจึงให้บ่าวของน้องตบสั่งสอน"

ปานฤทัยที่ยืนอยู่หลังสิงห์คำเบี่ยงตัวออกมาเฉียงกลับอย่างไม่ยอมแพ้

"แบบนั้นเรียกว่าถามดี ๆ หรือ มาถึงก็ชี้หน้าด่าทอตวาดแว๊ด ๆ ใส่ หาว่าฉันเป็นบ่าวบำเรอของคุณลุงกับคุณพระ พอฉันไม่ตอบก็ให้บ่าวมารุมฉันเนี่ยนะ

ฉันยังไม่ทันทำอะไรให้สักหน่อย"

เธอพูดจบพลันรู้สึกได้ว่าข้อมือถูกแตะเบา ๆ จากคนที่ยืนอยู่ข้างกายราวกับจะปรามไม่ให้เธอเถียง ปานฤทัยจึงหันไปมองคอนเขาเล็กน้อย

การกระทำสนิทสนมใกล้ชิดของคนทั้งคู่ผู้นั้นอยู่ในสายตาของแก้วบตีและคำรุ้งทั้งหมด สองแม่ลูกได้แต่หันมองหน้ากัน โดยเฉพาะคำรุ้งนั้นกำมือแน่นด้วยความคับข้องใจ

"แม่ฤทัยมิใช่บ่าว ต่อให้เป็นบ่าวเอ็งก็สมควรส่งลงโทษคนในเรือนข้า คนของข้าหากทำผิดข้าจักลงโทษเอง มิต้องให้เอ็งมาสอด" อินตายุ่นเอามือไพล่หลัง สีหน้านิ่งเฉย หากแต่แววตาบ่งบอกความมิพอใจอย่างเห็นได้ชัด

"ถ้าคุณพี่มิพอใจน้องต้องขอภัยด้วยเจ้าค่ะ" แก้วบตียกมือไหว้อินตาค่อนถามว่า

"ถ้ามิใช่บ่าวแล้วเหตุใดจึงใส่ชุดของพวกบ่าวไพร่เล่าเจ้าคะ น้องนึกว่ามันเป็น..." ไม่ต้องรอให้แก้วบตีพูดจบ อินตาก็พูดเสียเอง

"แม่ฤทัยเป็นญาติเข้ามาจากเชียงใหม่เมื่อก่อน แม่ฤทัย ผู้นี้แก้วบตี เป็นน้ำของสิ่งห่า นั้นคำรุ้ง ลูกสาวแม่แก้วบตี"

ปานฤทัยไหว้แก้วบตีอย่างเสียไม่ได้ แต่กับคำรุ้งนั้นเธอไม่ไหว้เพราะเห็นว่าอายุใกล้ ๆ กัน

"จะพักที่เฮือนคำหรือเจ้าคะ น้องว่ามีเหมาะกระมัง ถ้าอย่างไรให้แม่ฤทัยไปพักที่เรือนน้อง..." ยังพูดไม่จบแก้วบตีก็โดนขัดอีกครั้ง

"มิต้องลำบากเอ็งดอก ข้าจักให้แม่ฤทัยพักที่นี่"

อินตาดูเดินขึ้นมาบนชานเรือนแล้วนั่งบนสาด ปานฤทัยจึงทรุดตัวลงนั่งหันที่โดยไม่ต้องให้สิ่งห่าบอก เขาเดินไปนั่งใกล้กับบิดาฝั่งเดียวกับปานฤทัย ส่วนสองแม่ลูกนั่งฝั่งตรงข้าม

คำรุ้งมองปานฤทัยด้วยสายตาริษยาที่ได้นั่งใกล้ชายที่ตนพึงใจ ทั้งยังมี การแตะเนื้อต้องตัวกันราวกับเป็นคู่หมั้นคู่หมาย แต่เมื่อเห็นสายสร้อยลงยาบน

ข้อมือขวาของสิงห์คำ จึงพอคลายใจว่าเขายังมิได้มอบให้สตรีคนใดเพื่อหมั้นหมาย หากแต่หล่อนมิรู้ว่าวันใดสร้อยเส้นนั้นจักไปอยู่บนข้อมือของผู้คนอื่น ยิ่งคิดก็ยิ่งร้อนรุ่มราวกับมีไฟสมทรวงกระนั้น

"แต่น้องว่ามิควร พ่อสิงห์คำเป็นผู้ชาย แม่ฤทัยเป็นสตรี จักให้อยู่ร่วมเรือนกันได้เยี่ยงไร พ่อสิงห์คำเห็นด้วยกับน้ำหรือไม่ ีควรปลุกเรือนแยกให้แม่ฤทัยไปอยู่ลำพังยังเป็นการดีเสียกว่า"

แก้วบดียังมิยอมรามือเรื่องแยกปานฤทัยให้ออกห่างจากสิงห์คำ ด้วยเพราะวาดหวังให้คำรุ่งได้แต่งงานกับญาติผู้พี่คนนี้ เือนคำมีเจ้านายแค่สองคนคือพระยาอินตากับคุณพระสิงห์คำ พระยาอินตา ผู้เป็นพี่เขยนั้นมีบุตรชายแค่ผู้เดียว หากคำรุ่งได้แต่งให้สิงห์คำย่อมต้องได้เป็นนายแห่งเฮือนคำในภายภาคหน้าเป็นแน่

"ในกาลหน้ากระผมจักจัดการเรื่องนี้เองขอรับ" สิงห์คำเอ่ยพลางลอบมองปานฤทัย เห็นเจ้าตัวขมวดคิ้วมุ่นใส่ตนเขาจึงถอนสายตากลั้มมา

มีมีผู้ใดล่วงรู้ว่าสิงห์คำหาความเยี่ยงไรนอกจากเจ้าตัว แต่สองแม่ลูกนั้นนั่งกระหึ่มยิ้มย่องด้วยเพราะนึกว่าเขาหมายถึงจักปลุกเรือนให้ปานฤทัยแยกไปอยู่เพียงลำพัง

ขณะนั้นมีบ่าวคนหนึ่งเข้ามากระซิบอะไรบางอย่างใกล้หูแก้วบดี เมื่อพูดจบจึงถอยกลับไป แก้วบดีหันไปเอ่ยกับสิงห์คำว่า

"พ่อสิงห์คำ ครานี้พ่อลงโทษบ่าวของน้ำรุนแรงนัก อีบบอนอีตองยังมีพื้นสติจนบัดนี้เลยหนาพ่อ"

หัวคิ้วของสิงห์คำขมวดเล็กน้อยพลางหันไปมองปานฤทัย เห็นอีกฝ่ายก้มหน้านั่งมิปากมิจา จึงเอ่ยขึ้นว่า

"หากกระผมลงมือหนักไป ต้องขออภัยคุณน้ำด้วยขอรับ แต่บ่าวของคุณน้ำช่างเหิมเกริมนัก ถึงกับกล้าทำร้ายคนในเฮือนคำ คุณน้ำรู้ดีมิใช่หรือขอรับว่า บ่าวจักทำร้ายผู้เป็นนายมิได้ ในเฮือนคำนั้นหากบ่าวคนใดทำร้ายนายมีความผิด

โทษตายสถานเดียว แลหากบ่าวคนใดปกป้องนายมิได้ ตายสถานเดียวเช่นกัน!"

เขาพูดจบปานฤทัยหันไปมองฮ่อมกับฝ้ายทันที เห็นทั้งสองคนหมอบจนหน้าแทบแนบกับพื้น หากแต่ไหล่นั้นสั่นสะท้านอย่างเห็นได้ชัด หญิงสาวลอบใช้มือดึงชายเสื้อของเขาเบา ๆ พอเขาหันมามองเธอจึงรีบใช้สายตาออกอ่อนอย่างที่ตนถนัดเวลาใช้อ่อนมารดาทันที

สิงห์คำเล็กคิ้วขึ้นเล็กน้อย ปานฤทัยจึงบ้วนน้ำไปที่ฮ่อมกับฝ้ายเขาจึงเข้าใจความหมายที่หญิงสาวต้องการสื่อ ปานฤทัยกะพริบตาปริบ ๆ ใส่เขาสองสามครั้ง มุมปากชายหนุ่มยกขึ้นเพียงนิดคล้ายรอยยิ้มก่อนจะกลับไปเป็นหน้าเรียบเฉยดังเดิม

"บ่าวมันทำตามคำน้ำ จักไปโทษมันมิได้ดอก นารีหวังดี เห็นอีบ่าวมิอยู่ที่ทางของตัวจึงสั่งสอนให้" แก้วบตีมองปานฤทัยด้วยสายตาจางเกลียดจางซัง เมื่อครู่เห็นแววตาเอื้อเอ็นดูที่สิงห์คำมิให้สตรีแปลกหน้าผู้นี้ พลันคิดว่าหากปล่อยไว้คงมิได้การ

"แต่ที่นี่คือเฮือนคำ มิใช่เฮือนฟ้าของเอ็งนะแม่แก้วบตี เอาเถิด หยุดเท่านี้ ให้บ่าวยกส้ารับขึ้นมาเสีย" อินตาหันไปมองบ่าวคนหนึ่งที่นั่งรอเรียกใช้

"แต่คุณแม่เตรียมส้ารับมาแค่สี่คนเจ้าคะ แม่ฤทัยคงไม่..." คำร้องมองคนนอกอย่างปานฤทัย แล้วมองเลยไปที่สิงห์คำด้วยแววตาอ่อนเชื่อง

"แม่ฤทัยกับข้าจักกินส้ารับของเฮือนคำ คุณพ่อเล่าขอรับ" สิงห์คำหันไปถามบิดาโดยมิสนใจสีหน้าที่แสดงความมิพึงใจของสองแม่ลูก

"พ่อกินได้หมดนั่นละ" อินตาตอบเพื่อตัดปัญหา เพราะอยากไล่สองแม่ลูกให้กลับไว ๆ

หลังจากกินเสร็จ แก้วบตีกับคำรุ้งจึงลากลับไป ปานฤทัยรีบหันไปหาสิงห์คำ ยื่นมือไปกระตุกเสื้อเขาพลาบเอ่ยขอร้องอย่างออกอ้อนเพราะกลัวว่า เขาจะสั่งลงโทษฮ่อมกับฝ้าย

"คุณพระเจ้าขา คุณพระจะลงโทษฮ่อมกับฝ้ายหรือเจ้าคะ อย่าเลยนะ

ขอร้องละ สองคนนั้นพยายามช่วยฉันแล้วแต่พวกของฝ่ายโน้นมีเยอะกว่า น้ำน้อยยอมแพ้ไฟยังงี้ก็สู้ไม่ได้อยู่ดี คุณพระอย่าสั่งลงโทษเลยนะ...น้ำ...นะ นะคะ คุณพระ คุณลุงเจ้าขา หนูกราบละเจ้าคะ อย่างลงโทษสองคนนั้นเลยนะเจ้าคะ"

อินตาหัวเราะ ลุกขึ้นยืนพลางพูดว่า "ให้พ่อสิงห์คำตัดสินเองเถิด"

เอ่ยจบจึงเดินลงเรือนไป ปานฤทัยหันมาจะพริบตาพริบ ๆ ใส่ชายหนุ่มที่นั่งข้างกัน

สิงห์คำก้มมองชายเสื้อของตนที่ถูกอีกฝ่ายกระตุกเบา ๆ ไม่หยุด เขามองเลยขึ้นไปยังเรือวแซนสลักเสลาผ่านป่า ลำคอจนกระทั่งไปหยุดที่ใบหน้าพริ้มเพรา ซึ่งเวลานี้กำลังทำหน้าที่ออกอดอันได้นำเอ็นดู

"ข้าจักไปราชการแล้ว กลับมาค่อยว่ากัน เอ็งปล่อยมือเถิด" เขาพูดเสียงอ่อน ปานฤทัยจึงยอมปล่อยมือจากชายเสื้อของเขา

เมื่อสองพ่อลูกลงเรือนไปแล้ว แบงกับม้วยเดินขึ้นเรือนมาพร้อมกับห่อผ้าหลายห่อ ปานฤทัยเบิกตากว้างเพราะไม่คิดว่าจะเยอะแยะมากมายขนาดนี้

"โอ้โห! ทำไมเยอะขนาดนี้ล่ะ"

"คุณพระให้อัฐไปมากนักเจ้าคะ แม่หญิงดุสิตเจ้าคะ งามทั้งนั้น"

แแบงยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ บ่าวอีกสามคนที่นั่งอยู่พลอยยิ้มตามไปด้วยเพราะผ้าไหมแพรพรรณสวย ๆ แลเครื่องหอมเหล่านี้ มักมีแต่เจ้านายแลคนในวังเท่านั้นจึงจักได้ใช้ ชาวบ้านแลบ่าวไพร่อย่างพวกตนคงมิสามารถครอบครองเนื่องจากราคาสูง

"คุณพระนี่ก็สายเป้ยเหมือนกันนะเนี่ย นิสัยป่าแบบนี้อ้ายชอบนักละ"

ปานฤทัยหัวเราะคิกคัก แต่บ่าวทั้งสี่คนกลับมองหน้าแม่หญิงอย่างงุนงง หญิงสาวจึงต้องเอ่ยชมเจ้าของบ้านให้บ่าวฟังสักหน่อย

"ข้าหมายถึงคุณพระใจดีนัก น่ารักขนาด"

ฮอมริบใช้นิ้วชี้แนบปากตัวเองแล้วพูดเบา ๆ ว่า

"แม่หญิงเจ้าขา จักพูดเยี่ยงนี้ให้ผู้อื่นฟังมิได้นะเจ้าคะ"

"พูดแบบไหน ก็แค่ชมว่าคุณพระใจดี เป็นคนน่ารัก" เธอไม่เข้าใจ ชมก็ไม่ได้หรือ

"จักบอกรักผู้ชายโต้ง ๆ มิได้เจ้าคะ หากผู้อื่นมาได้ยินเข้าจักมิงาม พูดกับพวกบ่าวสี่คนมิเป็นไรดอก แต่ห้ามไปพูดข้างนอกหน้าเจ้าคะ" ม้วยพูดไปยิ้มไป ส่วนคนฟังอย่างปานฤทัยนั้นได้แต่นั่งอึ้ง

เธอชมเขาน่ารัก ไม่ได้พูดว่ารักเขาสักหน่อย แม้พวกนี้ซึ่งกันแก่่งจริง!

ระหว่างรอสองพ่อลูกกลับจากราชการ ปานฤทัยจึงถามหอมกับฝ่ายเรื่องธรรมเนียมต่าง ๆ ของที่นี่ ส่วนแบ่งกับม้วยนั้นนำผ้าที่ซื้อามาไปซัก

"แม่หญิงใครรู้เรื่องใดบ้างเจ้าคะ" ฝ่ายกระวีกระวาดนำไปศาลมาบอก คลายร้อนให้

"ก็อย่างเช่น...ธรรมเนียมชายหญิงก็แล้วกัน" เธอไม่รู้่ว่าตัวเองปล่อยใจทำอะไรไปบ้าง และดูเหมือนผู้ที่รับเคราะห์จากความไม่รู้ของเธอมากที่สุดก็คือสิ่งห่า

"ธรรมเนียมชายหญิงมีมีอันใดมากดอกเจ้าคะ แค่มิให้ถูกเนื้อต้องตัวกันเว้นแต่เป็นการช่วยชีวิต เมื่อมีงานบุญ ชายหญิงพูดจาเกี่ยวพากันได้แต่มิให้โดนตัว จับมือ จับแขน โอบไหล่ กอด เหล่านี้ทำมิได้เลยเจ้าคะ"

ปานฤทัยคิดตามคำพูดของฝ่าย สองอย่างแรกนั้นเธอกับสิ่งห่าเคยทำกันแล้ว โอบไหล่ยังไม่เคยแต่ข้ามขึ้นไปอ้อมเลยต่างหาก ส่วนกอดนั้นเป็นผลที่ตามมาจากการอ้อม และเธอยังเป็นฝ่ายกอดคอเขาเองด้วย

"แล้วถ้ามีคนเผลอทำไปแล้วละ" แม้จะพอเดาคำตอบได้อยู่แล้ว แต่ก็ยังอยากรู้เพื่อความแน่ชัด

"ย่อมต้องหมั้นหมายผูกข้อมือกันเจ้าคะ" หอมเป็นฝ่ายตอบ ปานฤทัยถึงกับทำตาโต

"โห ร้ายแรงขนาดนั้นเลย"

ฝ้ายยิ้มเอียงอายพลางปิดมือไปมา "ร้ายแรงอันใดเล่าเจ้าคะ เรื่องมงคลดอกเจ้าคะ"

"แล้วถ้าต่างคนต่างมีแฟน เอ๊ย มีคนรักอยู่แล้วละ จะทำยังไง"

"เยี่ยงนี้ผู้ใหญ่อายุต้องคุยกันเจ้าคะ มิใช่ว่าต้องแต่งงานรำไป" ฝ้ายตอบ ฮอมจิ้งพุดขึ้นบ้าง

"แม่หญิงเรือนอื่น หากจักออกจากเรือนไปที่ใดจึงต้องพาบ่าวไพร่ไปหลายคนอย่างไรเล่าเจ้าคะ จักได้ช่วยกัน"

"อ้อ เข้าใจละ" มิน่า ญาติจอมกร่างที่มาเยือนวันนี้ถึงได้พาบ่าวไพร่มาเป็นโขยง

ปานฤทัยนั่งสັกพັกก็เริ่มเบื่อเพราะไม่มีอะไรทำ อินเทอร์เน็ตไม่มีให้เล่น หนังสือไม่มีให้อ่าน ขอไม่มีให้สี ดังนั้นเธอจึงคิดว่าเข้าไปนอนเล่นในห้องส่วนตัว แล้วดูรูปที่เคยถ่ายไว้ในโทรศัพท์น่าจะดี

"ข้ากลับห้องดีกว่า" พุดจบเธอก็ลุกขึ้น

"แม่หญิงจักไปนอนหรือเจ้าคะ" ฮอมทำท่าจะลุกขึ้นตาม

"ใช่ ไม่ต้องตามมาหรอก ถ้าคุณลุงกับคุณพระกลับมาแล้วค่อยไปตามข้าละกัน" ปานฤทัยค่อย ๆ เดินไปทางห้องของตัวเอง เมื่อเข้ามาในห้องจึงปิดประตู เดินไปนั่งบนเตียง หยิบกระเป๋าสะพายของตนที่วางไว้ใต้โต๊ะหัวเตียงแล้วหยิบโทรศัพท์ออกมาเปิดเครื่อง

"บ้าจริง แบตเหลือแค่ห้าสิบเปอร์เซ็นต์เอง"

หญิงสาวนั่งดูภาพที่ตนเคยถ่ายกับมารดา พี่สาว และเพื่อนสนิทอีกหลายคน แต่ละภาพบอกเล่าเรื่องราวในช่วงนั้นได้ทุกอย่างราวกับไม่ได้ลบเลือนไปไหน เหตุการณ์ทุกเหตุการณ์เธอยังคงจดจำได้เป็นอย่างดี

อย่างภาพที่เธอสวมชุดม่อฮ่อมตัวเป็ยกชุ่มโชกอยู่หน้าคูเมืองในวันสงกรานต์ วันนั้นเป็นวันที่ทั้งเหนื่อยและสนุก เพราะเธอกับพี่สาวไปขายข้าวไข่เจียวให้กับบรรดานักท่องเที่ยวที่มาเล่นน้ำกัน ได้เงินมาหลายพันบาทเลย

ทีเดียว

ถ้าเธอยังอยู่ที่นี้ต่อไป ต้องมีสักวันที่แบตเตอรี่ศพที่จะหมดลงแน่ เมื่อถึงเวลานั้น ภาพและคลิปต่าง ๆ ที่เคยบันทึกเอาไว้ก็จะหายไปด้วย เธอคงทำอะไรไม่ได้นอกจากเก็บทุกอย่างเอาไว้ในความทรงจำ

จู่ ๆ น้ำหยดหนึ่งก็ตกลงมาบนโทรศัพท์ จึงทำให้ปานฤทัยเพิ่งรู้ว่าตอนนี้ตนร้องไห้จนน้ำตาอาบแก้มไปแล้ว

ครั้นพอเห็นแบตเตอรี่ที่เหลือแค่สี่สิบกว่าเปอร์เซ็นต์ ปานฤทัยจึงต้องปิดเครื่องเอาไว้อีกครั้งเพื่อประหยัดแบตให้มากที่สุด จากนั้นก็นอนเล่นอยู่บนเตียงจนกระทั่งผลอหลับไป

ปานฤทัยฝันเห็นผู้ชายคนเดิมอีกครั้ง แม้จะไม่เห็นหน้าเขาเพราะมีหมอกบัง แต่เธอมั่นใจว่าเป็นคนเดียวกันกับฝันครั้งที่แล้ว และเช่นเคย เธอไม่มีความรู้สึกเกรงกลัวเขาอย่างที่ควรจะเป็น

เขาเดินเข้ามาใกล้ ยื่นมือมาตรงลำคอของเธอ เธออยากเบี่ยงตัวหลบแต่ทำไม่ได้ รู้สึกว่าร่างกายแข็งทื่อไปหมด จิตใต้สำนึกบอกว่าเขาไม่คิดทำร้าย แต่สัญชาตญาณในการระวังภัยจึงทำให้อดหวาดหวั่นไม่ได้

ผู้ชายคนนี้ได้บีบคอเธออย่างที่นี่กแล้ว แต่เขากลับจับตะกรุดที่ห้อยคอเธออยู่ครู่หนึ่งแล้วปล่อยไว้ตามเดิม

"อยู่ที่นี้ไปก่อนหนา สักวันพี่จักมารับเอ็งไปอยู่ด้วย"

"ไปอยู่ที่ไหน อยู่ที่นี่ตลอดไม่ได้หรือ" สำหรับเธอแล้วการอาศัยอยู่ที่นี้ก็ค่อนข้างสุขสบาย คุณลูกก็ใจดี สิ่งหาค่าก็ดูแลเธอได้ในระดับหนึ่ง

"ที่นี่มีไข้เรือนของเอ็ง แต่เอ็งพึ่งพาท่านพระยากับอ้ายสิงห์ค่าได้ เอ็งจงจำไว้ หากมีเรื่องเป็นตาย จงอย่าใช้พลังเป็นอันขาด"

ได้ยินเขาพูดอย่างนั้นเธอก็เบิกตากว้างด้วยความตกใจ เพราะนอกจากมารดากับพี่สาวแล้ว ไม่มีใครรู้เรื่องพลังจิตของเธอเลยสักคน...แต่สิ่งหาค่านั้นเธอไม่แน่ใจว่าเขารู้ด้วยหรือเปล่า

"คุณรู้ได้ยังไงว่าฉันมีพลังจิต"

เขาไม่ตอบ แต่กลับเดินถอยหลังไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งในที่สุดก็หายลับไปท่ามกลางหมอกที่ลางหนาจัดขึ้นทุกที

ปานฤทัยสะดุ้งตื่น หลิงสาวรีบลุกขึ้นนั่ง มองออกไปนอกหน้าต่างเห็นฟ้ายังสว่างอยู่จึงตัวตลึงจากเตียงแล้วเดินออกจากห้อง เธอเดินไปที่ฮ้านน้ำ³ เพื่อหาน้ำดื่มกลั้วคอ จากนั้นเดินกลับมาที่ชานเรือน นั่งเอนกายบนหมอนสามเหลี่ยมเพื่อรอเจ้าของบ้านกลับจากราชการ ขณะนั่งรอก็นึกถึงความฝันเมื่อครู่ไปด้วย

ผู้ชายคนนั้นเป็นใครกัน เขารู้ได้อย่างไรว่าเธอมีพลังจิต หรือเขาจะเป็นคนในจินตนาการที่เธอสร้างขึ้นมาเองเพราะคิดถึงบ้านมากเกินไป

"ไม่ใช่ เราฝันถึงเขาก่อนจะมาที่นี่อีกนี่นา"

แล้วเขาเป็นใครกัน...ถ้าเธอเล่าเรื่องแบบนี้ให้พี่สาวอย่างปานชีวาฟัง อีกฝ่ายจะต้องบอกว่าผู้ชายคนนั้นคือเนื้อคู่ของเธอแน่นอน

เวลานั้นเอง ก่องเดินขึ้นเรือนมาแล้วนั่งอยู่ตรงด้านล่างของเตียง เอ่ยว่า

"แม่หญิงขอรับ คุณพระให้กระผมมาแจ้งว่าเย็นนี้จักมีกลับมากินข้าวที่เรือน ในคุ่มเจ้าหลวงมีเลี้ยงขันโตก นำจักกลับตอนพลบค่ำ ให้แม่หญิงมีต้องรอขอรับ"

"อ้าว งั้นข้าก็ต้องกินคนเดียวนะสิ นึกว่าจะได้กินด้วยกันเสียอีก"

พูดออกไปแล้วก็อดหน้าร้อนผ่าวไม่ได้ เธอพูดราวกับว่าตนกับสิงห์คำเป็นสามีภรรยากันอย่างไรรายางนั้น หน้าข้าเจ้าก่องนี่ก็ดินพูดแต่ชื่อคุณพระคนเดียว ไม่พูดถึงคุณลุงด้วย เวลาฟังแล้วรู้สึกจ๊กจี้หัวใจอย่างบอกไม่ถูก เพราะเหมือนสามีให้คนมาบอกภรรยาว่าไม่ต้องรอกินข้าว

"แม่หญิงจ๊กให้ป่วยยกสำหรับมาเลยไหมขอรับ"

³ ฮ้านน้ำ หรือร้านน้ำ คือ หิ้งหรือชั้นสำหรับวางหม้อน้ำดื่ม มีที่แขวนกระบวยหิงน้ำซึ่งใช้ตักน้ำดื่ม กระบวยมักทำจากกะลามะพร้าว ดำจับเป็นไม้สัก

"อืม ยกมาเลยเถอะ หิวแล้ว"

ปานฤทัยนั่งกินข้าวเย็นไปเงียบ ๆ คนเดียวโดยมีหอมกับผ้านั่งรอให้เรียกใช้ ใจอยากชวนสองคนนี้มากินด้วยกัน แต่เพราะรู้ว่าที่นี่เคร่งครัดเรื่องนายกับบ่าวมาก จึงไม่อยากจะหาเรื่องให้ทั้งสองคนต้องถูกทำโทษ

หลังจากกินเสร็จ ปานฤทัยหยิบผ้านั่งเพื่อไปอาบน้ำ เธอรู้สึกครั้นเนื้อครั้นตัวแปลก ๆ ราวกับจะเป็นไข้ ทั้งยังรู้สึกอ่อนเพลียจนไม่มีอารมณ์จะมานั่งเล่นอยู่ที่ชานเรือนเหมือนเมื่อก่อน ดังนั้นหลังจากอาบน้ำผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าเสร็จเรียบร้อย หญิงสาวจึงเข้าห้องของตัวเองทันที

ขณะกำลังจะเคลิ้มหลับ ปานฤทัยได้ยินเสียงข้างห้องปิดประตู หญิงสาวรีบลุกขึ้นเดินไปทุดตวนั่งซิดมณังที่เดิมแล้วเคาะเบา ๆ สามที วันนี้ไม่ต้องรอนานเหมือนเมื่อก่อน เพราะแค่เธอเคาะไปสิ่งห้คำก็รีบตอบกลับมา

"ว่าอะไร"

"คุณพระเพ็งกลับหรือเจ้าคะ"

"อืม เอ็งยังมีนอนดอกรึ"

"ก็กำลังจะหลับเจ้าคะ แต่ได้ยินเสียงห้องคุณพระ ก็เลยมากุ้ยด้วยก่อน"

"ข้าทำเสียงดังให้เอ็งตื่นรึ"

"ไม่ใช่ค่ะ ฉันยังไม่หลับสักหน่อย คุณพระเจ้าคะ วันที่ที่คุณน้าคนนั้นเขาบอกให้ปลุกเรือนแยกฉันให้ไปอยู่คนเดียววันนั้นนะ คุณพระจะทำจริงหรือเจ้าคะ"

"ใครบอกเอ็งว่าข้าจกปลุกเรือนแยกให้เอ็งอยู่"

"ก็คุณพระบอกว่าจัดการเรื่องนี้เอง" เขาเงียบไปครู่หนึ่ง ก่อนพูดเสียงแผ่วว่า

"ข้ามิได้หมายความว่าเรื่องปลุกเรือนแยก เอ็งมิต้องกังวลไป"

"แล้วไป ฉันทึกว่าคุณพระจะให้ฉันไปอยู่คนเดียวเสียอีก ฉันทึงกลัวผียอยู่"

"ข้าบอกแล้วว่าอย่างไรว่าอยู่ที่นี้ มิต้องกลัวผีสง่างหน้าไหนทั้งนั้น"

เธอแบ่หน้าใส่เขาข้ามผนัง คนมันกลัวนี่นา ต่อให้เขาพูดแบบนี้เธอก็ยัง

กลัวอยู่ดี

พลันนั้นเธอนึกเรื่องความฝันขึ้นมาได้ ในเมื่อเขาเป็นคนใช้อาคม จึงอยากจะลองถามความเห็นจากเขาดู

"จริงสิคุณพระ เมื่อตอนบ่ายฉันเผลอหลับไปแล้วฝันถึงผู้ชายคนหนึ่งละ เขาแต่งตัวและมีรอยสักเหมือนคุณพระเลย แต่ฉันไม่เห็นหน้าเขาหรอกนะ เพราะมันมีหมอกขาว ๆ บังเอาไว้ เขาใส่เสื้อก็สีแดงเหมือนพวกเสื้อลงอาคม เขาบอกด้วยว่าให้ฉันอยู่ที่นี้ไปก่อน แล้ววันหน้าเขาจะพาฉันไปอยู่ด้วย คุณพระ คิดว่าเขาเป็นใคร ดูเหมือนเขาจะรู้จักฉันนะ"

"เอ็งว่ากระไรหนา มันจักพาเอ็งไปอยู่ด้วยกระนั้นรี"

"ใช่เจ้าค่ะ" ปานฤทัยลอบกลอกตา เธอพูดตั้งหลายประโยค แต่สิ่งหาคำกลับจับใจความได้แค่ประโยคเดียว!

บทที่ 6

ยาสั่ง

"เอ็งมิเคยเห็นหน้ามันรี" สิงห์คำถามเสียงเข้ม

"ไม่เคยเจ้าค่ะ ถ้าเคยเห็นฉันจะมาถามคุณพระทำไม อ๊ะ!"

จู่ ๆ ปานฤทัยรู้สึกร้อนผ่าวไปทั้งช่องท้องราวกับมีไฟแผดเผาอยู่ในนั้น และไฟที่วาก็เริ่มลามขึ้นมาจนถึงไหปลาร้า แต่ดูเหมือนมันจะผ่านลำคอไปไม่ได้ จึงพุ่งกลับลงไปท้องแล้วแผ่ขยายไปตามขาทั้งสองข้าง ทำให้ตอนนี้หญิงสาวรู้สึกราวกับว่าตนกำลังตกลงไปในบ่อน้ำเดือดอย่างไรรายหนึ่ง

"โอ๊ย! ร้อน...ช่วยด้วย...คุณพระ...กรี๊ด!" ปานฤทัยลงไปนอนเกลือกกลิ้งกับพื้นด้วยความเจ็บปวดทรมาน ไม่รับรู้เลยว่าเวลานี้สิงห์คำได้ฟังประตูเข้ามาในห้องแล้วรีบประคองเธอไว้ด้วยสีหน้าตื่นตระหนก

"แม่ฤทัย! เอ็งเป็นอะไร เหตุใดจึงตัวร้อนเยี่ยงนี้"

เขาแทบจับตัวปานฤทัยมิได้ ร่างกายของเจ้าหล่อนร้อนราวกับเหล็กนาบไฟจนเขาต้องคว่ำผ้าห่มมาคลุมร่างปานฤทัยไว้จึงจักประคองขึ้นมาได้

"ไม่รู้...อยู่ดี ๆ มันก็ร้อนไปหมดเลยคุณพระ...กรี๊ด!"

ปานฤทัยกรี๊ดร้องขึ้นมาอีก ดูเหมือนทุกครั้งที่เราพูดคำว่า *คุณพระ* ความร้อนในกายจะยิ่งทวีคูณ

"เกิดอันใดขึ้นพ่อสิงห์คำ" อินตายืนถามอยู่หน้าห้องโดยมีก้องนั่งกับพื้นยื่นหน้าเข้ามาดูด้วยเช่นกัน

"มีรู้ออร์รับคุณพ่อ จู่ ๆ แม่ฤทัยก็ตัวร้อนเหมือนไฟ นอนดิ้นไปมาขอรับ กระผมคิดว่าน่าจักโดนของ"

สิงห์คำเอามืออังหน้าผากปานฤทัยด้วยความสึมตัว เขาให้เจ้าหล่อนเอนร่างพิงอกเขาโดยมีผ้าห่มคลุมตัวเอาไว้

"พาไปห้องพระ!" อินตามีสีหน้าเครียดซึ่ง ก่อนจะเดินไปยังห้องพระที่ว่า

ซึ่งต้องเดินผ่านชานเรือนไปอีกฝั่ง

ห้องพระเป็นห้องสี่เหลี่ยมจัตุรัสขนาดไม่กว้างมาก ในนั้นมีชั้นวางไม้สักเป็นชั้นบันได ชั้นบนสุดวางรูปหล่อสัมฤทธิ์ของพระพุทธรูปสีทองอร่ามองค์หนึ่ง ชั้นถัด ๆ มามีบรรดาเครื่องรางของขลัง คัมภีร์โบราณ เครื่องบายศรี พุ่มสายสิญจน์ ด้านหน้ามีกระถางธูปเทียน แลอ่างน้ำมนต์ซึ่งมีฝาไม้ปิดอยู่ด้านบนวางเอาไว้

สิงห์คำอุ่มปานฤทัยเข้าไปในห้องพระแล้ววางลงกับพื้นอย่างเบามือ เพราะกลัวอีกฝ่ายเจ็บ แม้ว่าตอนนี้เจ้าหล่อนจักทรมาณจนสลบไปแล้วก็ตาม

"ไอ้ก่อง มึงไปบอกบ่าวไพร่ว่าห้ามไอ้คนใดแพร่งพรายเรื่องแม่หญิงออกไปเป็นอันขาด แลมิให้ผู้ใดมาแอบดูด้วย" สิงห์คำหันไปกำชับบ่าวคนสนิท ก่องรับคำแล้วรีบวิ่งลงเรือนไปทันใด

เมื่อสิงห์คำคลี่ผ้าห่มออกจากตัวปานฤทัย เขาต้องเบิกตากว้างด้วยความตกใจ เพราะผิวเนื้อตั้งแต่ไหล่ปลาร้าลงไปจนถึงฝ่าเท้าล้วนแดงกำราวกับเอาชาตมาทา

"กระผมต้องทำเยี่ยงไรบ้างขอรับคุณพ่อ"

สิงห์คำพูดอย่างร้อนรน การถอนของหรือถอนคุณไสยนั้นเขามิชำนาญ เพราะคุณไสยเป็นอวิชามนต์ดำ เป็นอาคมชั้นต่ำ เขาจึงมีคิดรำเรียนศึกษาศาสตร์แขนงนี้

"เอาสายสิญจน์ผูกข้อมือแม่ฤทัยโยงไว้ทั้งสองข้าง"

อินตาพูดพลางรื้อหาของบางอย่างในหีบไม้สักใบเล็ก เมื่อเจอแล้วจึงนำออกมาถือไว้ เป็นก้านไม้สีน้ำตาลเข้มขนาดเท่านิ้วโป้ง จากนั้นผานเป็นแว่นออกมาหนึ่งชิ้นยื่นให้บุตรชาย

"ใส่ไว้ในปากแม่ฤทัย เอาไว้ไต่ลื่น"

สิงห์คำบิบบกัมปานฤทัยแล้วพยายามนำแผ่นไม้วางไต่ลื่นของเจ้าหล่อน ช่วงขณะนั้นทั้งสองพ่อลูกต่างพากันรับรู้โดยสัญชาตญาณว่ากำลังมีบางสิ่งตรง

เข้ามาหา ครั้นพอหันไปมองด้านหลังพร้อมกันจึงเห็นเป็นชายหนุ่มคนหนึ่ง

"ให้กระผมจัดการดีกว่าขอรับท่านพระยา" ผู้ชายคนนั้นพูดขึ้นพร้อมกับเดินเข้ามาในห้องพระ

"มึงเป็นผู้ใดวะ"

สิ่งทีคำถามเสียงดู ตาลอบสังเกตคนตรงหน้าไปด้วย ผู้ชายคนนี้รูปร่างสูงใหญ่ลำสัน ผิวคร่ำแดด ใบหน้าคมคาย ดวงตาคมดู ลักษณะอย่างผู้มีอำนาจเกรงกลัว ทั้งยังโปกศิระชะด้วยผ้าสีดำ...เป็นชาวเชียงพิงค์กระนั้นรี

"พ่อเสือ เป็นลูกชายสหายพ่อเอง" อินตาเป็นฝ่ายตอบแทนผู้มาเยือน ซึ่งขณะนี้ได้นั่งขัดสมาธิข้างปานฤทัย หยิบของอย่างหนึ่งออกมาจากย่ามเก่าคร่ำคร่า เขาหยิบตุ๊กตาปั้นจากดินตัวหนึ่งออกมาวางไว้บนพื้น จากนั้นดึงเส้นผมของปานฤทัยเอามาพันไว้ที่ตุ๊กตาดวงนั้น

สิ่งทีคำจ้องทุกการกระทำตาแทบไม่กะพริบ แม้จักมีพอใจทีชายแปลกหน้ามาจับเส้นผมของปานฤทัย แต่จำต้องข่มใจไว้เพราะเวลานี้การช่วยชีวิตต้องมาก่อน

เสือจุดเทียนเล่มใหญ่ตั้งไว้ปลายเท้าของปานฤทัย จากนั้นจับมือทั้งสองข้างของเจ้าหล่อนมาวางทับกันไว้ที่ท้อง โดยเขาวางมือทาบลงไปด้วย เป็นเหตุให้สิ่งทีคำมีใครพอใจเท่าใดนัก

"เฮ้ย! มึงห้ามแตะต้องแม่หญิง" สิ่งทีคำตวาดกร้าว ถ้าเขาพกดาบติดตัวมาด้วยคงได้เอาดาบพาดคอชายแปลกหน้าผู้นี้แล้ว

"สิ่งทีคำ! ช่วยชีวิตแม่ฤทัยก่อนเถิด" อินตาเอ่ยเตือนบุตรชาย สิ่งทีคำจึงต้องข่มความโกรธเอาไว้ หากแต่สายตานั้นจ้องผู้ทำพิธีอย่างดุตัน

"แรงมือเถิดพ่อเสือ ประเดี๋ยวจักมีทันกาล" อินตาเอ่ยเร่ง เสือเหลือบมองคนหน้าบึ้ง ยิ้มให้อย่างเย้ยหยันเล็กน้อยก่อนเริ่มทำพิธีด้วยการนำตุ๊กตาดินปั้นวางไว้ปลายเท้า หยิบดลัษปุนแดงออกจากย่าม นั่งพิมพ์าปริกรรมคาถาโดยทีสายตาเอาแต่จับจ้องตุ๊กตาดวงนั้นแทบไม่กะพริบ

สิงห์คำเกือบหมดความอดทนเมื่อเห็นสายตาทำทนายของอีกฝ่ายยามมองหน้าเขาเมื่อครู่ แม่นจกัรู้สึกค้อนหน้าชาวเซียงฟิงค์ผู้นี้ราวกับเคยเจอที่ใดมาก่อน หากแต่นึกไม่ออก รู้แค่่าเพลานี้เขาไม่ถูกชะตากับอีกฝ่ายยิ่งนัก

เสือแต้มปุนแดงที่หัวไหล่ของปานฤทัยทั้งสองข้าง รอมีนานนักผิวเนื้อแดงกำบริเวณช่วงนั้นจึงจางลง เขาแต้มที่หลังมือของเจ้าหล่อนทั้งซ้ายแลขวารอจนผิวเนื้อช่วงท้องเปลี่ยนสีจึงย้ายลงไปแต้มที่ฝ่าเท้าทั้งสองข้าง หลังจากนั้นสิ่งที่มีคาดคิดพลันเกิดขึ้นเมื่อตุ๊กตาดินปั้นมีควันลอยขึ้นมา มีนานจึงถูกแทนที่ด้วยเปลวไฟเผาที่ตัวตุ๊กตาดินลูกโชน

“มันเล่นถึงตายเชียรวรีนี่” เสือขบกรามด้วยความโกรธเกรี้ยว

“แม่ฤทัยโดนสิ่งใดรีฟ้อเสือ” อินตาเห็นตุ๊กตาดินเผาจึงตกใจมีน้อย

“ยาสั่งขอรับ หากแม่หญิงมิได้ตะกรุคนี้ช่วยไว้ ปานนี้คงถูกเผาเยี่ยงตุ๊กตาดินแล้ว” เสือตอบพลางใช้ด้ามเทียนเขี่ยเศษขี้เถ้า

“ยาสั่งกระนั้นรี แต่แม่ฤทัยมิได้ออกนอกเขื่อนกำแพงที่ใดเลยหนา”

สิงห์คำขมวดคิ้วอย่างใช้ความคิด ตอนกลับถึงเรือนเขาเรียกว่าไพร่มาไต่ถามอย่างละเอียดแล้ว จึงรู้ว่าปานฤทัยมิได้ไปที่ใด อยู่แต่บนเรือน กินข้าวบนเรือน

“แต่ข้ามิรู้ดอกว่าสิ่งใดที่ทำให้ยาสั่งมีผล” เสือโกยขี้เถ้ากองนั้นขึ้นมาวางบนฝ่ามือพลางเอ่ยอีกว่า

“กระผมคิดว่าน่าจกัต้องเค้นถามพวกบ่าวเรือนท่านพระยาเสียหน่อย กระมังว่าเอาสิ่งใดให้แม่หญิงกิน”

เสือยิ้มเยาะ เดินออกจากห้องพระไปยืนตรงระเบียงเชื่อม ยกมือข้างที่กำขี้เถ้าไว้ใกล้ปากแล้วสวดคาถาพึมพำอยู่ครู่หนึ่ง เมื่อแบมือออกจึงใช้ปากเป่าขี้เถ้าจนลอยฟุ้งหายไป

สิงห์คำมองแผ่นหลังของชายแปลกหน้าที่มาช่วยปานฤทัยเอาไว้ พิธีเมื่อครู่นี้เขารู้ว่ามันคือการให้มนตร์ดำนั้นย้อนกลับไปหาผู้กระทำ แต่ที่เขาไม่เข้าใจ

คือเหตุใดคนผู้นี้จึงมาช่วยเหลือได้ทันเวลา อีกทั้งเมื่อเข้าซึ่เข้าออกไปแล้ว อีกฝ่ายจักต้องไปตามล่าผู้ที่ทำคุณไสยใส่ปานฤทัยอีกด้วย

“กระผมจักพาแม่ฤทัยกลับห้องก่อนนะขอรับ”

สิ่งห้คำนำผ้าห่มคลุมตัวปานฤทัยไว้ตามเดิมแล้วอุ้มไว้ในอ้อมแขน ครั้นพอหันหลังกลับมา จึงเจอเสื่อยืนมองตนตาขวางอยู่หน้าประตู

“เหตุใดจึงมิให้บ่าวหญิงมาพาแม่หญิงกลับห้อง หรือเฮือนคำมิมิ่บ่าวหญิงให้เรียกใช้ คุณพระจึงจักต้องมาอุ้มเสียเอง”

เสื่อมองสิ่งห้คำด้วยแววตาแข็งกร้าว เมื่อเลื่อนสายตาลงมองใบหน้าพริ้มเพราของแม่หญิงคนงาม แววดาจึงอ่อนลง

สิ่งห้คำมองเห็นสายตานั้นอย่างชัดเจน ความมีพื่อใจจึงทบทวีจนกลายเป็นความโกรธ

“มึงมิต้องยุ่ง” สิ่งห้คำจงใจรวนอย่างมียอมลตราวาสอก ก่อนเดินผ่านชานเรือนไปยังห้องนอนของปานฤทัย

อินตาถอนหายใจเฮือกใหญ่เมื่อเห็นความไม่ลงรอยกันของชายหนุ่มทั้งสอง เขาเดินออกจากห้องพระมายืนพูดกับเสื่ออย่างแผ่วเบา

“ยังมีรู้ว่าผู้ใดทำไซ่หรือไม่”

“ขอรับ แต่คงอีกมินานจักได้รู้ คุณลุงกับคุณพระเร่งหาคนใส่ยาในหมู่บ่าวให้ได้ก่อนดีกว่า หากยังจับตัวมิได้ แม่ฤทัยคงโดนของแรงขึ้นเรื่อย ๆ กระผมเองก็มีได้อยู่ที่นั่นตลอด” สีหน้าของเสื่อมีความกังวลมึนน้อย

“ได้ ลุงจักเร่งหาตัวไอ้ผู้นั้นมาลงโทษโดยไว เอ็งพักที่ใดรี คึ่นนี้พักเสื่อที่เฮือนคำดีหรือไม่”

คราแรกเสื่อคิดปฏิเสธ แต่เมื่อมองไปทางห้องนอนของปานฤทัยจึงพยักหน้า “ดียิ่งขอรับ คึ่นนี้น่าจักได้รู้ตัวคนบงการ”

ขณะเดียวกัน เมื่อสิ่งห้คำวางปานฤทัยลงบนเตียงแลห่มผ้าให้จนถึงคอแล้ว จึงเอามืออังหน้าผากเจ้าหล่อนอีกครา เห็นหัวคิวแลเปลือกตาขยับน้อยนิด

จึงเอ่ยปากเรียกเสียงแผ่ว

“แม่ฤทัย ได้ยินข้าหรือไม่วแม่ฤทัย”

ปานฤทัยเปิดเปลือกตาขึ้นอย่างเชื่องช้า เมื่อเห็นใบหน้าของชายหนุ่มที่ตนคุ้นเคยจึงเรียกเขาด้วยความเคยชิน

“คุณพระ อ๊ะ!” เธอรีบม้มปากแน่นเพราะกลัวว่าจะร้อนเหมือนลูกเผา เช่นก่อนหน้านี้

“เป็นอันใด เอ็งร้อนอีกรี” สิงห์คำถามอย่างร้อนรน แต่พอปานฤทัยไม่รู้สึกถึงความร้อนในกายแล้วจึงส่ายหน้าให้

“ไม่ร้อนแล้วเจ้าคะ เพียงแต่ก่อนหน้านี้ไม่รู้ทำไม เวลาฉันเรียกคุณพระทีไร มันจะร้อนเหมือนโดนไฟเผาทุกทีเลย”

“เอ็งมิเป็นอันใดแล้ว นอนเสีย ข้าจักให้นั่งหอมนั่งฝ้ายมานอนเฝ้า”

“รอหอมกับฝ้ายมาก่อนแล้วคุณพระค่อยไปได้ไหม ฉันไม่กล้าอยู่คนเดียว นะคุณพระ” เธอจงใจออกต้อนเขาเพราะรู้ว่าภายใต้สีหน้าเรียบเฉยของสิงห์คำนั้น แท้จริงแล้วเป็นคนขี้สงสารและใจอ่อน เขาก็คงเอ็นดูเธอเหมือนน้องสาวคนหนึ่งจึงไม่ค่อยเสียงแข็งใส่เหมือนตอนเจอกันวันแรก

ปานฤทัยรู้สึกเหมือนเห็นอะไรบางอย่างที่หน้าประตูจึงเบี่ยงหน้ามอง ครั้นพอเห็นชายแปลกหน้าสี่รชะโพกไว้ด้วยผ้าสีดำยื่นกอดดอกมอญจ้อมาทางตนกับสิงห์คำเหม็งจึงอดตกใจไม่ได้ รีบลุกขึ้นนั่งแล้วคว้าแขนของสิงห์คำมาจับไว้แน่น

“คุณพระ ใครก็ไม่รู้ยืนอยู่หน้าประตู!”

สิงห์คำหันไปมองโดยมิคิดปิดมือของปานฤทัยออกเหมือนครั้งแรก ๆ เขาขมวดคิ้วอย่างมีพอใจเมื่อเห็นแขกที่ตนไม่ชอบหน้ารุกกล้ามาถึงหน้าห้องนอน

“ถึงแม่ฤทัยจักเป็นผู้อาศัย แต่ควรแล้วหรือที่ คุณพระจักเดินเข้าออกห้องนอนของแม่หญิงเยี่ยงนี้” เสือชิงเอ่ยขึ้นก่อนที่สิงห์คำจักเอ่ยปาก

สิงห์คำทำท่าจักเอ่ยบ้างแต่สุดท้ายยอมปิดปากเงียบ ได้แต่หันไปจับมือ

ปานฤทัยออกจากแขนของตน มืออีกข้างวางบนศีรษะของหญิงสาวแล้วเอ่ยว่า

“คนผู้นี้เป็นผู้ที่มาช่วยเอ็งไว้เมื่อครู่ ข้าจักออกไปคุยด้วยเสียหน่อย เอ็งนอนเถิด มิมีอันใดต้องกลัวแล้ว...หลับเสีย”

จบคำของเขา เปลือกตาของปานฤทัยค่อย ๆ ปิดลง ร่างโงเงงจะล้มลงบนฟูก สิ่งที่คำจิ้งใช้มือซ่อนหลังแลศีรษะของแม่หญิงไว้เพื่อมิให้ลงแรงเกินไป เมื่อห่มผ้าให้ปานฤทัยแล้วจึงหันไปทางประตูแต่เสื่อมิได้ยืนอยู่ตรงนั้น

สิ่งที่คำเดินออกจากห้องของปานฤทัย จักปิดประตูให้พลันนึกได้ว่ามันพังไปด้วยน้ำมือของตนเสียแล้ว จึงต้องปล่อยไว้เช่นนั้น เขาเรียกว่าหญิงสองคนขึ้นมานอนเฝ้า วันพรุ่งค่อยซ่อมแลทำฝาปลับนาง⁴ไว้ให้ด้วย

เขาเดินออกมาที่เดินหรือชานเรือน ตั้งใจจักจัดการกับเสื่อที่บังอาจเดินเข้าไปถึงเรือนนอนทั้งที่ตนเป็นแขก แต่กลับมิเจอตัว มีเพียงบิดานั่งอยู่เพียงลำพังกับก่องที่นั่งอยู่พื้นเรือนเพื่อรอให้เรียกใช้

“ไอ้ผู้นั้นมันไปทีใดแล้วหรือขอรับคุณพ่อ”

“เห็นว่ารู้ตัวผู้ทำยาสั่งแล้ว พ่อเสื่อจึงรีบตามไป” อินตามองก่องที่นั่งหน้าเคียด ก่อเนอเอ่ยอีกว่า

“ไอ้ก่องมันแฉ่งว่าอีขุนบ่าวในครัว ผูกคอตายอยู่ที่ท้ายเฮือนใต้ต้นมะม่วง ศพยังอุ่นอยู่ คนใส่ยาสั่งให้แม่ฤทัยนำจักเป็นมันแน่แท้ แม่หล้าก็ถ่ายห้องตั้งแต่เที่ยงจึงมิได้มากุมสำหรับเย็น”

“แม่ฮุยเป็นเยี่ยงไรบ้างไอ้ก่อง” สิ่งทีคำถามถึงบ่าวอาวุโสอย่างเป็นทางการระหว่างนั้นฮอมกับฝ่ายเดินขึ้นเรือนมาพร้อมหมอนกับผ้าห่ม ทั้งสองคนเดินค้อมตัวลงต่ำผ่านชานเรือนไปทางห้องของปานฤทัย ก่องจึงตอบผู้เป็นนายว่า

“ดีขึ้นขอรับ อีซอนต้มยาให้กิน”

สิ่งทีคำพยักหน้า หันไปพูดกับบิดาว่า “แม่ฤทัยบอกกระผมเมื่อครู่ หาก

⁴ ฝาปลับนาง คือฝาด้านยาวของผนังด้านในของเรือนที่ยื่นเลยส่วนที่กั้นห้องนอนออกไป เป็นส่วนกำบังหญิงสาวขณะทำงานบนเรือน

พูดคำว่า*คุณพระ* เมื่อใด ร่างกายจ๊กร้อนเหมือนถูกเผา กระผมคิดว่านี่คงใช้คำสั่งของมันแน่ขอรับ เพราะแม่ฤทัยเรียกกระผมหลายคำอยู่”

เขาจำได้ว่าตอนคุยกันผ่านผนังห้อง ปานฤทัยเอ่ยเรียก*คุณพระ* อยู่หลายคำ ยาสั่งที่ปานฤทัยกินเข้าไปคงมีคำสั่งว่าหากเจ้าหล่อนพูดคำว่า*คุณพระ* เกินห้าคำหรือสิบคำ ไฟจ๊กแผดเผาร่างจนเหลือเพียงเถ้าถ่าน ผู้สั่งการช่างเหี้ยมโหดแลเจ้าเล่ห์นัก เพราะมิรู้ว่าปานฤทัยจ๊กพูดคำนี้ครบจำนวนคำสั่งเมื่อใด หากเป็นตอนที่เขากับบิดามืออยู่เรือน ปานนี้ปานฤทัยคงเหลือแค่ชื่อ

“เช่นนั้นกระผมคิดว่าคงหาคนทำได้มียากนะขอรับ เพราะผู้ที่สั่งแบบนี้ น่าจ๊กเป็นแม่หญิงที่พึงใจ*คุณพระ*” ก้องสอดปากขึ้นมาทันที สิ่งคำหันไปมองอย่างคาดโทษ อินตากลั้วพยักหน้าอย่างเห็นด้วย

“อาจเป็นไปได้ แต่เรื่องแม่ฤทัยมาอยู่ที่เฮือนคำ ยังมีมิผู้ใดรู้นอกจากแม่แก้วดีกับคำรุ่ง”

“แต่ยาสั่งใช้เวลาทำนานนัก คุณน้ากับคำรุ่งเพิ่งรู้ว่าแม่ฤทัยมาอยู่ที่นี้เมื่อตอนที่เที่ยงวัน หากกลับเรือนไปแล้วให้หมอผีทำยาสั่งนำมาให้แม่หญิงกินตอนเย็น มันมีน่าเป็นไปได้นะขอรับคุณพ่อ”

สิ่งคำพูดไปตามความเป็นจริง วิธีทำยาสั่งนั้นยุ่งยากนัก ใช้เวลาทำร่วมครึ่งวันหรือหนึ่งวันขึ้นไป ปานฤทัยมาอยู่ที่เฮือนคำได้แค่สองวัน เช่นนั้นผู้ที่ทำยาสั่งน่าจ๊กรู้เรื่องแม่หญิงตั้งแต่มาเหยียบเรือนแล้ว

“จริงของเอ็ง เช่นนั้นอิอุ่นน่าจ๊กเป็นไส้ศึก นำความในเฮือนคำไปเล่าสู่คนนอก” อินตาทรมตคืออย่างมีพ้อใจ ตนเป็นเจ้าเรือนแต่กลับมีบ่าวไพร่ใจคิดคดต่อผู้เป็นนายเยี่ยงนี้ ช่างน่าขายหน้ายิ่งนัก

“พຽงนี้เมื่อแม่หญิงตื่น เอ็งให้คนมาทำประตูห้องแลฝาลับนางให้แม่หญิงด้วยนะไอ้ก้อง” สิ่งคำหันไปสั่งความบ่าวคนสนิท แล้วหันไปเอ่ยกับบิดา

“คุณพ่อเข้านอนก่อนเถิดขอรับ กระผมจ๊กอยู่รอไอ้เสื่อมันเอง”

อินตาแค้นยี้มิใส่บุตรชาย เอ่ยว่า “มิได้คอดอก ขึ้นให้เอ็งสองคนคุยกัน

เรือนข้ามิพิงหมตริ เอ็งใจเย็นหนอยเถิดพอสิงห์คำ แต่ไหนแต่ไรมาเอ็งมิเคยเป็น
เยี่ยงนี้หนาไอ้ลูกชาย เพราะแม่ฤทัยกระนั้นรี”

สิงห์คำมิตอบ เอาแต่หลุบตามองพื้น อินตาผู้เป็นบิดาจึงรู้ว่านั่นคือ
คำตอบแล้ว

“แต่คุณพระเพ็งเจอแม่หญิงได้สองวันเองนะขอรับ” ก่องอดสอดปากขึ้น
อีกมิได้ อินตาจึงหัวเราะเบา ๆ เอ่ยว่า

“สองวันที่ใดกัน มึงมีรูรีไ้ก่อง ว่านายของมึงไปเฝ้ารเจอแม่หญิงเป็น
เดือนสองเดือน กว่าจักได้พาตัวกลับมาที่เรือน” อินตาเห็นบุตรชายหน้าแดงหู
แดงจึงได้แต่ส่ายหน้าพลางหัวเราะ ขณะที่ก่องนั้นเบิกตากว้าง

“กระผมหนีออกแล้วขอรับ ที่คุณพระหลบไปผู้เดียวอยู่หลายครา มิยอม
ให้กระผมไปด้วยก็เพราะไปเฝ้าแม่หญิงเองดอกรี”

ก่องเอ่ยจบจึงเจอฝ่าเท้าของผู้เป็นนายลอยมาทันใดจนต้องรีบเอี้ยวตัว
หลบพลางหัวเราะรำ

เสื่อหยุดยืนหน้าเรือนไม้หลังหนึ่งซึ่งตั้งอยู่ห่างไกลจากเรือนผู้อื่น มิ
เสียงร้องโอดโอยแผ่วเบาดังแว่วมาจากในเรือน เขาแค้นยืมมุมปากเล็กน้อย
ก้าวอาด ๆ ขึ้นเรือนไป ด้านนอกบริเวณชานเรือนนั้นมีผู้ใด แต่ในห้องมีแสง
ตะเกียงวอมแวมพอให้รู้ว่ามีคนอยู่ในนั้น

เขาเข้าไปถีบประตูห้องนั้นอย่างแรงจนมันเปิดอ้าออก ในห้องมีชายวัย
กลางคนผู้หนึ่งสวมชุดสีน้ำตาลเข้ม ผมสีดอกเลาเกล้าเป็นมวยนอนร้องครวญ
ครางอยู่บนพื้นด้วยความทรมาน

“เป็นเยี่ยงไรเล่ามึง โดนเผาเยี่ยงนี้พอใจแล้วหรือไม” เสื่อยืมเยาะ ยิ่ง
เห็นสายตาที่มองตนราวกับมิเชื่อว่าเขาจักมายืนอยู่ตรงนี้ได้ ก็ยิ่งชอบใจ

“มึงคิดว่าผีบริวารชั้นต่ำที่มึงเลี้ยงไว้พวกนั้นจักทำอันใดกูได้กระนั้นรี
เจอผีลมของกูก็หนีหายหมดแล้ว”

“มึง...มึงเป็นผู้ใด” หมอผีพยายามกระโดดตัวหนีไปทางโตะบูชาที่หาได้มี พระพุทธรูปไม้ หากแต่มีเพียงสิ่งของจำพวกที่ใช้ทำพิธีคุณไสย เครื่องเซ่นไหว้ พุ่มบายศรีสำหรับบูชาผี แล่องน้ำมนต์ที่มีน้ำตาเทียนหยดไว้เกือบเต็มอ่าง

เสื่อมิเอ่ยตอบ เดินเข้าไปใกล้แล้วยกเท้าเหยียบหน้าอกอีกฝ่ายไว้

“มึงบอกกูมา ผู้ใดว่าจ้างให้มึงทำยาสั่งใส่แม่หญิงกัณฑ์ที่อยู่เฮือนคำ”

“กูมิบอกมึงดอก ฮ่า ๆ กูยอมตายดีกว่าชายสังจะวาจา อ้าก!”

จู่ ๆ ไฟพลันลุกท่วมร่างจนหมอผีผู้นั้นตื่นตระหนกทูลวายยิ่งกว่าเดิม เสื่อยืน มองด้วยสายตาเรียบเฉยพลงพุดว่า

“มึงจักบอกกูหรือไม่ หากมึงบอกกู กูจักไว้ชีวิตมึง”

“กูบอกแล้วว่ากูยอมตาย อ้า!” ไฟลุกโชนขึ้นสูงกว่าเก่า เสื่อส่ายหน้าช้า ๆ เอ่ยด้วยน้ำเสียงเรียบเรื่อยว่า

“มึงรู้รึไม่ว่าคำสั่งย้อนกลับที่กูส่งให้มึงคือคำใด” เสื่อแค่นยิ้ม แหวดตาฉาย ความร้ายกาจ

“คำว่าตายอย่างไรเล่า”

เสื่อเดินข้ามตัวหมอผีไปหยิบพุ่มสายสิญจน์มากางล้อมโตะบูชาไว้ โดยที่ ตนถือปลายด้านหนึ่งพนมมือขึ้นท่องคาถาอยู่ชั่วอึดใจแล้วปล่อยปลาย สายสิญจน์ด้านนั้นลงบนศพของหมอผีเพื่อเป็นการทำลายมนตร์ดำทุกอย่างที่ คนผู้นี้เคยทำใส่ผู้อื่นไว้ จากนั้นจึงปล่อยให้เปลวไฟเผาหมดไหม้ทุกอย่าง รวมทั้ง เรือนหลังนี้

เขาเดินลงจากเรือน จากมาอย่างมึนคิดเหลือवलหลัง ด้วยเพราะคาดเดาไว้ แต่แรกแล้วว่าหมอผีผู้ทำยาสั่งคงมิยอมบอกชื่อผู้จ้างเป็นแน่ หมอผีคุณไสย เหล่านี้จักมีสังจะวาจาที่ให้กับผู้จ้างอย่างเคร่งครัดนัก ต่อให้ต้องตายก็จักมิ ยอมปริปากบอกอย่างเด็ดขาด

เสื่อใช้เวลาเดินกลับมาที่เฮือนคำไม่นานนัก เพราะเรือนของหมอผีผู้นั้น อยู่ในเขตเชียงสานคร มิได้ไปไกล เมื่อเขากลับมาถึงจึงเห็นผู้เป็นเจ้าของบ้านทั้ง

อินตาแลสิ่งทีค้ำนั่งรออยู่บนชานเรือน มีบ่าวหนุ่มผู้หนึ่งนั่งหลับอยู่ที่พื้นเรือน โดยเอาศีรษะพิงเสาไว้ เมื่อเห็นผู้มาใหม่จึงรีบนั่งตัวตรง

“เป็นเยี่ยงไรบ้างพ่อเสือ มันยอมบอกรึไม่ว่าผู้ใดจ้างมัน” อินตาถามขึ้น ทันใดเมื่อเห็นร่างสูงใหญ่ของเสือเดินขึ้นเรือนมา เสือส่ายหน้า เอ่ยว่า

“มียอมพูดขอรับ มันยอมตาย ไ้อ้หมอดีผู้นี้เรือนมันอยู่ในป่าไปทางทิศใต้ เกือบถึงเขื่อนริน ท่านพระยากับคุณพระรู้จักหรือคุ่นหน้ามันรึไม่ว่”

สิ่งทีค้ำกับบิดาหันมองหน้ากันก่อนพยักหน้าช้า ๆ อินตาเอ่ยว่า

“ไ้อ้หมอดี มีชื่อเรื่องทำเสน่ห์ทีกับปลุกเสกกุมารทองนั้กแล แล้วนี่มัน ตายไปแล้วรึ”

“ขอรับ กระผมทำลายมนตร์ดำในนั้นไปจนสิ้นแล้ว แม่หญิงเป็นเยี่ยงไร บ้างขอรับ” เสือถามกับอินตาเพราะรู้ว่าหากถามกับสิ่งทีค้ำคงมิได้คำตอบ

“กลับไปแล้ว วันพຼ่กคงมีมื่ออันใด เห็นพ่อสิ่งทีค้ำบอกว่าคำสั่งนำจ้กเป็น คำว่าคุณพระ เพราะเอ่ยคำนี้เมื่อใด ร้องโอดโอยบัดเดี๋ยวนั้น”

เสื่อหันไปมองสิ่งทีค้ำด้วยแววตาเหยยหยันเล็กน้อย ก่อนเอ่ยว่า

“ดูทีคุณพระคงเนื้อหอมมิเบา ได้ข่าวว่าเป็นทีพิงใจของแม่หญิงเรือน อื่นนั้กมิใช่รึ เช่นนี้แม่หญิงฤทัยอยู่เขื่อนค้ำคงลำบากมิใช่น้อยเพราะแรงหึงของ สตรีนั้นน่ากลัวยิ่ง”

“กูดูแลแม่หญิงได้ มิใช่เรื่องทีมึงต้องมาออกปากพูด” สิ่งทีค้ำได้ตอบใน ทันใด

“คุณพระจักดูแลเยี่ยงไร หากวันใดคุณพระกับท่านพระยาไปราชการ แล้วแม่หญิงถูกผู้อื่นรังแก คุณพระจักรู้รึ” เอ่ยถึงตรงนี้เสื่อพลันหัวเราะอย่างดู แคลนก่อนเอ่ยต่ออีกว่า

“หากทำร้ายกันทางกายข้าเชื่อว่าแม่หญิงดูแลตัวเองได้ดียิ่ง แต่เรื่อง มนต์ดำนั้นคงมิได้แ่น”

เสื่อล้วยยามของตนโดยมิสนใจว่าเปลานี้สิ่งทีค้ำจ้กมองตนเยี่ยงไร เขา

หยิบเชือกถักขึ้นมาเส้นหนึ่ง กลางเส้นมีหอยเบี้ยร้อยเอาไว้ ด้านในของหอยเบี้ย มีวัตถุบางอย่างอยู่ในนั้นทำให้เกิดเสียงดังกุกกักยามเคลื่อนไหวไปมา

“นำเบี้ยแก่⁵นี้ให้แม่หญิงด้วย ผูกกับสายตะกรุดห้อยคอนั้นได้ยิ่งดี”

สิ่งทีรับเบี้ยแก่มาถือไว้พลางมองคนให้ด้วยความกังขา คนผู้นี้เอ่ยราวกับรู้ว่าปานฤทัยมีพลังแปลกประหลาดในกาย ทั้งที่เรื่องนี้เขายังมิเคยพูดให้บิดาฟังด้วยซ้ำ

“หากมีมื่ออันใดแล้วก็แยกย้ายกันไปนอนเถิด วันพรุ่งค่อยหารือกันใหม่”

อินทาทาวด้วยความง่วงงุนพลางลุกขึ้นยืน สิ่งคำจึงลุกตาม แต่สายตายังคงจับจ้องเสื่ออย่างมิดตะลະ ขณะที่กองค้อมตัวเดินลงเรือนไป

“คุณพระมีอันใดกระนั้นหรือ ริว่าจักเสียสละห้องให้ข้าแล้วคุณพระจักนอนที่เตียงนี้เสียเอง” เสื่อพูดไปยิ้มไป เห็นอินตาเดินเข้าห้องปิดประตูไปแล้ว เขาก็พูดเรื่องสำคัญขึ้น

“เรื่องนั้นของแม่หญิง ข้าเชื่อว่าคุณพระจักมิเอ่ยให้ผู้ใดฟัง หากเอ่ยเมื่อใด แม่หญิงจักอยู่ที่นี้มิได้เป็นแน่”

สิ่งคำยิ้บนิ่งด้วยความแปลกใจ “มิงรู้เรื่องนั้นด้วยรี”

เสื่อยิ้มยิวน แต่คำตอบกลับยั้วโมโหอีกฝ่ายยิ่งกว่า

“เรื่องของแม่หญิง มีเรื่องใดบ้างที่ข้ามิรู้”

สิ่งคำได้แต่ข่มความโกรธไว้ หันหลังเดินเข้าห้องของตนโดยไม่คิดอยู่ต่อความกับเสื่ออีก ส่วนเสื่อนั้นรอยยิ้มยิวนคลายลง เหลือไว้เพียงใบหน้านิ่งเฉยกับสายตาดุดันดั้งเดิม

ปานฤทัยตื่นตอนเช้าเพราะได้ยินเสียงคนคุยกันอย่างแผ่วเบา หญิงสาวลืมนอนตื่น เห็นหอมกับฝ่ายกำลังกระซิบกระซาบกันอยู่ใกล้ทางเข้าห้อง เธอ

---

⁵ เบี้ยแก่ คือเครื่องรางของขลังอันทรงคุณค่ามาแต่โบราณกาล ทำจากหอยเบี้ย ด้านในบรรจุปรอทไว้ ปลุกเสกด้วยยาาคม ทั้งกันและแก้สิ่งชั่วร้าย คุณไสย มนต์ดำต่าง ๆ

จึงลุกขึ้นนั่ง

“มีอะไรกันหรือ” เธอรู้สึกคอแห้ง มองหาน้ำดื่มบนโต๊ะข้างหัวนอน เห็น
ชาน้ำวางไว้ ในนั้นมีน้ำเปล่าอยู่เกือบเต็มจึงหยิบมาถือไว้ตั้งใจจะดื่ม แต่ก็ต้อง
ชะงักเมื่อนึกถึงเหตุการณ์เมื่อคืนขึ้นมาได้

“น้ำนี่ดื่มได้ไหม”

“ได้เจ้าคะ อีฝ่ายมันรองน้ำไว้ให้แม่หญิง” ฮอมตอบพลางมองฝ่ายที่นั่ง
ข้างตน อีกฝ่ายจึงเอาศอกกระทุ้งไปเบา ๆ ปานฤทัยเห็นทั้งคู่เหมือนมีเรื่อง
อยากพูดจึงถามว่า

“มีอะไรกันรีเปล่า” เธอวางชาน้ำไว้ที่เดิมหลังจากดื่มไปอีกใหญ่

“แม่หญิงเป็นเยี่ยงไรบ้างเจ้าคะ จับไข้ปวดตัวที่ใดบ้างหรือไม่” ฝ่ายมอง
หน้าแลตัวของแม่หญิงที่นั่งบนเตียง

ปานฤทัยจับแขนขาของตัวเองแล้วส่ายหน้า “ไม่เป็นไรแล้ว ข้าก็ดีขึ้นตั้ง
เยอะ แล้วตกลงมีเรื่องอะไรกันแน่”

ฮอมยื่นหน้าเข้ามาเอามือป้องปากพูดเสียงค่อย “ผู้ชายที่ช่วยแม่หญิง
เมื่อคืนกินอนที่เรือนเจ้าคะ เพลานี้นั่งคุยกับท่านพระยาแลคุณพระอยู่”

ปานฤทัยทำตาโต รีบตัวดลาลงจากเตียงทันที

“ตายจริง! แปลว่าข้าตื่นสายที่สุดในเรือนเลยสินะ”

“มีต้องรีบดอกเจ้าคะ คุณพระสั่งไว้แล้วว่าให้แม่หญิงนอนนิ่ง ๆ” ฝ่าย
รีบโบกมือห้าม

“ได้ยังไง คนอื่นเขาตื่นกันหมดแล้วแต่ข้ายังนอนหลับอยู่เลย นำ
เกลียดแยะ รีบไปล้างหน้าดีกว่า” เธอเดินไปเปิดหีบ หยิบผ้าสำหรับไว้ซับหน้า
ออกมา ได้ยินฮอมพูดขึ้นเบา ๆ ว่า

“เห็นว่าคนผู้นั้นเป็นชาวเชียงพิงค์เจ้าคะ รูปร่างนักรบ งามกว่าคุณพระอีก
นะเจ้าคะ” ประโยคหลังฮอมพูดเบาลงอีกจนแทบไม่ได้ยินแต่ปานฤทัยฟังรู้เรื่อง

“ข้าว่าคุณพระงามกว่า” ฝ่ายหันไปเถียง ปานฤทัยเห็นแล้วอดขำไม่ได้

จึงพูดไปว่า

“แต่ข้างามที่สุด จบนะทุกคน ข้าจะไปล้างหน้าแล้ว หิวข้าวด้วย”

หญิงสาวเดินออกจากห้องโดยไม่รอว่าทั้งสอง ครั้นพอมองไปทางขาน เรือน เห็นสิ่งท่ากับผู้ชายคนนั้นนั่งคุยกันอยู่แค่สองคน ช่วงขณะนั้น ชายหนุ่ม แลกหน้าพลันเบนสายตามามองเธอพอดี

ความคุ้นเคยบางอย่างผุดขึ้นมาในจิตใต้สำนึก แต่ปานฤทัยมั่นใจว่าไม่เคยเจอบุคคลผู้นี้มาก่อน หญิงสาวรีบหลบตาแล้วเดินไปอีกทาง แต่กระนั้นเธอยังรับรู้ได้ถึงสายตาคู่นั้นที่มองตามแผ่นหลังมา

“มีงมีมีการอื่นไปทำรีไอเสีย” สิ่งคำถามอย่างมิสบอารมณ์ สายตาที่คนผู้นี้มองปานฤทัยทำให้เขามิชอบใจนัก

“เพลานี้หามิไม่ กูจักอยู่กินข้าวที่เฮือนคำสักมือสองมือ หวังว่าเจ้าบ้านอย่างมีงคงมิหวง...กระทั่งข้าวไว้เลี้ยงแขกกระมัง” เสือเน้นคำว่าหวง สิ่งคำจึงแค่นยิ้ม เอ่ยเสียงเบา

“แค่ข้าวปลาอาหารมีงจักกินก็สำหรับกูมิเคยหวง...แต่สิ่งอื่นกูหวงยิ่ง ในเมื่อมีงู้ก็จงเก็บสายตาของมีงไว้ให้ดี อย่าได้เที่ยวมองไปทั่ว กูมิใคร่ชอบใจนัก หากมีผู้อื่นมาเมียงมองของของกู...หรือคนของกู”

เสือหัวเราะ ยื่นหน้าเข้าไปกระซิบบา ๆ เช่นกันว่า

“สักวันเถิด กูจักทำให้มีงร้อนรนจนกินมิได้นอนมิหลับ”

สิ่งคำคิดโต้ตอบ แต่เห็นปานฤทัยเดินมาทางนี้แล้วจึงเจียบเสีย เขาหันไปมองเจ้าหล่อน ดูสีหน้าแลแววตาชุกชอนสดใสดังเก่าจึงคลายใจ

“เอ็งเป็นเยี่ยงไรบ้าง ตัวยังร้อนอยู่มิ” น้ำเสียงที่เอ่ยถามปานฤทัยอ่อนลงผิดแผกจากตอนพูดกับเสือเป็นอย่างยิ่ง

“ไม่เป็นไรแล้วเจ้าคะ สบายมาก เหมือนเมื่อคืนมิได้เกิดอะไรขึ้นเลย”

ปานฤทัยยิ้มหวาน สายตาเลื่อนจากใบหน้าของสิ่งคำไปที่ชายหนุ่ม แลกหน้าที่กำลังนั่งมองตนอยู่ด้วยรอยยิ้มชนิด ๆ เธอจึงยกมือไหว้

“ได้ยินคุณพระบอกว่าเมื่อคืนคุณช่วยฉันไว้”

เสื่อพยักหน้า สายตาไม่ละไปจากดวงหน้าพร้มเพรานั้น

“เห็นแม่หญิงมิเป็นอันใดแล้ว ข้ายินดียิ่ง”

“เอ็งถอดสายตะกรุดห้อยคอมาให้ข้าสักประเดี๋ยวเถิด เมื่อคืนไอ้เสื่อให้เปียแฉะกับเอ็งไว้ ข้าจักผูกไว้ให้” สิ่งหาคำมองตะกรุดที่อยู่บนคอของปานฤทัย หญิงสาวพยักหน้า ถอดสร้อยออกทางศีรษะให้เขาไปแต่โดยดี

สิ่งหาคำก้มหน้าผูกเปียแก่เข้ากับสายเชือกอันเดิม มินานจึงเสร็จสิ้น แต่เขากลับมิได้ส่งคืนให้แม่หญิง

“เอ็งหันหลังให้ข้าสักประเดี๋ยว ข้าจักผูกที่คอให้” ปากพูดกับปานฤทัย แต่ตากลับมองที่เสื่อ

ปานฤทัยนั่งหันหลังให้สิ่งหาคำอย่างว่าง่าย ชายหนุ่มจึงใส่สายสร้อยให้จากด้านหน้าแล้วมาผูกปมที่ด้านหลังตรงท้ายทอย ปากกระซิบเสียงแผ่ว

“เอ็งอย่าทำหายเสียเล่า ข้ามิใคร่เห็นเอ็งทรมาณเยี่ยงเมื่อคืนอีก”

ปานฤทัยรู้สึกหัวใจวูบวาบแปลก ๆ กับเสียงกระซิบนั้น ครั้นพอมองไปยังบ่าวสองคนที่นั่งอยู่ห่าง ๆ จึงอดเขินไม่ได้ เพราะหอมกับฝ่ายนั่งก้มหน้ายิ้ม น้อยยิ้มใหญ่ราวกับกำลังล้อเลียนเธออยู่ แต่พอมองไปที่เสื่อ สายตาของเขาก็มองสิ่งหาคำกลับแข่งกร้าวราวกับมองคู่อริอย่างไรราย่างนั้น

อินตาเดินขึ้นเรือนมาหลังจากลงไปจัดการเรื่องศพของบ่าวที่ผูกคอตายในเรือนเมื่อคืน เห็นสายตาพาดพันกันไปมาของสองหนุ่มจึงทำที่เป็นกระแอมเสียงดัง เดินไปนั่งบนสาดราวกับมีฐุมิเห็นอันใด

“ข้าลืมนามพ่อเสื่อไป ท่านอาจารย์โกสะอยู่ตุรีไหม” อินตาเอ่ยกับเสื่อมิต่างจากลูกหลานคนหนึ่ง

“ท่านอาจารย์อยู่ตุรีขอรับ ยังมีกำลังไล่ฟาดกระผมอยู่”

เสื่อยิ้มเล็กน้อย แม้เป็นการพูดหยอกเอนหากแต่ฟังรู้ว่าเคารพนบนอบผู้ที่กำลังเอ่ยถึงเป็นอย่างยิ่ง

สิ่งหาคำมองคนพูดด้วยสายตาคาคมถึง ท่านอาจารย์โกสะนั้นขึ้นชื่อเรื่องคาถาอาคมแลมนตร์ดำนัก มีหลายคนต้องการฝากตัวเป็นลูกศิษย์ลูกหา แม้แต่เขาเองก็ด้วย แต่ท่านอาจารย์กลับมีค้อยอมรับผู้ใดเป็นศิษย์ อีกทั้งผู้เป็นศิษย์ต้องจากบ้านไปร่ำเรียนวิชากับท่านอาจารย์แต่เล็กแต่น้อย ทว่าเมื่อยังเล็กเขาทำเยี่ยงนั้นมิได้ ด้วยมารดาเพิ่งตายจากไป เขามิใคร่ให้บิดาต้องอยู่เรือนเพียงลำพัง จึงฝากตัวเป็นศิษย์พระอาจารย์ลือแทน

“ดียิ่ง แล้วเอ็งเล่า มิเป็นอันใดแล้วกระมัง” อินตาหันไปถามปานฤทัย อีกฝ่ายยิ้มแฉ่ง เอ่ยว่า

“ไม่เป็นอะไรแล้วเจ้าคะ ว่าแต่...ข้าวเข้ายังไม่เสร็จหรือเจ้าคะ”

เธอพูดจบ อินตาพลันหัวเราะร่วน ส่วนสองหนุ่มนั้นต่างพากันมองเธอพร้อมกับบรอยยิ้มที่มุมปาก

“ทิวรีเอ็ง โนนิง บ่าวยกมากันแล้ว” อินตาพูดกลั้วหัวเราะ

ปานฤทัยนั่งกินข้าวไปเงียบ ๆ ได้แต่ฟังทั้งสามคนคุยกันโดยไม่คิดจะออกความเห็นอะไรเพราะเรื่องที่พวกเขาพูดกันนั้นล้วนเกี่ยวกับบ้านเมืองเสียส่วนใหญ่ เธอไม่รู้เรื่องอยู่แล้วจึงไม่สนใจมากนัก

สิ่งที่เธอใส่ใจมีเพียงเรื่องเดียวคือ วันนี้เธอต้องแอบไปเรือนร้างหลังนั้นให้ได้ เพราะบางที่ที่นั่นอาจมีประตุมิติอยู่ตรงไหนสักแห่งที่ทำให้เธอได้กลับบ้านไปหามารดากับพี่สาว

เธอหายมาสองสามวันแล้ว ปานนี้แม่จะเป็นอย่างไรบ้างก็ไม่รู้ หวังว่าท่านคงไม่ร้องไห้จนลึ้มป่วยเหมือนตอนที่มิ้วถูกรถชนจนเข้าโรงพยาบาลกระมัง แล้วที่มิ้วเล่าเป็นอย่างไรบ้าง หวังว่าคงไม่เอาแต่โทษตัวเองที่ไม่ดูแลเธอให้ดีหรอกนะ

ปานฤทัยเอาแต่คิดถึงบ้านจนน้ำตาไหลอาบแก้มลงมาแล้วยังไม่รู้ตัวสิ่งคำกับเสือเห็นเข้าจึงถามอย่างร้อนรระคนเป็นห่วง

“เป็นกระไรรีแม่ฤทัย”

สองหนุ่มหันมองหน้ากันเพราะตนพูดพร้อมอีกฝ่ายโดยมิได้นัดหมาย
 สิ่งที่น่างันไกล่แม่หญิงมากกว่าจึงลอบวางมือบนหัวเข้าของเจ้าหล่อนแล้วตบ
 เบา ๆ อย่างปลุกปลอบ

ปานฤทัยรีบเช็ดน้ำตาออกแล้วยิ้มเฟื่อน

“ไม่เป็นไรเจ้าคะ ก็แค่...คิดถึงบ้าน”

สามคำหลังหญิงสาวพูดด้วยน้ำเสียงสั่นเครือ เสือมองคนพูดด้วยแววตา
 เศร้าหมองจนต้องหลุบตาลงมองสำรับตรงหน้า ส่วนอินตามองปานฤทัยกับเสือ
 อย่างเห็นใจ

“เซียงใหม่นั้นรี หากเอ็งคิดถึงบ้าน ข้าพาเอ็งไปได้หนาแม่ฤทัย”

สิ่งห้คำพูดเสียงอ่อน แต่เจ้าหล่อนกลับส่ายหน้า

“ไปตอนนี้ก็เชื่อว่าจะได้กลับบ้าน เพราะบ้านจริง ๆ ของฉันนั้นจะกลับไป
 ยังไงฉันยังไม่รู้เลยเจ้าคะ”

สิ่งห้คำทำท่าจ๊กเอ่ยต่อ แต่เห็นบิดาส่ายหน้าซ้ำ ๆ เป็นเชิงไม่ให้ตนพูดถึง
 เรื่องนี้ เขาจึงเงียบไป

หลังกินมื้อเช้าเสร็จ ปานฤทัยขอตัวกับทุกคนลงไปเดินเที่ยวเล่นด้านล่าง
 โดยมีฮอมกับฝ่ายติดตามไปเช่นเคย หญิงสาวเดินมาถึงด้านที่เป็นเรือนไฟ หรือ
 คริวของที่นี่ ตรงนั้นมีต้นมะม่วงกำลังออกผลอยู่หลายพวง แววตาซุกซนจึง
 วาววามขึ้นทันที

“อยากกินมะม่วงจัง ฮอมไปหาไม้มาตัดให้หน่อยสิ ฝ่ายทำพริกเกลือ
 เป็นไหม ทำให้หน่อยสิ...นะ”

“พริกเกลือหรือเจ้าคะ แม่หญิงหมายถึงเครื่องจิ้มกินกับมะม่วงหรือเจ้า
 คะ” ฝ่ายถาม เธอจึงรีบบอกว่า

“เออ นั่นแหละ ไปทำให้หน่อยสิ เอาอร่อย ๆ นะไม่ต้องรีบละ ข้าจะยืน
 รอตรงนี้” เธอหันหลังทั้งสองคนให้รีบไป

คล้อยหลังฮอมกับฝ่ายแล้ว ปานฤทัยจึงเดินเร็ว ๆ เข้าไปในป่า ซึ่งเป็น

บริเวณที่ต้นเคยมาแอบขโมยอาหาร เธอรีบหลบหลังต้นไม้ใหญ่เพื่อดูให้แน่ใจว่าไม่มีใครเห็น จากนั้นจึงค่อยก้าวเดินลึกเข้าไปเรื่อย ๆ

หญิงสาวจำทางไม่ได้ ทุกก้าวอย่างล้วนอาศัยสัญชาตญาณของตน หัวใจของเธอเต้นกระหน่ำด้วยการรอคอย เพราะไม่รู้ว่าจะเมื่อถึงเรือนร้างแล้วตนจะได้กลับบ้านจริงหรือเปล่า

ปานฤทัยหยุดยืนอยู่กับที่ เบื้องหน้าคือต้นไม้ใหญ่ขนาดประมาณสองหรือสามคนโอบล้อมขวางหน้าอยู่ จะเดินอ้อมไปก็ไม่ได้เพราะสองข้างทางรกทึบเสียจนไม่รู้ว่าจะยกเท้าเหยียบลงตรงจุดไหน

“หรือเราเดินมาผิดทางวะ คราวก่อนยังไม่มีต้นนี้นอนขวางเลยนี่” เธอถอนหายใจแผ่ว พึมพำว่า

“เออวะ ยังไงก็ไม่มีใครเห็นอยู่แล้วนี่” เห็นที่คงต้องใช้วิธีที่เธอถนัดแล้ว กระมัง

ปานฤทัยยืนนิ่ง นัยน์ตาสีน้ำตาลเข้มค่อย ๆ เปลี่ยนเป็นสีทองจ้องเขม็งไปที่ต้นไม้ต้นนั้นจนมันลอยหรือขึ้นจากพื้นแล้วพุ่งไปทางด้านขวาด้วยความรวดเร็ว เกิดเสียงดังสนั่นจากต้นไม้ต้นอื่น ๆ ที่ถูกชนจนกิ่งไม้ใบหญ้าเสียดสีกันไปมา ผุ่จนกั้หลายพากันบินหนีแตกกระเจิง

“โห ทำไมจู่ ๆ พลังเพิ่มขึ้นมาขนาดนี้เนี่ย”

โชคดีที่ไม่มีใครมาเห็น เพราะขนาดเธอเองยังตกใจกับพลังที่เพิ่มขึ้นของตน ตามหลักแล้ว การเคลื่อนย้ายต้นไม้ใหญ่ขนาดนั้นเธอต้องใช้พลังมากจนปวดศีรษะ แต่ครั้งนี้เธอแทบไม่ต้องใช้พลังอะไร เพราะแค่คิดในใจเท่านั้นว่าจะให้มันไปทางไหน มันก็ไปตามที่เธอคิดแล้ว

ปานฤทัยออกเดินต่อ โดยไม่รู้เลยว่าการกระทำของตนเมื่อครู่ได้อยู่ในสายตาของใครบางคนเข้าให้แล้ว

บทที่ 7

พลังที่เพิ่มขึ้น

แม่หญิงเรือนไต่กัน ช่างนำอัศจรรย์แท้!

ชุมเฝ้ามองร่างสะออดสะอองที่เดินเพียงลำพังในป่าด้วยความสนใจ เจ้าหล่อนคล้ายซาเจ็บ แต่กลับมีความมุ่งมั่นจักเดินไปข้างหน้าอย่างมีศรัทธา ยากลำบาก ดวงหน้างดงามพริ้มเพราะถูกใจเขายิ่ง แต่สิ่งที่ทำให้เขาสนใจยิ่งกว่าคือพลังมหาศาลนั้น

เขาใครได้แม่หญิงนางนี้นัก

ชุมเดินตามไปตลอดทาง เจ้าหล่อนหยุดเขาหยุดด้วย เห็นท่าทางระวัง ภัยมองซ้ายมองขวา ดวงตากลมโตสุกใสตื่นตัวตลอด ดูแล้วช่างน่ารักใครเอ็นดูนัก หากได้มาอยู่ข้างกายคงดีมิใช่น้อย

ชุมเดินตามสักพักก็ต้องหยุดเท้า หูเงี้ยวฟังข่าวจากผีรับใช้ที่มากกระซิบข้างหู เขาถอนหายใจด้วยความเสียดาย มีอาจตามติดแม่หญิงคนงามต่อไปได้ เนื่องด้วยมีกิจสำคัญยิ่งที่ต้องทำ ทว่าเขามีอาจปล่อยเจ้าหล่อนไปโดยมิรู้ว่าเป็นบุตรสาวบ้านใด จึงหยิบใบไม้แห้งขึ้นมาหนึ่งใบ ร่ายมนตร์ลงไปแล้วเป่าเบา ๆ

ไปไม้ลอยละลิวไปติดอยู่บนมวยผมแม่หญิงคนงาม ชุมยิ้มมุมปากอย่างพึงพอใจ ก่อนหันหลังเดินกลับไปอย่างเงิบงัน

สิ่งคำตามแกะรอยปานฤทัยอย่างเร่งรีบ เขาคิดว่าอีกฝ่ายนำจักแอบหนีไปเฮือนปัน เรือนร้างที่เขาเจอเจ้าหล่อนครั้งแรก ทว่าทางที่ปานฤทัยไป หาใช่เรือนร้างหลังนั้นไม่ แต่กลับมุ่งหน้าลึกเข้าไปในป่าทึบอย่างไร้จุดหมาย หากเคยใช้ชีวิตในป่าคงมีเป็นอันใด แต่หากไม่ ปานฤทัยอาจอดตายได้ที่เดียว

เขานึกถึงตอนที่เจอฮอมวิ้งหน้าตื่นมาบอกว่าแม่หญิงฤทัยหายไป เขาก็บีเสื้อรีบออกตามหาโดยแยกกันไปคนละทาง เขาเลือกมาทางนี้เพราะเจ้าหล่อน

เคยเดิน จึงมั่นใจว่าน่าจักเจอแน่ ส่วนเสียแยกไปอีกทาง แลคงมีวิธีเฉพาะตน

สิ่งหาค่าเดินมาถึงตรงที่เคยมีต้นไม้ล้มขวางทาง เขายืนมองด้วยความแปลกใจเมื่อเห็นลำต้นของไม้ล้มขนาดใหญ่เคลื่อนไปจากจุดเดิมราวกับมียักษ์มาจับบอก ทันใดนั้นเขานึกถึงลำธารเหือนรินขึ้นมา ดูท่าเขาคงแกะรอยมาถูกทางแน่แล้วจึงรีบเร่งสาวเท้าตามไป

ร่างอรชรที่หยุดยืนหันซ้ายแลขวาอยู่เบื้องหน้าทำให้สิ่งหาค่าอ่อนลมหายใจอย่างโล่งอก เจ้าหล่อนเอนตัวพิงต้นไม้ไว้ สิ่งหาค่าเดินเข้าไปใกล้ ส่งเสียงเรียกมิดังนี้

“แม่ฤทัย”

เจ้าของซื่อตกใจสะดุ้งเฮือก หันกลับมาองสิ่งหาค่าทันทีด้วยนัยน์ตาสีทอง พลันนั้นเขารู้สึกได้ถึงแรงบางอย่างกระแทกเข้ามาที่ลำตัวจนร่างปลิวถอยไปด้านหลังแล้วร่วงลงมานอนแผ่อยู่กับพื้น

“คุณพระ!” ปานฤทัยกึ่งเดินกึ่งวิ่งมาหาด้วยสีหน้ามึนงง เจ้าหล่อนทรุดตัวนั่งลง ยกมือขึ้นไหว้เขาพลาบเอ่ยว่า

“คุณพระเจ้าข้า ฉันขอโทษ ฉันไม่ได้ตั้งใจ ฉันแค่ตกใจนะ คุณพระเจ้บตรงไหนไหมเจ้าคะ ลูกไหวไหม”

ปานฤทัยเข้ามาช่วยพยุงเขาให้ลุกนั่ง เขามีเจ้บเท่าไฉนก็แค่จุกที่อกเพียงเล็กน้อย แต่เขาก็กลับขบใจที่เจ้าหล่อนเข้ามาชิตใกล้แสดงท่าทีเป็นห่วงเป็นใย ปีบแชนวดไหล่ให้อย่างร้อนรน

“ข้ามิเป็นอะไรดอก” ปากเขาพูดเอียงนั้น แต่กลับแสรังคู้ตัวยกมือขึ้นกุมอกราวกับเจ้บปวดหนักหนา เป็นไปตามคาด ปานฤทัยรีบลูบหลังลูบอกให้เขาทันที

“ไม่เป็นไรจริงหรือเจ้าคะ ฉันว่าคุณพระต้องรู้สึกจุกแน่เลย”

เจ้าหล่อนทำหน้าที่ราวกับจะรำให้ เขาจึงเลิกสำออย นั่งตัวตรงแต่มิได้ปิดมือนุ่มนวลที่ลูบอยู่บนอกออก

“เอ็งจกไปทีใดรี แม่ฤทัย”

ปานฤทัยหยุดมือทันที ก้มหน้ามียอมพุดจา เขาจึงเอ่ยอีกว่า

“เอ็งจกไปเรือนร้างนั้นใช่หรือไม่”

เจ้าหล่อนซอ้นตามองเขา พยักหน้าให้ช้า ๆ “เจ้าคะ แต่เดินเท่าไรก็ไม่ถึงสักที ฉันทจทางไม่ได้ด้วย ตอนแรกคิดว่าหลงป่าซะแล้ว โชคดีที่มาเจอคุณพระก่อน อ๊ะจริงสิ! แล้วคุณพระมาทำอะไรแถวนี้ละเจ้าคะ อย่าบอกนะว่ามาตามหาฉัน”

สิงห์คำมองดวงหน้าจิ้มลิ้มพลาถอนหายใจแผ่ว “เข้ามาตามหาเอ็ง ทางนี้มีใช่ทางไปเรือนร้างดอก เอ็งหลงทางแล้ว หากข้ามีออกตามหา เอ็งคงกลับเรือนมิได้เป็นแน่”

“ว่าแล้วเชื่อว่าต้องหลง” เจ้าหล่อนพึมพำหน้าง้ำ เขาจึงเตือนว่า

“คราหน้าเอ็งอย่าหลอกบ่าวไพร่เยี่ยงนี้อีกหนาแม่ฤทัย อีฮอมอีฝ้ายจกโดนโบยได้ รู้หรือไม่”

ปานฤทัยทำปากย่น “เจ้าคะ...เหมือนในหนังเลยแฮะ บ่าวโดนโบย”

“เหตุใดเอ็งจึงอยากไปเรือนร้าง มิกลัวผีรี” เขาลองยกเรื่องผีสงมาอ้าง เจ้าหล่อนจกได้มิดคิดอยากไปเยือนป็นอีก

เมื่อเข้าบ้านคิดถึงบ้าน ตอนสายหนีไปเยือนป็น เจ้าหล่อนคงอยากกลับบ้านเป็นแน่

แต่เขามีใครให้ปานฤทัยไปที่ใด เขากลับเจ้าหล่อนจกหายตัวไปเหมือนคราก่อน เช่นนั้นเขาจกให้แม่หญิงไปเยือนป็นมิได้เด็ดขาด

“ที่นั่นมีผีด้วยหรือเจ้าคะ แต่กลางวันแสก ๆ คงไม่มีหรือมั้ง” ปานฤทัยมองเขาตาโต

“เอ็งถามพวกบ่าวไพร่ดูได้ ที่นั่นผีเฮี้ยนนัก มีมีผู้ใดกล้าเข้าไปดอก”

“แต่ฉันอยากกลับบ้าน”

แต่เขามีใครให้เอ็งกลับ...

สิ่งคำมิได้เอ่ยออกมา ได้แต่เป็นหน้าหนีความเศร้าหมองในดวงตาคู่
งาม

ทั้งคู่นั่งเงียบไปครู่ใหญ่ สุดท้ายเป็นปานฤทัยที่เอ่ยทำลายความเงียบขึ้น
ก่อน

“คุณพระพาฉันไปได้ไหมเจ้าคะ ถ้าคุณพระอยู่ด้วยฉันก็ไม่กลัวหรอก
ผีนะ” เจ้าหล่อนยิ้มแป้นเจิดจ้า

“ข้าว่ากลับเรือนก่อนเถิด ข้าเอ็งยังมีหายตีมิใช่รี จากตรงนี้ไปเฮือนป็น
ทางไกลนัก ย่ำค่ำจักถึงหรือไม่ก็มิรู้” เขาเอ่ยเรื่องจริง เพราะตรงที่นั่งกันอยู่นี้
ไกลจากเฮือนป็นมากนักด้วยอยู่ที่ศตรงข้ามกัน

ปานฤทัยเงียบไป เจ้าหล่อนก้มหน้าเล็กน้อย พึมพำเสียงแผ่ว

“เจ้าคะ กลับก็ได้”

สิ่งคำถอนหายใจอย่างโล่งอก เขาลุกขึ้นยืนปิดเศษใบไม้ตามร่างกาย
ครั้นพอหลบตามองลงไปยังคนที่นั่งอยู่ เห็นมีเศษใบไม้ติดมวยผมจึงหยิบออก
ให้

“หืม?” สัตูชาติญาณของเขาบอกว่าใบไม้ไม่มีใช้ใบไม้ธรรมดา แต่มีการ
ลงอาคมเอาไว้

“แม่ฤทัย เอ็งได้เจอผู้อื่นตามทางบ้างหรือไม่” ใบไม้ใบนี้มีมนตร์ตามตัว
ผู้ที่ทำขึ้นมา หากอยากตามหาปานฤทัย จักต้องให้ผีที่เลี้ยงไว้คอยบอกตำแหน่ง
แห่งที่ของเจ้าหล่อน แลคนผู้นั้นจักติดตามมาได้โดยง่าย

ผู้ทำมิใช่ไอ้เสือเป็นแน่ หาไม้แล้วเหตุใดไอ้เสือถึงไปตามหาแห่งอื่นกัน
เล่า ป่านนี้คงตามมาเจอแล้ว

“ไม่เจอใครสักคนเลยเจ้าคะ มีอะไรหรือเจ้าคะ” เจ้าหล่อนเงยหน้าถาม

“มีมีอันใดดอก กลับเรือนเถิด” เขากำใบไม้ไว้ในมือ ท่องคาถาไม่กี่คำ
ใบไม้ใบนั้นพลันกลายเป็นขี้เถ้า

ปานฤทัยเงยหน้าขึ้นมองเขา สีหน้าแววตาช่างออกอ้อนกว่าทุกคน

“มีอะไรรี”

“คุณพระ ฉันเจ็บข้อเท้าอีกแล้ว เดินไม่ไหวอะ ทำไงดี”

สิงห์คำถอนหายใจสายหน้าซำ ๆ “นี่แล้วเขียว บอกแล้วใช่หรือไม่ ยังมีหยาตืออย่าเพิ่งชุกชนไปที่ใด ข้าทิ้งเอ็งไว้ให้นอนที่นี้สักคืนคงดีกระมัง คราหน้าจักได้มีกล้าทำอีก”

เขาหยอกเล่น แต่เจ้าหล่อนกลับคิดว่าเขาจักทิ้งไว้กลางป่าจริง ๆ กระมัง มีคาคว่าจักมากอดขาเขาแน่น ทั้งยังเอาหน้ามาแนบหัวเขาของเขาจนเขามิรู้จะวางหน้าเยี่ยงไร เพราะตั้งแต่เกิดจนบัดนี้ยังมีเคยมีสตรีคนใดกระทำกับเขาเยี่ยงที่ปานฤทัยทำ

“คุณพระเจ้าข้า ฉันขอโทษเจ้าคะ คราหน้าไม่ทำอีกแล้ว คุณพระอย่าทิ้งฉันไว้ที่นี่เลยนะ ขอร้องละ”

“แม่ฤทัย เอ็งปล่อยข้าซำก่อน” เขาวางมือบนศีรษะของปานฤทัย เจ้าหล่อนจึงยอมปล่อยแต่โดยดี

สิงห์คำย่อตัวนั่ง มองดวงหน้างามแฉล้มด้วยแววตาหวานเชื่อมอย่างลึมตัวพลางเอ่ยกับแม่หญิงตรงหน้าว่า

“ข้าจักอุ้มเอ็งกลับเรือน เอ็งให้ข้าอุ้มหรือไม่”

ปานฤทัยขมวดคิ้วเล็กน้อยด้วยความสงสัยก่อนตอบ

“ให้สิเจ้าคะ ไม่งั้นฉันจะกลับยังงั้ละ”

สิงห์คำยิ้ม ยื่นแขนไปชวนตัวแม่หญิงเอาไว้แล้วลุกขึ้นยืน ทว่าปานฤทัยยังไม่ทันได้ตั้งตัวเพราะไม่คิดว่าเขาจะอุ้มทันที จึงวาดแขนทั้งสองข้างไปกอดคอเขาไว้เช่นครั้งแรกที่ถูกเขาอุ้ม

ต่างคนต่างหันหน้าไปหากัน ดวงตาสองคู่सानสบึงงันราวกับทุกสรรพสิ่งรอบตัวหยุดเคลื่อนไหว แต่แล้วเป็นปานฤทัยที่รีบเบี่ยงหน้าเข้าไปบริเวณบ่าของเขาเพื่อหลบตา สิงห์คำยิ้มอ่อนก่อนออกเดินไม่ช้าไม่เร็วเพื่อกลับเยือนค้ำ

ปานฤทัยนึกถึงสองเหตุการณ์ที่ตนเปลือยใช้พลังจิตออกมาแล้วสิงห์คำอยู่

ด้วย น่าแปลกที่เขาไม่เอ่ยปากถามแม้แต่คำเดียว อย่างวันนี้เธอก็ตกใจจนทำให้เขาเจ็บตัว หากเป็นคนอื่นคงถามแล้ว แต่สิ่งหักกลับปิดปากเงียบ

เธอคิดว่าน่าจะลองเอ่ยปากหยิ่งเชิงเขาดูสักครั้ง “คุณพระเจ้าคะ”

“ว่าอะไร” เสียงห่มแผ่วเบาอยู่ข้างหูทำให้เธอรู้สึกจ๊กจ๊ก และคันยุบยิบที่หัวใจอย่างบอกไม่ถูก

“วันนี้ฉันทำให้คุณพระเจ้าตัวโดยไม่ได้ตั้งใจ และไหนจะเรื่องบ่าวสองคนนั้นที่ฉันทำให้ปลิวจนตกเรือนไปนั่นอีก คุณพระไม่ถามฉันหรือเจ้าคะว่า... เอ่อ...” เธอไม่รู้จะใช้คำพูดสื่อสารว่าอะไรดีจึงจะทำให้คนในยุคนี้เข้าใจ

“คุณพระไม่คิดว่าฉันเป็นตัวประหลาด หรือเป็นผีสงนางไม้หรือเจ้าคะ”

เกิดความเงียบขึ้นระหว่างคนทั้งคู่ ปานฤทัยไม่กล้าถามย้ำเพราะไม่รู้ว่าจะเข้าใจของเขานั้นแท้จริงคิดอย่างไรกับเรื่องนี้กันแน่ แต่แล้วจู่ ๆ ก็ได้ยินเสียงห่มของเขาเอ่ยขึ้นอย่างแผ่วเบา

“ไม่ ข้ามิเคยคิดเลยงั้น แต่เอ็งอย่าได้เที่ยวไปทำให้ผู้อื่นเห็นเขี้ยวหน้าแม่ฤทัย หากข้าอยู่ ข้ายอมปกป้องเอ็งได้ แต่หากข้ามิได้อยู่ข้างกายเอ็ง เอ็งจ๊กต้องระวังตัวให้มาก เข้าใจหรือไม่”

ปานฤทัยคลี่ยิ้มหวานหยดอยู่กับบ่าของเขา ซาติที่แล้วเธอก็ทำบุญมาดีเพราะไม่ว่าอยู่ที่ไหนก็มีแต่คนเอ็นดูและปกป้อง อยู่บ้านก็มีมารดาภรรยาพี่สาว หลงมาอยู่ที่นี่ก็มีผู้ชายหน้านิ่งแต่ใจดีคนนี้คอยหนุนหลัง

“เข้าใจเจ้าคะ เพราะมีคนเตือนฉันเรื่องนี้เหมือนกันว่าอย่าทำให้คนอื่นเห็น” เธอพูดถึงตรงนี้ สิ่งคำหุตุเดินทันที เธอเบี่ยงศีรษะมองเขา เห็นเขากำลังมองเธอราวกับสงสัยเพราะหัวคิ้วขมวดมุ่น

“ผู้ใด” เขาถามเสียงคุเล็กน้อย คงเพราะตกใจระมิงว่าเรื่องพลังจิตของเธอนั้นมีคนอื่นรู้อีกหรือ นอกจากตัวเขา

“ผู้ชายที่เคยมาเข้าฝันฉันคนนี้น่ะเจ้าคะ เขาบอกว่าถ้าไม่มีเรื่องคอขาดบาดตายห้ามใช้พลังเด็ดขาด แต่ฉันก็รู้ว่าเขาคือใครกันแน่เพราะไม่เห็นหน้า”

สิงห์คำเงียบไปอีกแล้ว เขาเริ่มออกเดินอีกครั้งอย่างไม่ช้าไม่เร็วเกินไป
อยู่ใกล้กันแบบนี้ เธอจึงถือโอกาสสำรวจใบหน้าของเขาให้ละเอียดไปที่
ละส่วนเสียเลย สิงห์คำเป็นผู้ชายที่จัดว่าหน้าตาดีคนหนึ่ง เขาผิวขาวอย่างขาว
เหนือทั่วไป คิ้วเข้มตามค่อนไปทางดู จมูกโด่งเป็นสัน ริมฝีปากไม่หนาและไม่
บางแต่สีอ่อน ไม่ชมพูเข้มเหมือนริมฝีปากของเธอ แนวสันกรามและใต้จมูกมีไร
เคราสีเขียวจาง ๆ เธอกล้าพูดได้เลยว่าหากเขาโผล่ไปในยุคปัจจุบัน สาว ๆ คง
ติดกันเกรียว

พลันนั้นปานฤทัยนึกถึงผู้ชายอีกคนหนึ่งขึ้นมา ผู้ชายที่ฮ่อมบอกว่ารูปร่าง
งามกว่าคุณพระ...เสื่อ

เธอแอบมองเมื่อเข้าต่อนั่งกินข้าวด้วยกัน ยอมรับว่าผู้ชายที่ชื่อเสื่อคน
นั้นหล่อเหลาเอาการจริง ๆ ทั้งที่อยู่ในชุดเก่า ๆ โทรม ๆ แม้เขาจะไม่ขาวเท่า
สิงห์คำ แต่โครงหน้าปากคอคิ้วคางนั้นเข้าขั้นรูปร่างงามดั่งว่า หน้าซำยังปากแดง
แปดเหมือนทาลิปสติกอีกด้วย ตาคูณเสื่อนี้เรียกได้ว่าเป็นโอปป้าของแท้เลย

“แม่ฤทัย” จู่ ๆ สิงห์คำก็เรียกเธอพลางถอนหายใจแล้ว

“เจ้าคะคุณพระ” ถ้าเดาไม่ผิด สิงห์คำต้องบอกให้หยุดพักแน่ ๆ เพราะ
เขาอ้อมเธอเดินมาได้สักระยะแล้ว

“กับชายอื่น เอ็งอย่าได้ไปจ้องหน้าผู้นั้นเยี่ยงนี้เชียวหนา ข้าขอสั่งห้าม”

“อ้าว มองก็ไม่ได้หรือเจ้าคะ ก็ไหนว่าห้ามแตะเนื้อต้องตัวกันเฉย ๆ”

เธอจำได้ว่าแประกกับม้วยไม่ได้พูดเรื่องห้ามจ้องหน้าผู้ชายให้ฟัง บอกแค่ว่า
ห้ามโดนเนื้อตัวกันเท่านั้น

“มองได้แต่ห้ามจ้อง แลห้ามมิให้ชายอื่นมาถูกเนื้อต้องตัวเอ็งเชียวหนา
หากมีผู้ใดมาข่มเหงแลใช้เล่ห์กลอื่นใดมาแตะตัวเอ็ง เอ็งจัดการเยี่ยงที่เอ็งทำ
กับนังบ่าวของคุณน้ำแก้วบตีได้ หากมีเรื่องมีราวขึ้นมาข้าจกรับผิดแลจบเรื่อง
ให้เอ็ง”

“แล้วทีคุณพระอ้อมฉนั้นละ จะว่าไปแล้วฉนั้นกับคุณพระนี่ยิ่งกว่าแตะเนื้อ

ต้องตัวกันแล้วนะเนี่ย” เธอยิ้มแหย่ ก่อนหน้านี้ตนเพิ่งนั่งกอดขาอ่อนวอนไม่ให้
เขาทิ้งเธอไว้กลางป่าอยู่เลย

สิ่งคำยิ้มอ่อน “กับข้ามิเป็นอันใดดอก แต่กับชายอื่น เอ็งต้องรักษาเนื้อ
รักษาตัวให้ต้อย่าให้ผู้ใดมาแตะต้อง”

สิ่งคำหยุดเดินอีกครั้ง เขาก็มหัน่าลงมองเธอนิ่งราวกับว่าหากเธอไม่
รับปากเขา เขาก็จะไม่เดินต่อ

“เจ้าคะ” พุดออกไปแล้วก็อดเงินไม่ได้ เธอไม่กล้าสบตาเขาจึงหันหน้า
ไปมองเส้นทางด้านหลังที่เดินผ่านมาเสียเลย ว่าจะถามเขาอีกว่าทำไมที่กับเขา
เธอลังแตะเนื้อต้องตัวได้ แต่กับคนอื่นทำไมไม่ได้ แต่ถ้าถามออกไปก็กลัวคำตอบ
จะยิ่งชวนให้เงินหนักขึ้นไปอีก

อีกด้านของป่า เสือกำลังยืนประจันหน้ากับใครคนหนึ่ง ชายคนนั้น
แต่งกายอย่างชาวเขียงพิงค์เช่นเดียวกับเสือ หากแต่ศีรษะมิได้โพกผ้าไว้ เส้นผม
สีนิลเพียงมวยไว้ด้านหลังเท่านั้น

“คนเขียงมิงนี่เจ็บไม่จำนะไอ้ซุม” เสือแค้นยิ้มให้อีกฝ่าย

“กูเคยสาบานไว้ หากกูฆ่ามิงมิได้ กูจักมิขอยู่เป็นคน” ซุมตวาดกร้าว

“จักมิขอยู่เป็นคน เช่นนั้นมิงมาเป็นผีรับใช้ให้กูดีรีไม่” เสือเอ่ยเนิบ ๆ

“มิงอย่าได้คิดดูเบากูเป็นอันขาด บนแผ่นดินนี้หากมีกู จักต้องมีมิง กู
จักฆ่ามิงแลดูตวิขาของมิงมาให้หมด กูใคร่รู้หนักว่าศิษย์เอกไอ้อาจารย์โกสะจัก
เก่งกล้าดังคำรำลือรีไม่!”

ซุมกระที่บเท้าสามครั้ง ดินใต้ฝ่าเท้าปลิ้นขยับแยกออกจากกัน ฐนั้บร้อย
นับพันเลื้อยขึ้นมาจากรอยแยกนั้นดูน่าสยดสยอง เสียงซู่ฟอดังระงม แต่ละตัว
ต่างพากันเลื้อยเข้าหาคนที่ยืนหน้านิ้วคิ้วขมวดอยู่เบื้องหน้า

เสือพ่นลมหายใจอย่างมิสบอารมณ์ เขาเกลียดงูแต่มิเคยกลัว ทว่าไอ้ซุม
กลับคิดมาตลอดว่าเขากลัวอสรพิษเหล่านี้ จึงเล่นงานเขาด้วยงูอยู่หลายครั้ง

หลายครา

“ไอ้ซุ่มเอ๊ย กูมิว่างมาเล่นกับมึงดอก กูมีกิจให้รีบทำ มึงเล่นกับผีเลี้ยงของมึงเถิด” เสือท่องคาถาแล้วเป่าลมออกไปข้างหน้า งูเหล่านั้นพลันถูกเผาทั้งเป็นจนดินพราดอยู่กับพื้นแลสลายกลายเป็นเถ้าถ่าน จากนั้นร่างของเสือจึงค่อย ๆ เลือนหายไปด้วยเช่นกัน

ซุ่มหัวเสียทันทีเมื่อรู้ว่าร่างของเสือที่ตนเห็นเมื่อครู่นี้เป็นเพียงจิตที่อีกฝ่ายถอดมาเท่านั้น เช่นนั้นแล้วต่อให้เขาเสกช่างมากระที่บมัน ไอ้เสือกก็จักมิเป็นอันใดเพราะหาใช้ร่างจริงไม่

“ไอ้เสือก! กูจักตามจงล้างจงผลาญมึงจนกว่ากูจักได้วิชาของมึงมาเป็นของกู” ซุ่มตะโกนก้องป่าด้วยความเดือดดาล เดินออกมาจากบริเวณนั้นพร้อมกับพูดเสียงกร้าว

“มึงออกมา! ไปดูสิว่าคนงามของกูไปที่ใดแล้ว” ในเมื่อเล่นงานคู่แข่งไม่ได้ เขาก็ทบไว้วันหน้า แต่เวลานี้เขาก็ต้องไปหาแม่หญิงคนงามผู้นั้นก่อน

สิงห์คำพาปานฤทัยเดินกลับอีกทาง เป็นทางที่ต้องผ่านลำธารเหินริน แดดเริ่มแรงแล้วจึงหาที่นั่งพักเหนื่อยกันชั่วคราว เขาให้เจ้าหล่อนนั่งพักใต้ต้นไม้แลตนนั่งอยู่ด้านข้าง เพราะแม้เขาจักสูงใหญ่กำยำ แต่การอุ้มสตรีนางหนึ่งเป็นเวลานาน กำลังแขนย่อมมีล้า

“เอ็งอยู่นี่สักประเดี๋ยว ข้าจักไปตักน้ำมาให้”

“คุณพระเมื่อยแขนใช่ไหม ฉันทขอโทษนะที่หาเรื่องให้คุณพระลำบากทุกทีเลย”

“ช่างเถิด” เขามองไปรอบด้าน ใกล้ลำธารยังมีต้นไม้กิ่งไม้ล้มระเนระนาดเหมือนเก่า เขาแอบได้ยินมาเมื่อครั้งตรวจตราลาดตระเวนรอบเมือง ชาวบ้านรำลึกกันว่าเป็นฝีมือของผู้มีอาคมแกร่งกล้าต่อสู้กันด้วยอาคม จึงทำให้ลำธารเป็นเยี่ยงนี้ เขาได้แต่ถอนหายใจด้วยความโล่งอก เพราะจักได้มี

ผู้ใดสงสัยมาถึงแม่หญิงในเรื่องเขา

สิ่งหาค่าเดินไปข้างลำธาร วิกน้ำขึ้นต็มก่อนเต็ดไปไม้มาม้วนเป็นกรวย แล้วตักน้ำมาให้ปานฤทัย เจ้าหล่อนตีมจนหมด จากนั้นมองไปรอบ ๆ เอ่ยว่า

“นี่มัน...ฝีมือฉันหรือเนีย” ปานฤทัยทำหน้าที่สลด

“มิใช่เอ็งแล้วจักเป็นผู้ใด” เขาถอนหายใจแผ่วแล้วถามเรื่องวันนั้น

“เกิดอันใดขึ้นหรือ เอ็งถูกผู้อื่นตามฆ่ากระนั้นรี”

เจ้าหล่อนมองค้อนให้เขา “แหม ตั้งแต่ฉันโผล่มาที่นี่ก็มีแต่คุณพระคนเดียววนันแหละเจ้าคะที่ไล่ล่าฉันเหมือนคนร้ายนะ”

“ข้ามิได้จักทำอันใดเอ็งสักนิด ข้ามิใครให้เอ็งหนีไปที่ใดต่างหากเล่า”

ปานฤทัยยิ้มเจื่อน “ความจริงแล้ววันนั้นไม่มีคนตามฆ่าอะไรฉันทั้งนั้นแหละเจ้าคะ ฉันแค่ตกใจที่งูมันเลื้อยขึ้นมาบนขาเท่านั้นเอง”

สิ่งหาค่าเบิกตากว้าง “เอ็งว่ากระไรหนา ตกใจงูรี เอ็งนี่อย่างไรกัน ฝีกักแล้ว งูก็กลัว”

เจ้าหล่อนพยักหน้าช้า ๆ “ก็ฉันเคยบอกแล้วไงเจ้าคะ ว่ากลัวงูที่สุดในโลก กลัวผีรองลงมา”

สิ่งหาค่าถอนหายใจแผ่ว พุดเสียงค่อย “แม่ฤทัย เอ็งคุมตัวเองมิได้รี”

หากเจ้าหล่อนคุมตัวเองมิได้เอียงนี้คงแน่แน่ วันใดมีผู้อื่นเห็นพละกำลังมหาศาลนี้ขึ้นมา ปานฤทัยจักมีภัย

“ปกติฉันควบคุมตัวเองได้ดีมาตลอดเลยนะคุณพระ ตอนอยู่ที่บ้านเวลาตกใจก็ไม่เคยเป็นอย่างนี้มาก่อน เต็มที่ก็แค่เป็นลมพัดวูบเดียว แต่ไม่รู้ทำไม ตั้งแต่มาอยู่ที่นี่ ดูเหมือนพลังจิตของฉันมันจะเพิ่มขึ้นมาแบบร้อยเท่าพันเท่าเลย”

พลันนั้น สัญชาตญาณของสิ่งหาค่ากระตุกเตือนอยู่ในหัว เขาเอานิ้วแบนริมฝีปากเป็นเชิงบอกให้ปานฤทัยหยุดพุด เจ้าหล่อนรีบหุบปากฉับ หันซ้ายหันขวาไปมาอย่างหวาดระแวง เขาจึงคว้าข้อมือของเจ้าหล่อนจับเอาไว้ทั้งสองข้าง

“จับมือข้าไว้ มิว่าเห็นสิ่งใดเอ็งต้องเงียบ อย่าส่งเสียง เข้าใจหรือไม่”

ปานฤทัยพยักหน้าหลายครั้งพลงจับข้อมือสิ่งห้คำไว้แน่น เขาหลับตา ท่องคาถาอยู่ครู่หนึ่ง มินานนัก กลุ่มควันสีดำกลุ่มใหญ่พลันลอยผ่านหน้าคนทั้งคู่ไปอย่างเชื่องช้า ปานฤทัยเบิกตากว้าง เม้มปากแน่น กำข้อมือของสิ่งห้คำแน่น กว่าเดิม

ผีลมตนนั้นลอยผ่านไปครู่ใหญ่ สิ่งห้คำจึงถอนมนตร์พรางตาออกแต่กลับ มิยอมปล่อยมือของปานฤทัย เขามองใบหน้าซีดเขียวของเจ้าหล่อนด้วยความ เอ็นดู

“มันไปแล้ว เอ็งมิต้องกลัว” สิ่งห้คำเอ่ยเสียงอ่อน

“เมื่อกี้ผีลมโช้ใหม่เจ้าคะ ทำไมมันไม่เห็นพวกเราละ” ปานฤทัยพูดเสียง ค่อย

“ข้าร้ายมนตร์พรางตาไว้ ผีลมมันเลยมิเห็นพวกเรา” แม้เขาจ๊กบอกไป เยี่ยงนั้น แต่เจ้าหล่อนกลับมิปล่อยมือเขา เช่นนั้นเขาจึงปล่อยให้เจ้าหล่อนจับ มือตนไว้โดยมิคิดห้ามปราม

“มันโช้ตัวเดียวกันกับที่จะมาเข้าร่างฉันวันก่อนไหมคุณพระ”

“มิโช้ คนละตัวกัน” ผีลมตัวนี้มีนายคอยเลี้ยงดูเช่นตัวก่อน เขามิรู้ว่า นายของมันเป็นคนเดียวกันหรือเปล่า

“ข้าว่าเรารีบกลับเรือนเถิด” สิ่งห้คำลุกขึ้นแล้วก้มลงทำท่าจ๊กอุ้ม ปานฤทัย แต่เจ้าหล่อนจับมือเอาไว้แล้วส่ายหน้า

“ฉันเดินเองดีกว่า คุณพระคอยพุงฉันก็แล้วกันนะ ฉันจะเกาะแขนคุณ พระเดินไป”

สิ่งห้คำพยักหน้ายินยอม ช่วยพุงจนเจ้าหล่อนยืนได้มั่นคงแล้วจึงยื่น แขนให้จับ

“มิไหวก็บอกหนา อย่าได้ฝืน ข้าอุ้มเอ็งกลับเรือนได้”

“เจ้าคะ” ปานฤทัยเงยหน้ายิ้มหวานให้เขา ค่อย ๆ ก้าวค่อย ๆ เดิน

พลางชวนคุยเรื่องนั้นเรื่องนี้ไปตลอดทาง

“มึงว่าอะไรหนา มิสู้ไปอยู่ทางใตริ!”

ซุมตวาดลั่นเมื่อผีลมที่เลี้ยงเอาไว้บอกว่ามนตร์ตามตัวได้ถูกทำลายลงไป
แม่หญิงคนงามที่ให้ติดตามนั้นจึงหามิเจอ

“ผู้ใดมันบังอาจะ!” แม่หญิงนางนั้นมองก็รู้ว่ามิมีอาคมติดกาย ดังนั้น
ต้องเป็นผู้อื่นที่ทำลายมนตร์ตามตัวของเขา

“เอาเถิด แม่หญิงจักต้องเป็นชาวเชียงสาแน่ อีกสามคืนจักเป็นวันงาน
บุญลอยบัว คืนนั้นกูจักให้พวกมึงตามหาแม่หญิงคนงามนี้ให้กู กูต้องพากลับ
เชียงพิงศรีให้จงได้”

ซุมยิ้มอย่างหมายมาด หากมิใช่เพราะได้เห็นกำลังมหาศาลนั้น เขาคง
ปล่อยผ่านสตรีนางนั้นไป เพราะแม่หญิงรูปงามหาที่ใดย่อมหาได้ แต่แม่หญิงที่
เป็นเช่นนี้เขามิเคยพบเคยเจอมาก่อน

เขาอยากได้กำลังมหาศาลนั้นมาไว้กับตัว หากเขาเอามาได้ แม่หญิงนาง
นี้ก็ไร้ประโยชน์ เมื่อไร้ประโยชน์ ย่อมต้องฆ่าทิ้ง

นานพอสมควร ปานฤทัยจึงกลับถึงเฮือนคำโดยเดินเกาะแขนสิงห์คำ
มาตลอดทาง หญิงสาวหันไปเห็นคอกม้าตรงท้ายเรือนพลันนึกได้ว่าสองพ่อลูก
ต้องไปทำงานมิใช่หรือ ตอนนี้น่าจะเที่ยงแล้วแต่สิงห์คำยังอยู่กับเธออยู่เลย

“คุณพระไม่ไปทำงานหรือเจ้าคะ ไปราชการนะ” อัยยบอกระว่าที่เขา
ต้องโอดงานเพราะต้องไปตามหาเธอ

“วันนี้ไม่ ค่อยไปวันพรุ่ง ไปวันเว้นวัน” จู๋ ๆ เขาก็หยุดเดิน หันมองเธอ
แล้วพูดว่า

“อีกสามวันจักมีงานบุญลอยบัวที่คลองหน้าวัดรามัญ คุณพ่อบอกข้าไว้
ว่าให้เ็งออกไปเปิดหูเปิดตา วันนั้นข้าจักจัดเตรียมบ่าวไพร่เอาไว้ให้ รักษาขา

ให้หายไว ๆ เล่า มิเช่นนั้นอดเที่ยวหนาแม่ฤทัย”

น้ำเสียงของสิ่งคำเจ้าแวงเอ็นดู ปานฤทัยฟังแล้วอดยิ้มไม่ได้ ซึ่งงานแปลกดี ไม่รู้ว่าจะเหมือนกับงานลอยกระทงในยุคนปัจจุบันหรือเปล่า ออกไปเดินเที่ยวบ้างก็ดีเหมือนกัน ดีกว่าอดอยู่กับบ้านทั้งวันทั้งคืน

“แล้วคุณพระจะไปกับฉันด้วยรีเปล่า หรือจะไม่ไปเจ้าคะ” เขาบอกว่า จะเตรียมบ่าวไพร่ไว้ให้ พุดเหมือนจะให้เธอไปเที่ยวคนเดียว

สิ่งคำถอดนหายใจแผ่ว เอ่ยว่า “คืนนั้นข้าคงไปกับเอ็งมิได้ ข้ามีกิจต้องลาดตระเวนรอบเมือง”

“อ้าวเสียดายจัง นี่ฉันก็ต้องไปเที่ยวคนเดียวนะสิ น้าเบื้อแย เพื่อนก็ไม่มีสักคน” เธอโอดเสียงอ่อย เรียกรอยยิ้มจากคนฟังได้ทันที

สิ่งคำวางมือทาบลงไปบนมือของปานฤทัยที่เกาะแขนตนอยู่พร้อมกับตบเบา ๆ “เอาเถิด ว่างานหน้าหากข้ามีกิจต้องทำ ข้าจักพาเอ็งเที่ยว”

บรรดาบ่าวไพร่ที่เห็นคนทั้งคู่เดินเกาะแขนกันมา ต่างพากันยิ้มแลแอบมองอยู่ห่าง ๆ เพราะมิเคยเห็นคุณพระสิ่งคำข้องแวงกับสตรีคนใด แต่ะเนื้อต้องตัวกันยังมีเคย

“คุณพระเจ้าคะ”

เสียงของใครบางคนทำให้ปานฤทัยกับสิ่งคำหันไปมองเจ้าของเสียงพร้อมกัน เป็นหญิงสาวคนหนึ่ง อายุอานามรุ่นราวคราวเดียวกับปานฤทัย อีกฝ่ายยกมือไหว้สิ่งคำพร้อมกับรอยยิ้ม

“แม่หญิงบัวริน” สิ่งคำเอามือที่วางทาบมือของปานฤทัยออกไป แต่ยังคงให้เจ้าหล่อนเกาะแขนไว้ตามเดิม ขณะที่บัวรินนั้นมองมือที่เกาะแขนของสิ่งคำเขม็งราวกับมิเชื่อสายตา ก่อนจะรีบยิ้มกลบเกลื่อนที่ตนเสียมารยาทไปมอง

“ข้ามากับคุณพ่อเจ้าคะ ท่านคุยก็จอยู่กับคุณลุง ข้าจึงลงมาเดินเล่น”

บัวรินยังคงยิ้มหวาน คำพุดคำจาฟังหวานหูจนปานฤทัยฟังแล้วอดรู้สึกดี

ด้วยไม่ได้ ยิ่งเห็นอีกฝ่ายหันมองตนด้วยความสงสัย เธอจึงยิ้มหวานตอบกลับไปทันที

“นี่แม่ฤทัยเป็นญาติห่าง ๆ ของข้า จักมาอยู่ด้วยที่เฮือนคำ” สิ่งคำไม่รอให้บัวรินถามจึงเป็นฝ่ายบอกเสียเอง จากนั้นหันมาเอ่ยกับปานฤทัยว่า

“นี่แม่หญิงบัวริน เป็นลูกสาวพระยาคำแปง”

สองสาวยิ้มให้กัน เป็นบัวรินที่เอ่ยขึ้นก่อน

“จักมาอยู่ที่เฮือนคำหรือเจ้าคะ ดียิ่ง คุณลูกกับคุณพระจักได้มีเหงา แล้วคุณพระกับแม่หญิงฤทัยไปที่ใดกันมาหรือเจ้าคะ”

สิ่งคำก้มลงมองคนที่เกาะแขนตนอยู่พลางยิ้มเล็กน้อย

“พาเดินเล่นในเฮือนคำ มิได้ไปที่ใดดอก”

เสียงจากบนเรือน ทำให้คนทั้งสามหยุดคุยกัน บัวรินเงยหน้ามอง เห็นบิดาของตนกำลังเดินลงเรือนมาจึงเลี้ยงไปยืนข้างสิ่งคำ ทว่าชายหนุ่มกลับพาปานฤทัยไปยืนฝั่งตรงข้าม

พระยาคำแปงเดินลงเรือนมาโดยที่สายตาจับจ้องอยู่แต่ปานฤทัยพลางมองมือที่หญิงสาวเกาะแขนสิ่งคำเอาไว้ ก่อนที่ทั้งคู่จะปล่อยออกจากกันเพื่อยกมือไหว้แขกผู้มาเยือน

“นี่รี ญาติห่าง ๆ ของท่านพระยาอินตาที่มาอาศัยอยู่เฮือนคำ งามนัก มิทราบที่ท่านพระยาจัดแจงหมั้นหมายให้แล้วรึยัง” คำแปงถามอินตาที่กำลังเดินลงเรือนตามมา

“ยังดอก ยังมีถึงเพลา” อินตาตอบอย่างใจเย็น คำแปงจึงเอ่ยต่ออีกว่า

“มิถึงเพลาอันใดกัน ระวังไว้หนา จักถูกไอ้พวกขี้เหล้าเมายามันมารังแกเอาได้ ข้าขอเอ่ยจากใจ ข้าเห็นหน้าหลานสาวท่านพระยาผู้นี้แล้วถูกชะตานัก ข้าใคร่ได้ให้หมั้นหมายกับพ่อขาม ลูกชายของข้ายิ่ง”

ปานฤทัยบีบข้อมือสิ่งคำไว้แน่นอย่างลึมตัว ใบหน้าของเขาเรียบตึงไร้รอยยิ้ม เขาอ้าปากจกเอ่ยบางอย่างแต่อินตาเอ่ยขัดขึ้นเสียก่อน

“มิเป็นไรดอก ข้าคงมิรีบกววนให้ท่านพระยามาเป็นธุระเรื่องนี้ให้ เกรงใจนัก ลูกหลานของข้า ข้าคงให้พวกเด็ก ๆ จัดการกันเองเป็นการดีกว่า”

คำแพงมิเอ่ยคำใดต่อ เพราะถูกเจ้าของบ้านพูดตอกหน้ากลับมาจากอ้อมมิว่าจักเป็นลูกหรือหลาน ทั้งยังเอ่ยคำว่าพวกเด็ก ๆ คนที่เป็นผู้ใหญ่หากพึงมีรู้ความคงแยะเต็มที อินตาเอ๋ยมาเยี่ยงนี้มีต่างกับการโพนทะนาว่าจักให้ลูกหลานคุ่นี้หมั้นหมายแลออกเรือนด้วยกัน

คำแพงพาบัวรินพร้อมบรรดาบ่าวไพร่กลับเรือนตนโดยมีสายตาคู่หนึ่งมองตามไปอย่างเคียดแค้น

เสื่อยืนกอดดอกพิงตันไม่อยู่ชายป่า สองตามองพระยาคำแพงแลกลุ่มบ่าวไพร่ที่ค่อย ๆ ห่างจากเฮือนคำไปด้วยความชิงชัง เขาก้มหยิบดินขึ้นมากำหนึ่ง ร่ายมนตร์คาถาไม่กี่บท เป่ามันออกไปจากมือ เสร็จแล้วพึมพำว่า

“ไอ้พวกผีเงาะปากมาพูด ต้องเจตตีเสียบ้าง”

เสื่อเดินออกจากที่ซ่อน สองตามองตามหลังปานฤทัยที่กำลังเดินขึ้นเรือน เขาอยากคุยกับเจ้าหล่อน แต่สิ่งห้คำช่างกันทำนัก คงมีโอกาสแคว้นพรั่งกับวันงานบุญลอยบัวที่สิงห์คำไปราชการ เขาจึงจักได้คุยกับปานฤทัยบ้าง

เขาหมายมาดในงานบุญลอยบัว คิวนั้นสิ่งห้คำต้องลาดตระเวน เขาจักได้เดินเที่ยวเล่นกับเจ้าหล่อนโดยมิต้องมีมารมาขวาง ทั้งยังคอยเฝ้าระวังภัยให้ปานฤทัยอีกทางหนึ่ง

ปานฤทัยกระนั้นรี ชื่อนี้เขามิคุ่นเคยเป็นอย่างยิ่ง เขาคุ่นอีกชื่อมากกว่าชื่อนั้นต่างหากจึงจักเป็นชื่อจริงของเจ้าหล่อน...ขอเอื้อ

เมื่อขึ้นเรือนมา บ่าวไพร่จัดสำรับให้ปานฤทัยกับสิงห์คำนั่งกินด้วยกัน เขาไล่บ่าวลงเรือนไปจนหมด หญิงสาวจึงคิดว่าเขาน่าจะมีเรื่องสำคัญอยากคุยด้วย และก็ตามคาด

“ไอ้ขาม พี่ชายแม่หญิงบัวรินนั้นมิใช่คนดีนัก หากเอ็งเจตใดให้รับห่าง

เข้าไว้อย่างไรก็ได้”

“ฉันยังไม่รู้เลยว่าคนชื่อขามนี้หน้าตาเป็นยังไง” จู ๆ มาบอกให้เธอระวัง ทั้งที่ยังไม่เคยเจอหน้ากันสักหน่อย

“คีนงานบุญลอยบัว เอ็งได้เจอมันแน่ มีงานรื่นเริงที่ใด มีมันที่นั่น ลงว่า ท่านพระยาคำแปงเอ๋ยมาเยี่ยงนี้ คงหมายมาดตัวเอ็งให้ไอ้ขามแน่แล้ว แต่เอ็งก็ต้องร้อนใจไป คุณพ่อคงมียอมแน่ ข้าเกรงแต่ว่าไอ้ขามมันจักใช้วิธีตำทราวมกับ เอ็งมากกว่า ต่อให้เอ็งมีไปเที่ยวงานบุญ มิแน่หนา วันพรุ่งมันจักบุกมาดูหน้าเอ็ง ถึงเฮือนคำ”

ปานฤทัยคิดจะพูดบางอย่าง แต่หางตาเหลือบไปเห็นเสื้อกำลังเดินผ่านทางเชื่อมมาตรงนี้พอดี จึงอดมองไม่ได้ เพราะพ่อคุณเล่นเดินยิ้มมาแต่ไกล และการมีหนุ่มหล่ออย่างเขามายิ้มหวานให้ก็เป็นอะไรที่กระชุ่มกระชวยดีมิใช่หรือ

“แม่หญิงอย่าได้ร้อนใจไป มีข้าอยู่ ผู้ใดก็ทำอันใดเอ็งมิได้ดอก วันพรุ่งแล วันงานบุญ คุณพระมิว่างมาอยู่ด้วย แต่ข้าอยู่ ข้าจักคอยดูแลหญิงเอง ดิริไม่คุณ พระสิงห์คำ” เสือนั่งลงอีกด้าน หลังจากเขานั่งลงก็มีบ่าวคนหนึ่งยกสำรับเข้ามาวางตรงหน้าเขาทันที

ทำไมตอนนี้ผิวของเสื้อดูขาวขึ้นกว่าเมื่อเข้าอีก!

ปานฤทัยเผลอมองเสื้อนั่งนานอย่างลึมตัว โดยไม่รู้ว่าการที่ตนจ้องหน้าหนุ่มรูปงามนั้นทำให้ใครบางคนไม่พอใจเข้าให้แล้ว แม้ว่าสาเหตุที่หญิงสาวจ้องมองเสื้อตากางนั้นเป็นเพราะเธอรู้สึกคล้ายคลึงคลบลคลาว่าเสือกับผู้ชายในความฝันนั้นเหมือนเป็นคน ๆ เดียวกัน อีกทั้งพอฟังให้ตี น้ำเสียงของเขาก็คล้ายกันอีกด้วย

และที่สำคัญ ไม่รู้ว่าเธอคิดไปเองหรือเปล่าว่าตนกับเสื้อนั้น หน้าตามีส่วนคล้ายกันไม่น้อยเลยโดยเฉพาะปาก!

ปานฤทัยก้มหน้ามองสำรับของตัวเองตรงหน้าโดยไม่รู้ว่าตอนนี้ชายหนุ่ม ทั้งสองคนแทบจะวางมวยกันอยู่แล้ว

“ถ้าคุณลุงกับคุณพระไม่อยู่เรื่อน ตาคนชื่อขามนั้นจะกล้าขึ้นมาบนนี้เลย หรือคะ ไม่เข้าข่ายบุกรุกหรือ” เธอเงยหน้าถามสิงห์คำ

“มิควรยิ่ง แต่คนเยี่ยงไอ้ขามมันมิเคยสนใจผู้ใด” สิงห์คำตอบเสียงห้วน

“คุณพระไม่ต้องเป็นห่วงหรอก ฉันทูแลตัวเองได้”

ปานฤทัยยิ้ม เพราะหากผู้ชายคนนั้นกล้าบุกมาที่นี้ตอนที่เจ้าของบ้านไม่อยู่ เจตนาชัดเจนอยู่แล้วว่าจงใจมาทำมีดีมีร้าย เพราะฉะนั้นเธอก็มีสิทธิ์ที่จะปกป้องตัวเองอย่างเต็มที่

คืนนี้เสื่อมีไต้นอนที่เฮือนคำ ทำให้สิงห์คำอารมณ์ดียิ่ง ขณะที่เขากำลังคุยกึ่งกับผู้เป็นบิดาในช่วงหัวค่ำ โดยมีปานฤทัยหัดเรียนการพับดอกบัวกับแม่อยู่หล้าอยู่อีกฝั่ง ก่องขึ้นมาแจ้งข่าวเรื่องสำคัญให้ผู้เป็นนายทราบ

“ท่านพระยาขอรับ คุณพระขอรับ เกิดเรื่องใหญ่แล้วขอรับ”

“มีเรื่องอันใดรีไ้ก่อง” สิงห์คำมองท่าทางตื่นเต้นของป่าวคนสนิทอย่างสงสัยใคร่รู้

“ท่านขุนขาม บุตรพระยาคำแปงโดนทำร้ายปางตายเลยขอรับ ท่านพระยาโกรธจัดเร่งให้หาคคนร้ายโดยไว แต่มีรู้เลยว่าคนร้ายเป็นผู้ใดกันแน่ ไอ้สอไอ้ยมบ่าวท่านขุนก็ร้อแรมมิได้สติ เพลานี้ท่านพระยาเข้าคุ้มหลวงไปขอทหารจากเจ้าหลวงมาตามหาคนร้ายแล้วขอรับ”

สิงห์คำมองหน้าบิดาทันที อินตาโบกมือให้ก่องลงจากเรือนไปเพราะต้องการคุยกึ่งกับบุตรชาย หันไปเห็นแม่หล้ากับปานฤทัยนั่งมองมาทางตนอย่างใคร่รู้เช่นกัน จึงมิได้ให้ทั้งคู่กลับเข้าห้อง

“พ่อเสื่อไปที่ใด เอ็งรู้หรือไม่” อินตาถามบุตรชายเสียงแผ่ว สิงห์คำส่ายหน้าเอ่ยว่า

“กระผมมิทราบเลยขอรับ มันมิได้บอกไว้ กินข้าวเสร็จก็ลงเรือนไป... คุณพ่อคิดว่า...” สิงห์คำมิเอ่ยต่อ เพราะเรื่องนี้ถือเป็นเรื่องใหญ่ พระยาคำแปง

ทรงอำนาจในเชียงแสนคร ชาวบ้านร้านตลาดมีมีผู้ใดกล้ายุ่งด้วย

อินตามิตอบ แต่สิ่งห้คำรู้ดีว่านั่นคือคำตอบแล้ว ทว่ายังมีทันไร ทุกคนก็เห็นร่างสูงใหญ่ของเสื่อเดินอาด ๆ มาตรงที่พวกตนนั่งอยู่ หนาซ้ยังมีกลิ่นสุราเข้มข้นติดกายมาด้วย สิ่งห้คำจึงหันไปเอ่ยกับแม่หล้า

“อู้ยหล้าพาแม่หญิงเข้าห้องเถิด ใ้หนังฮอมนึ่งฝ้ายมานอนเฝ้า”

ปานฤทัยหน้าจ้ำเพราะอยากอยู่ฟังด้วย หันไปหาอินตาหวังขอความช่วยเหลือ แต่เห็นอีกฝ่ายพยักหน้าให้เป็นเชิงเห็นด้วยกับบุตรชาย ตนจึงต้องเดินกลับห้องไปแต่โดยดี

“ไปที่ไ้ไ้มารีพ้อเสื่อ” อินตาถามเสียงเบา

“เหตุใดต้องเป็นเรือนร้างนั้น”

“เฮือนคำบ่าวไพร่มากมายนัก มีควรรกระมังหากให้มาเห็นเจ้านายดวลเพลงมวยกับผู้อื่น”

“ยอมได้!” สิงห์คำลุกขึ้นยืน เสือลุกตาม อินตาหันมองสองหนุ่ม ได้แต่สายหน้าอย่างจนใจพลางถอนหายใจแล้ว

“เพลามือกันหนาพวกเอ็ง”

“ขอรับ” สิงห์คำกับเสือตอบรับพร้อมกัน จากนั้นพากันลงจากเรือนไปยังเฮือนปั้น เรือนร้างที่อยู่ห่างไปจากที่นี้นัก ทั้งสองเดินฝ่าความมืดท่ามกลางแสงจันทร์อย่างขำขาน จนกระทั่งถึงลานกว้างของเรือนร้างจึงหยุดเท้า

สิงห์คำหันไปยืนประจันหน้ากับเสือ เอ่ยถามเสียงหัวน

“มีเรื่องอันใดจักคุยกับกู”

“มีงูรู้ว่ากูจักพูดเรื่องใด หากคืนนี้กูมิขิงลงมือก่อน มีงคิดว่ามีงจักรอดพันหูตาไอ้คนผู้นั้นได้รีไ้สิงห์คำ มีงตรองดูให้ดีเถิด อันตัวมีงรับราชการกินตำแหน่งคุณพระในนคร หากถูกจับได้ขึ้นมา เฮือนคำของมีงคงมีมีผู้ใดเหลือรอด”

สิงห์คำเหลือบตามองคนพูดหนึ่ง มือจับดาบกระชับแน่นอย่างระแวงระวัง

“มีงรู้ได้เยี่ยงไร”

เสือแค้นยิ้ม เดินเข้าไปพูดเบา ๆ ไกลสิงห์คำ “มีงให้บ่าวคอยตามไอ้ขามมิไซรี มีงมีงูหรือว่าไอ้ขามมีผีเลี้ยงอันปลุกจากมนตร์ดำคุ้มกายอยู่ ผีเลี้ยงของมีงสู้มิได้ดอก ต่อให้มีงถอดจิตไปกระที่บไอ้ขามมัน ไอ้ผีเลี้ยงตัวนั้นมันจักต้องนำความไปบอกไอ้คำแพงแน่ว่าเป็นผีมือมีง”

สิงห์คำหรีตามองเสือ ใช้ด้ามดาบชี้หน้าอีกฝ่าย “มีงนี้ไซ้เล่นหนาไอ้เสือ กูเลี้ยงผีไ้ยังมีเคยมีผู้ใดล่วงรู้แม้กระทั่งพ่อกู แต่มีงกลับรู้ได้”

เสือหัวเราะเบา ๆ “ก็มิมีไซ้หรือที่ให้ผีเทียวหลอกชาวบ้านชาวช่องที่เข้าใกล้เฮือนปั้น มีงจักได้ไซ้ที่นี้ฝึกอาคม”

เรื่องของปานฤทัยยังคงเป็นปริศนา เขามิรู้ด้วยซ้ำว่าเจ้าหล่อนเป็นใคร มาจากที่ใด

เขาเจอเจ้าหล่อนคราแรกที่เฮือนป่น เพลานั้นปานฤทัยนอนคู้ตัวหลับสนิทอยู่บนตั่งเก่าคร่ำคร่าแลเต็มไปด้วยฝุ่น เขายืนมองเจ้าหล่อนนิ่งนานอย่างทำอันใดมิถูก รู้เพียงว่ามีอาจละสายตาไปจากดวงหน้าพริ้มเพรา นั้นได้

เขายืนมองจนกระทั่งเจ้าหล่อนเลื่อนหายไปที่หน้าต่อหน้า แลตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา เขาจึงคอยเฝ้าอยู่ที่เฮือนป่นเพียงเพื่อให้ได้เจอสตรีแปลกประหลาดผู้นั้นอีกสักครา

สิ่งคำเดินกลับเรือนมาเพียงลำพัง เนื่องด้วยเสื่อแยกตัวไปอีกทาง แลเขาค้านถามมันว่าไปที่ใด เมื่อถึงเรือนเขาเห็นหอมกับฝ่ายกำลังเดินกลับเรือน บ่าว จึงเรียกมาถาม

“เหตุใดพวกมึงมีอยู่เฝ้าแม่หญิง”

“แม่หญิงมิให้อยู่เฝ้าคะ แม่หญิงว่าจักนอนคนเดียว”

หอมตอบอย่างกล้า ๆ กลัว ๆ ครั้นพอเห็นคุณพระสิ่งคำเดินลี้ว ๆ จากไปจึงได้แต่ถอนหายใจด้วยความโล่งอก

“ไอ้กอง จัดเวรยามเฝ้าเฮือนคำให้ดีหนา มิรู้ว่าคืนนี้ไอ้คนเฮือนสมของพระยาคำแปงจักพาทหารหลวงบุกมากันเรือนผู้อื่นหรือไม่”

“ขอรับ” กองรับคำ หันมองซ้ายขวาอย่างระแວดระวัง ก่อนเอ่ยว่า

“คุณพระขอรับ กระผมเห็นตอนท่านขุนขามถูกกระต๊อบที่หลังวัดด้วยนะขอรับ”

สิ่งคำนี้ก็อยากรู้ว่าเกิดอันใดขึ้นบ้างจึงเอ่ยว่า “มึงขึ้นไปเล่าบนเรือน”

เขาเดินนำขึ้นเรือนไปก่อน กองรีบขึ้นตามไป บริเวณชานบ้านมีผู้ใดนั่งอยู่แล้วเพราะเข้าเรือนนอนกันหมด สิ่งคำจึงเดินไปนั่งบนเสา กองนั่งอยู่กับพื้นด้านล่าง เริ่มเล่าเรื่องที่ตนเจอ

“กระผมแอบตามท่านขุนไปจนถึงซุ้มสุรา ท่านขุนเมามายหนักจนไอ้สอไ้ย้มต้องประคองซ้ายขวาพาออกจากซุ้ม ยามเดินผ่านหลังวัดรามัญ เพลานั้นมิรู้เกิดอันใด ท่านขุนไกลหน้าทิมไปกับพื้น ไอ้สอไ้ย้มก็เช่นกันขอรับ ต่างนอนตัวอเอาแขนบังหัวร้องโอดโอยเหมือนมีใครมากระที่บทั้งสามคน ทั้งที่กระผมแอบดูก็มีเจอเงาผู้ใดเลย นานเข้าเลือดก็ออกปากออกจมูก หน้าบวมปูดดูแทบมิได้ ยามนั้นกระผมเห็นเงาดำออกมาจากตัวท่านขุน แต่มีผีลมตัวหนึ่งพุ่งเข้าชนเงาดำ ไอ้เงาดำนั้นสู้ผีลมมิได้ขอรับ นำจักถูกผีลมดูดลงท้องไป พอกระผมมองท่านขุนอีกที เห็นขาถูกบิดผิดรูปผิดร่างไปแล้วขอรับ ส่วนไอ้บ่าวสองคนนั้นคราแรกกระผมนี้กว่ามันตายแล้ว”

สิงห์คำพยักหน้าช้า ๆ มุมปากแค้นยิ้มเล็กน้อยพลางเอ่ยเสียงแผ่ว

“มนตรีดำไอ้เสือนี่มันช่างร้ายกาจยิ่ง”

เขาลุกขึ้นแล้วเอ่ยอีกว่า “เอ็งไปเถิด อย่าได้ลืมเรื่องเวรยามเสียเล่า แลปิดปากเรื่องนี้ให้ดี”

“ขอรับ” ก่องเดินลงเรือนไป สิงห์คำจึงเดินไปห้องนอนของตน แต่สายตาของเขากลับจับจ้องอยู่ที่ห้องติดกัน เพลานี้หน้าห้องของปานฤทัยมีฝาลับนางไว้บังหน้าประตูแล้ว เช่นนั้นต่อให้เจ้าหล่อนเปิดประตูค้างไว้ เขาก็มีอาจมองเห็นด้านในห้องหับของเจ้าหล่อนได้

ครั้นพอก้าวเข้าห้อง หูของเขากลับได้ยินเสียงสะอื้นแผ่วเบาดังมาจากห้องของปานฤทัย สิงห์คำลองเอาหูแนบผนัง เจ้าหล่อนกำลังร่ำไห้อยู่เป็นแน่ จึงลองเคาะผนังเบา ๆ สองครั้ง

“แม่ฤทัย เอ็งเป็นกระไร”

เจ้าหล่อนมิตอบ เสียงร้องให้เจียบไปแต่ยังได้ยินเสียงสะอื้นแผ่วเบาราวกับเจ้าตัวอดกลั้นมันอยู่ สิงห์คำมิรู้จักทำเยี่ยงไรดี ซังใจว่าจักเข้าไปดูเจ้าหล่อนในห้องดีหรือไม่ แต่เมื่อนึกถึงคำพูดของไอ้เสือ ปานฤทัยยอมมีพ่อแม่ หากตนยังมีทำสิ่งใดให้ถูกต้อง เขาจึงคิดว่ามิควร

“แม่ฤทัย เอ็งเล่าให้ข้าฟังได้หนา ข้าจกนั่งอยู่ตรงนี้” เขาได้ยินเสียงร้องไห้ของปานฤทัยดังขึ้นอีกครา ทั้งยังเอ่ยเรียกชื่อเขาเบาแสนเบา ความมีภูมิควรที่เขาคิดไว้ก่อนหน้า ถูกเขาย่ำลงพื้นในทันใด

“ให้ข้าเข้าไปได้หรือไม่” ยามนี้เขามีสนธิธรรมนิยมชายหญิงใดแล้วอย่างไรเสียปานฤทัยจกต้องออกเรือนให้เขาเพียงผู้เดียว รอแค่เพลอันเหมาะสมเท่านั้น

โปรดติดตามต่อในฉบับเต็มนะคะ
ขอบพระคุณมากค่ะ ที่ให้ความสนใจ
จรัสจันทร์

ผลงานของจรัสจันทร์

1. พันธนาการปรารถนา
2. หัวใจตีตรา
3. ใต้ปีกมาเฟีย
4. ดวงใจวาคิม
5. โยรักปรารถนา
6. เสน่หาผีเสื้อราตรี
7. บ่วงรักผีเสื้อ
8. ระเบิดผีเสื้อ
9. คิมหันต์หวานรัก
10. กรงปรารถนา
11. พันธนาการร้อยรัก
12. พ่ายเงาเส่นหา
13. มารยาลวงรัก
14. ทอรักข้างใจ
15. ปรากฏการณ์ลอมรัก
16. ต้นสายปลายรัก
17. มายาเส่นหา
18. เมรีที่รัก
19. จันทรกระจ่างฟ้า
20. วายร้ายหมายรัก
21. เล่ห์หวานรัก
22. เล่ห์โอบรัก
23. เล่ห์ร้อนรัก
24. โอบฟ้ามาห่มดิน
25. เพทุบายร้ายรัก
26. ฤทัยบดี
27. แพนเก่าที่ไม่รัก
28. หทัยไชยะ
29. ภูผาเคียงเดือน